

Index ✓

கலை, சமூக விஞ்ஞானக் காலாண்டுச் சஞ்சிகை  
QUARTERLY JOURNAL OF ARTS & SOCIAL SCIENCES (TAMIL)

மலர் 2 ★ ஜூலை - ஒக்டோபர் 1968 ★ இதழ் 2 & 3  
VOL. 2 ★ JULY - OCTOBER 1968 ★ Nos. 2 & 3

வாலாறு

மொழியியல்

•

சாசனவியம்

பதிப்புக்கலை

•

இலக்கியம்

தொல்பொருளியல்

கலைக் கல்விக் கழகம்

பேராதனை

இலங்கை

PERADENIYA - CEYLON

விலை ரூ. 1/50

CINTANAI

சி

ந்

த

னை

## CINTANAI - IN THIS NUMBER

K. A. Nilakanta Sastri,	M. A. (Madras), Emeritus Professor of Indian History and Archaeology, University of Madras; Retired Professor of Indology, University of Mysore, <i>Buddhism in the Tamil Country.</i> p. 3
A. Dhamotharan,	M. A. (Annamalai), Ph. D. (Kerala), Lecturer in Tamil, South Asian Institute (Sudasiens Institut), Heidelberg University, West Germany. <i>Some Suggestions for a Critical Edition of Tirukkural.</i> P. 12
T. Kandiah,	B. A. (Cey.), Ph. D. (Lond.), Lecturer in English, University of Ceylon, Peradeniya. <i>Standard Ceylon Tamil - Some Perspectives - Part ii.</i> P. 24.
K. Indrapala,	B. A. (Cey.), Ph. D. (Lond.), Lecturer in History, University of Ceylon, Peradeniya. <i>Seven Tamil Inscriptions from the Eastern Province, Ceylon.</i> p. 35.
Editor,	<i>News.</i> p. 51

### கட்டுரையாசிரியர்கள்

க. அ. நிலகண்ட சாஸ்திரி	M. A. (சென்னை), இந்திய வரலாற்று, தொல்பொருளியல் முன்னாள் பேராசிரியர், சென்னை பல்கலைக்கழகம், ஓய்வுபெற்ற இந்திய வியற் பேராசிரியர், மைசூர் பல்கலைக்கழகம்
அ. தாமோதரன்	M. A. (அண்ணாமலை), Ph. D. (கேரளம்), தமிழ் விரிவுரையாளர் தென்னாற்காடு கழகம், ஹைதெல்பெயர்க் பல்கலைக் கழகம் மேற்கு ஜெர்மனி.
தி. கந்தையா	B. A. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்), ஆங்கில விரிவுரையாளர், இலங்கை பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.
கா. இந்திரயாலா	B. A. (இலங்கை), Ph. D. (லண்டன்), வரலாற்று விரிவுரையாளர் இலங்கை பல்கலைக்கழகம், பேராதனை.

#### தொடர்புகள் :

கா. இந்திரயாலா  
ஆசிரியர், "சிந்தனை"  
வரலாற்றுத்துறை,  
இலங்கை பல்கலைக்கழகம்,  
பேராதனை.

# சிந்தனை

கலை, சமூக விஞ்ஞானக் காலாண்டுச் சஞ்சிகை

மலர் 2

ஜூலை - ஒக்டோபர் 1968

இதழ் 2&3

வெளிவந்தது — 25 பெப்ரவரி 1969

## உ ள் ளே

தமிழ்நாட்டில் பௌத்தம்	... க. ல. நிலகண்ட சாஸ்திரி	8
திருக்குறள் திருத்தப் பதிப்பு	... அ. தாமோதரன்	12
தராதர இலங்கைத் தமிழ்	... டி. கந்தையா	24
கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்கள்	... கா. இந்திரபாலா	35 ✓
செய்திகள்	... ஆசிரியர்	51

## கலைக் கல்விக் கழகம் - பேராசன

மேற்படி கழகத்தின் வெளியீடாகிய சிந்தனை ஆண்டுக்கு நான்கு முறை வெளிவரும். இச் சஞ்சிகையிலே சிறப்பாக வரலாறு, புனியியல், பொருளியல், இலக்கியம், கலைகள், தொல்பொருளியல், சமூகவியல் போன்ற துறைகளைச் சார்ந்த விஷயங்கள் பற்றிக் கட்டுரைகள் வெளிவரும். அத்துடன் நூல்விமர்சனங்களும் இடையிடையே பிரசுரிக்கப்படும்.

சிந்தனை ஏய்ரில், ஜூலை, ஒக்டோபர், ஜனவரி ஆகிய மாதங்களில் வெளியிடப்படும்.

ஆண்டுக் சந்தா ரூ. 5-00.

தனிப்பிரதி ரூ. 1-50



## தமிழ்நாட்டில் பெளத்தம்

— க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரி

ஆந்திரா, கந்தார, உத்தியான போன்ற இந்தியப் பிரதேசங்கள் விளங்கியது போல, வரலாற்றுக்காலத்திலே பெளத்தமதம், தத்துவம், கலை ஆகியவற்றின் முக்கியமான ஒரு மத்தியஸ்தானமாகத் தமிழ்நாடு விளங்கவில்லை. எனினும், தமிழ் மக்களுடைய வாழ்க்கையிலும் இலக்கியத்திலும் பெளத்தமதம் ஏற்படுத்தியிருந்த செல்வாக்கினைப் பற்றிப் பெருமளவு சான்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. பெளத்த தத்துவத்தின் அபிவிருத்திக்கும் கிழைத் தேசத்திலிருந்த இந்தியக் குடியேற்றநாடுகளிலே பெளத்தமதத்தின் பரம்பலுக்கும் பொதுப்படத் தமிழ்நாடும் சிறப்பாகக் காஞ்சிபுரமும் ஆற்றியிருந்த தொண்டு சிறியதன்று.

ஹுவங்-ஸாங் தனது யாத்திரை நூலிலே குறிப்பிட்டுள்ள கதைகளுள் புத்தர் காஞ்சிக்குச் சென்றமை பற்றியும் அங்கு பிற மதத்தவர்களுடன் வாதாடி அவர்களை மதம் மாற்றியது பற்றியும் கூறுகின்ற சில கதைகள் உள்.<sup>1</sup> காலத்தால் மிகவும் பிற்பட்ட இக்கதைகளை வரலாற்று விஷயங்கள் என்று கொள்ளமுடியாது; பல்வேறு நாடுகளிலே பல்வேறு மக்கள் மத்தியிலே புகழ்பெற்றிருந்த சில காவியச் சம்பவங்களைப் பல்வேறு மக்கள் தாம் தாம் வாழும் இடங்களிலே நடைபெற்ற சம்பவங்களாகக் கருதிவந்துள்ளனர். இராமர், சீதை ஆகியோர் வனவாழ்க்கை நடத்தியது தாம் வாழும் இடங்களுக்கு அருகாமையில் என்றும் பாண்டவர்கள் சூதாடியது தங்கள் இல்லங்களுக்கு அருகிலே

என்றும் மக்கள் இன்றும் கதைகள் பல கூறிவருவதைக் காணலாம். இத்தகைய கதைகளுக்கு ஓர் உதாரணமாகவே புத்தர் காஞ்சிக்குச் சென்ற கதையைக் கருதவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டிலே பெளத்தமதம் பரவியமை பற்றிய மிக முற்பட்ட நம்பகமான குறிப்பு கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த அலோகன் கல்வெட்டுக்களிலே காணப்படுகின்றது. தனது பிரசித்திபெற்ற 13-ஆவது பாறைச் சாசனத்திலே தனது தர்மவிஜயத்தைப்பற்றி, அதாவது பிறநாடுகளிலே தூதர்கள் மூலமாகச் சாத்வீகமான முறையிலே புத்த தர்மத்தைப் பரப்புவதற்காக நடத்தப்பட்ட இயக்கத்தைப்பற்றி, கூறுமிடத்து அந்தத் தர்மவிஜயம் தெற்கிலே சோழர், பாண்டியர், தாமிரபர்ணியர் ஆகியோர் மத்தியிலும் நடத்தப்பட்டதாக அலோகன் குறிப்பிட்டுள்ளான்.<sup>2</sup> மீண்டும், தனது இரண்டாவது பாறைச்சாசனத்திலே சோழர் பாண்டியர், சத்தியபுத்திரர், கேரளபுத்திரர், தாமிரபர்ணியர் ஆகியோருடைய பிரதேசங்கள் தனது பேரரசின் எல்லைப்புறங்களிலே காணப்பட்டன என்று குறிப்பிட்டு, பிற பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்தப்பட்டது போல இந்தப் பிரதேசங்களிலும் இருவகைப்பட்ட சிகிச்சை முறை தன்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென அலோகன் குறிப்பிட்டுள்ளான்.<sup>3</sup> இந்த இருவகைப்பட்ட சிகிச்சை முறைகளுள் ஒன்று மனித சிகிச்சை என்றும், மற்றது பசுச்சிகிச்சை என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளான். உலகத் தவர்களுடைய ஆத்மீக நலனையும், தேச நலனையும் வளர்ப்பது பெளத்தத்தின்

ரு முக்கியமான கொள்கையாகும்: ஆநிக மதத்தைப் பரப்புவதற்காக அலோகன் கையாண்ட வழிவகைகள் பிற்பட்ட காலத்திலே பல நூற்றாண்டுகளின் பின்பேதான் கிறிஸ்தவ மதப்பிரசாரகர்களாலே பயன்படுத்தப்பட்டன. உலகத்தின் வரலாற்றில் நன்மைபயக்கத்தக்க முறையிலே நடைபெற்ற மதப்பிரசார இயக்கங்களுள் அலோகன் நடத்திய இயக்கம் மிகப் பழையதாகவும் நல்ல நம்பகமான முறையிலே நாம் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய இயக்கமாகவும் காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டிலும் அயலிலே உள்ள இலங்கைத் தீவிலும் பௌத்த மதம் இந்த இயக்கத்தின் காலத்திலே பரவத்தொடங்கியதென்று பெருமளவிற்குக் கொள்ளலாம். மூன் குறிப்பிட்ட பாறைச்சாசனங்களின் காலத்திற்குப் பின்னர் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டு சென்றதும் தமிழ்நாட்டிலும் இலங்கையிலும் மலைப்பிரதேசத்திற்கு காணப்பட்ட இயற்கைக் குகைகளிலே பெருந்தொகையான சிறு சாசனங்கள் பொறிக்கப்பட்டன.<sup>4</sup> இவை தென்பிராமி எழுத்திலே எழுதப்பட்டுள்ளன. தமிழ்நாட்டில் உள்ள கல்வெட்டுக்களின் மொழி அதிக அபிவிருத்தி அடையாத பழைய தமிழ் மொழியாகக் காணப்படுகின்றது.<sup>5</sup> அம் மொழியிலே பல வடமொழிச் சொற்கள் கலந்து காணப்படுகின்றன.<sup>6</sup> இந்தக் குகைகள் பெரும்பாலும் தமிழ்நாட்டின் தென்புறத்திலே திருநெல்வேலி, மதுரை, புதுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களிற்கு காணப்படுகின்றன. வேறு இடங்களிலும் அப்படியான குகைகள் சிலவற்றைக் கண்டுகொள்ள முடியும். இக் குகைகள் பெரும்பாலானவற்றுள் பாறையிலேயே செதுக்கப்பட்ட படுக்கைகள் இருக்கின்றன. இந்தக் குகைகளிலே வசித்த துறவிகளுடைய பெயர்களோ, துறவிகள் வசிப்பதற்காகக் குகைகளைச் சீர்படுத்திக் கொடுத்தவர்களுடைய பெயர்களோ கல்வெட்டுக்களிலே பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

தற்காலத்திலே பொதுமக்களிடக் குகைகளைப் பஞ்சபாண்டவ மலைகள் என்று அழைப்பர்; இந்தப் பெயர் புத்தருடைய வாழ்க்கை வரலாற்றோடு சம்பந்தப்பட்டுள்ள பாண்டவ பர்வதத்தை நினைவூட்டுவதாக ஓர் ஆசிரியர் கருதுகின்றார்.<sup>7</sup> புத்தர் துறவறம் பூண்ட பின்னர் தான் யாசித்துப்பெற்ற முதலாவது உணவைப் பாண்டவ பர்வதத்தின் அடிவாரத்திலே தங்கி உண்டார் என்று அறிகின்றோம்: தமிழ் நாட்டிலே காணப்படும் குகைகளுள் ஒன்று 'உண்டான்கல்' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது கவனிக்கத்தக்கது. இப்படியான குகைகள் பல காணப்படுகின்ற ஒரு மலை 'கருகு மலை' என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளது. பௌத்த வரலாற்றிலே பிரசித்தி பெற்றுள்ள வடகிழக்கு இந்திய மலையாகிய கிரித்திரகூடம் என்ற மலையைக் கருகுமலை நினைவூட்டுவதாகத் தோன்றுகின்றது. இத்தகைய காரணங்களினாலே இக்குகைகள் ஒரு காலத்தில் பிற மதத்தவர்களால் அல்லது பௌத்த துறவிகளால் உறைவிடங்களாகக் கொள்ளப்பட்டன என்ற கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் மேலே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள சரணுகளின் அடிப்படையிலே இக் கருத்தை ஏற்றுக்கொள்வது கஷ்டமாகும்: பஞ்சபாண்டவமலை என்ற பெயர் பாண்டவ பர்வதம் என்ற பெயரோடு எதுவித தொடர்பும் இல்லாது மலையாட்டில் மைசூரில் உள்ள சிரவண மலையின் என்ற இடத்திற்குச் சந்திரமாளியனும், பத்ரபாஹுவும் பெயரிருந்தனர் என்ற கதையிலே உண்மை ஏதாவது இருப்பின் பௌத்தத்திற்கு முன்னதாகச் சமணம் தென் இந்தியாவிலே பரவியிருந்ததென்று கொள்ளவேண்டி உள்ளது.<sup>8</sup> இது எப்படியிருந்தாலும் பௌத்தம் பரவிய காலத்திலே சமணமும் தென் இந்தியாவிற்கு பரவியது என்ற வரலாற்று மரபு ஒரு வலுப்பெற்ற மரபாக இருக்கின்றது: ஆகவே இந்தக்

குகைகள், படுக்கைகள் ஆகியவற்றுள் சில பெளத்தர்களாலும் ஏனையவை சமணர்களாலும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்று கூறமுடியும்.<sup>9</sup> மலைகளிலும் காடுகளிலும் தங்களுடைய ஆத்மீக வாழ்வை வளம்படுத்துவதில் ஈடுபட்ட துறவிகளுக்குப் பொதுமக்களுள் எல்லா வர்க்கத்தினரும் (துறவிகளுக்குத் தானங்களினைக் கொடுத்தோருள் கரணி என்ற சமூகப்பிரிவைச் சேர்ந்தவர்கள், வர்த்தகர்கள், ஒரு பெண், ஒரு குடும்பஸ்தன் ஆகியோர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.) ஆதரவு கொடுத்தார்கள் என்று கொள்வதற்குத் தெளிவான சான்று நமக்குக் கிடைத்துள்ளது.<sup>10</sup> இத்தகைய சான்றுக்கு உள்ள சமயமுக்கியத்துவத்தையும் சமூக முக்கியத்துவத்தையும் மிகைப்படுத்திக் கூறுவதற்கும் இடமுள்ளது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். தமிழ் மக்கள் இச்சாசனங்களின் காலத்திலே பொதுப்பட பெளத்தத்தையும் (சமணத்தையும்) ஏற்றிருந்தனர் என்று கொள்ளச் சான்று எதுவும் இல்லை. அடுத்த காலப்பகுதியிலே எழுதப்பட்ட சங்க இலக்கியத்தின் சான்றின்படி மக்களாலும் மணனர்களாலும் விரும்பப்பட்டவையாக வைதீக வேள்விகளைப் போற்றுகின்ற மதமும் பொதுமக்களுடைய இந்துமத வழிபாட்டு முறைகளும் காணப்படுகின்றன.<sup>11</sup>

சங்க இலக்கியத்திலே பெளத்தத்தின் செல்வாக்குப்பற்றிய சான்று எதுவும் இல்லை என்றும் கூறமுடியாது. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றுகிய மதுரைக் காஞ்சியிலே, சாவகர்களுடைய (இவர்கள் ஹினயான பெளத்தர்களாக இருக்கமுடியும்) பள்ளிகள், நந்தவனங்கள், வழிபாட்டு முறைகள் ஆகியவை பாண்டியத்தலைநகரமாகிய மதுரையிலே காணப்பட்டனவென்பதை விளக்குகின்ற விரிவான வர்ணனை ஒன்று இடம் பெறுகின்றது:

“வண்டுபடப் பழுதியதேனார் தோற்றத்துப் பூவும்புகையுஞ் சாவகர் பழிக்கச் சென்ற காலமும் வருஉ மமயமும் இன்றிவண் தோன்றிய ஒழுக்கமொடு நன்குணர்ந்து வானமு நிலனுந்தாமுழுதுண்டுஞ் சான்ற கொள்கைச் சாயா யார்க்கை ஆன்றடங்கறிஞர் செறிந்தனர் நோன்மார் கல்பொலிந்தன்ன விட்டுவாய்க் கரண்டைப் பல்புரிச் சிமிலி நாற்றி நல்குவரக் கயங்கண்டன்ன வயங்குடை நகரத்துச் செம்பியன்றன்ன செஞ்சுவர் புனைந்து நோக்குவிசை தவிர்ப்ப மேக்குயர்ந்தோங்கி இறும்பூது சான்ற நறும்பூஞ்சேக்கையுங் குன்றுபல குழிஇப் பொலிவன தோன்ற”

இந்த வர்ணனை கி. பி. 2 மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே காணப்பட்ட நிலையை விளக்குவதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். தமிழ் நாட்டின் வேறு பாகங்களிலும் அத்தகைய நிலை காணப்பட்டிருக்கவேண்டுமென்றும் கொள்ளலாம்.

சோழர் காலம்

ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதியளவிலே சோழநாட்டில் களப்பிர மன்னனாகிய அச்சுத விக்கிரமரத்தன் என்பவன் ஆட்சி நடத்தியபோது அந்நாட்டின் தலைநகராகிய உறையூரிலும், துறைப்பட்டினமாகிய காவேரிப்பட்டினத்திலும் பெளத்தர் இருந்தனரென அறிகின்றோம். அப்பொழுது இலங்கையிலிருந்து சென்றிருந்த ஆச்சாரிய புத்தத்தத்தர் உறையூரில் (உரகபுரத்தில்) தங்கியிருந்து அபிதம்மாவாதரம், விநய விநிச்சயம் ஆகிய இரு நூல்களை எழுதினார். அபிதம்மாவாதரத்தின் இறுதியிலே காவேரிப்பட்டினம் பற்றிய ஒரு சிறந்த வர்ணனை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன் அந்நூலை எவ்வாறு எழுதி முடித்தார் என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் கூறுவதாவது: ‘தூய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டங்கூட்டமாகக் காணப்படுகின்ற. ஒரு நகரத்தின் சிறப்பியல்புகளெல்லாம் பொருந்தியுள்ள, தூய்மையான நீர் பாய்கின்ற ஆற்றைக் கொண்ட, எல்லாவகையான இரத்தினக்

கற்களையும் பெற்றுள்ள, பல்வகை அங்காடிகளைக் கொண்டுள்ள, பல நந்தவனங்களால் அழகுபடுத்தப்பட்டுள்ள, அழகிய காவேரிப்பட்டினத்திலே, பல்வகையான எழில்நிறைந்த கோபுரங்களையுடைய மதில்களாலே சூழப்பட்ட, கைலாசம் போன்று உயர்ந்த மாளிகைகளையுடைய, கண்ணதாலராலே (கண்ணதாசராலே) கட்டப்பட்ட அழகிய கவர்ச்சிகரமான விகாரை ஒன்றிலே, ஒரு பழைய பிராசாதத்திலே (மாளிகையிலே) யான் தங்கியிருந்து, சிறந்த எழுத்துவன்மையுடன் கூடிய எல்லா நற்குணங்களையும் பெற்ற சான்றோனாகிய ஸுமதி (சுமதி)யின் முறையான வேண்டுகோட்டி இந்நூலை எழுதினேன்'.<sup>13</sup> இதேபோன்ற வர்ணனை விநய விநிச்சயத்தின் இறுதியிலும் காணப்படுகின்றது: இப்படியான திட்டவாட்டமான தகவல்கள் மிகக் குறைவாக இருப்பதால் இந்த வர்ணனையையும் இங்கு சேர்த்துக் கொள்வது பொருத்தமாகும். இந்த நூலில் அவர் கூறுவதாவது: 'ஒரு நகரத்தின் எல்லாச் சிறப்புகளையும் பெற்றுள்ள, செல்வம் நிறைந்த காவேரியின் நீரிலே தூய்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ள, தாமரையும் நீலோற்பலமும் நிறைந்த தடாகங்களைக் கொண்டுள்ள, தென்னை, பனை, வாழை ஆகியவற்றை வரிசை வரிசையாகப் பெற்றுள்ள, சோழ இராச்சியத்தின் நடுநாயகமான, பல்வேறு மக்கள் வாழுகின்ற, பூதமங்கலம் என்னும் சஞ்சலமற்ற நகரத்திலே, வேணுதாலனுக்குச் சொந்தமான, கைலாச மலையினுடைய உயரத்தை விஞ்சிய, மிக உயர்ந்த அழகிய தூபிகளைக் கொண்டுள்ள, பல்வேறு இல்லங்களை உடைய சிறந்த மண்டபங்கள் இடம் பெற்றுள்ள இனிய நீரை நிறையப் பெற்றுள்ள, நல்ல கிணறுகளையும் அழகிய கண்கவர் தாமரை மலர்களைக் கொண்ட தடாகங்களையும் அணிகளாகப் பெற்றுள்ள, பல வணிர மரங்கள் நிறைந்துள்ள, நந்த வனங்கள் மூலமாக மனத்திலே களிப்பை

ஊட்டுகின்ற, சிறந்த மதில்களாலும் அகழிகளாலும் சூழப்பட்டுள்ள, அழகிய கவர்ச்சிகரமான விகாரையிலே, ஒரு மரடியிலே தங்கியிருந்து மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்திப் புத்தசிம்மருடைய சிறப்பிற்காக, புத்தசிம்மராலே போதிக் கப்பட்ட விநயத்தவங்களைப் பற்றிய இந்த நூலை என்னுடைய சீடர்களுக்காகவும், கஷ்டமில்லாது குறுகிய காலத்திலே விநயத்தைக் கற்க விரும்பும் பிக்குகளுடைய நன்மைக்காகவும் எழுதியுள்ளேன். களப்பிர குலத்தைச் சேர்ந்த களங்கமில்லாத அச்சுத விக்கந்தனுடைய ஆட்சியின்போது இந்நூல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு முற்றுவிக்கப்பட்டது'.<sup>14</sup>

ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ் நாட்டில் பௌத்தம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு செழிப்புப் பெற்று இருந்ததென்பதும் மன்னர்கள், உயர் குலத்தவர்கள் ஆகியோருடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்ததென்பதும் பௌத்த சமய இலக்கியத்திற்கும், பௌத்த தத்துவ இலக்கியத்திற்கும் குறிப்பிடத்தக்க தொண்டுகள் அங்கு செய்யப்பட்டன வென்பதும் இதுவரை குறிப்பிட்ட சான்றுகளினாலே தெளிவாகின்றன. களப்பிர மன்னருடைய அச்சுதவிக்கந்தன் தமிழன் அல்லன்; தமிழ் நாட்டிற்குப் புதியவருகிய ஒரு மன்னரைப் பௌத்தத்தைப் பரப்புவதற்கு முயற்சித்தவன் என்று கொள்வதற்கு இடமுண்டு. சேர, சோழ, பாண்டியராகிய தமிழ் மூவேந்தர்களுடன் அவன் பகைமை கொண்டிருந்தானென்றும், அவர்கள் அனைவரையும் சிறையிட்டுருந்தான் என்றும் ஒரு கதை கூறுகின்றது.<sup>15</sup> இது மிகவும் பிற்பட்டகாலத்துக் கதையாகும். அதிலிருந்து அதிக சான்றிணைப்பெற முடியாது.

அடுத்து வரும் காலத்தில், அதாவது பல்லவ பாண்டிய மன்னர் காலத்தில், பௌத்தத்தின் புகழ் (சமணத்தின் புகழும் கூட) இந்துக்களிடையே பெரும் பர



பரப்பை யேற்படுத்தியது: இந்த வைதீக மதங்களுக்கு எதிராகச் சைவர்களிடையேயும் (நாயன்மார் இயக்கம்) வைஷ்ணவர்களிடையேயும் (ஆழ்வார் இயக்கம்) ஒரு வலிமை வாய்ந்த இயக்கம் எழுச்சி பெற்றது. பௌத்த சமணர்களுடைய முன்னேற்றத்தைத் தடுப்பதற்காகவும், காலப் போக்கிலே அவர்களை ஆட்க்குவதற்காகவும் இந்த இயக்கம் தோன்றியது. இந்த இயக்கம் பெருமளவு வெற்றியைப் பெற்றதனால் 9 ஆம், 10 ஆம் நூற்றாண்டுகளிலிருந்து பௌத்தம், (சமணமும் கூட) பாரதாரமான வகையிலே பாதிக்கப்பட்டு மக்கள் வாழ்க்கையிலே பெற்றிருந்த முக்கியமான இடத்தை இழந்தது. இந்த மதங்களிடையே நடைபெற்ற போராட்டம் மிக நீண்டதாகவும் கசப்பானதாகவும் காணப்பட்டது. குறிப்பிடத்தக்க காலத்துக்குப் பௌத்தம் தொடர்ந்தும் தன் நிலையை இழக்காது தமிழ் நாட்டிலே காணப்பட்டது. இந்துக்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கு மிடையே ஆடிக்கடி நடைபெற்ற வாதுகள் பற்றிப் பல மரபுக் கதைகள் இருக்கின்றன: இவை தமிழ் நாட்டில் எழுதப்பட்ட சைவ, வைஷ்ணவ சமய நூல்களிலே பேணப்பட்டுள்ளன.<sup>16</sup> தமிழ் நாட்டில் பௌத்தம் சிறப்புப் பெற்றிருந்த காலத்தைச் சேர்ந்த தொல்பொருட்கள் குறிப்பிடத்தக்க அளவிலே கிடைத்திருக்கின்றன.<sup>17</sup> ஆனால் இத் தொல்பொருட்கள் பற்றிய விபரமான வர்ணனை இதுவரை வெளியிடப்படவில்லை. இதனால் அவை அதிகம் அறியப் படாதவையாக இருக்கின்றன; அடுத்துவரும் பந்திகளிலே அவற்றுள் முக்கியமான தொல்பொருட்களைப் பற்றி மட்டுமே குறிப்பிடுவோம்; பல்லவர் காலம்:

பல்லவத் தலைநகராகிய காஞ்சி, பௌத்த மதத்திற்கும், பௌத்தக் கல்விக்கும் பெயர் பெற்ற ஒரு மத்திய ஸ்தானமாக விளங்கியது; மிகப் பெரிய

ஒரு நகரமாக விளங்கிய இத்தலை நகரிலே எல்லா மதங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தனர்; இதனால் நகரத்தின் சிற்சில பாகங்கள் புத்த காஞ்சி, ஜின காஞ்சி (சமண காஞ்சி), விஷ்ணு காஞ்சி, சிவ காஞ்சி, என்ற பெயர்களைப் பெற்றிருந்தன: பல பௌத்த தத்துவ ஞானிகள், தர்க்க அறிஞர்கள் ஆகியோருடைய பெயர்கள் காஞ்சியுடன் தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன; அவர்களுட்பலர் நாலந்தா, பர்மா, சீனா, இந்துசீனா, இந்துனிசியா ஆகிய இடங்களுக்கு முக்கியமான பதவிகளை வகிப்பதற்காகக் காஞ்சியில் இருந்து அனுப்பப்பட்டிருந்தனர்: திக்கு நாகர் என்ற பிரசித்திபெற்ற தர்க்க அறிஞர், அவருடைய சீடராக இருந்து பின்னர் நாலந்தா விகாரையின் தலைவராகப் பதவி பெற்றுப் புகழ் பெற்ற தர்மபாலர், போதி தர்மர் ஆகியோர் பல்லவத் தலைநகரிலே பிறந்து வளர்ந்தவர்கள். 6 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே சீனாவில் லோயாங் என்ற இடத்திற்குச் சென்று கி. பி. 501க்கும் 507க்கு மிடையிலே மூன்று நூல்களை அங்கு மொழி பெயர்த்த தர்மரூசி என்பவர் தென் இந்தியாவிலிருந்து சென்ற ஒருவராவர். கி. பி. 693 இல் கடல் வழியாகச் சீனாவை அடைந்து வட சீனாவிலும், தென் சீனாவிலும் வசித்துச் சீனப் பேரரசனுடைய பெருமதிப்பைப் பெற்றிருந்த இரண்டாவது போதி ரூசி என்பவரும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து சென்றவர்; அக்காலத்தில் சீனாவில் வாழ்ந்த பல இந்திய அறிஞர்களுடைய உதவியுடன் 53 நூல்களை மொழி பெயர்த்த பின்னர் கி. பி. 727 இல் மிக வயோதிபராகச் சீனாவிலே இவர் இறந்தார்; அவருக்குப்பின், கி. பி. 710 இல் சீனாவிற்குச் சென்ற வஜிரபோதி என்பவரைப் பற்றி அறிகின்றோம்; இவர் நாலந்தாவிலே கல்வி கற்றுக் காஞ்சி மன்னனுக்குக் குருவாக இருந்து, இலங்கைக்குச் சென்று, பின்னர் சீனாவிற்குச் சென்றவர்;

அங்கு பதினொரு நூல்களை மொழி பெயர்த்து. மந்திரத் தன்மை பொருந்திய ஒரு பௌத்த மத தத்துவத்தைப் போதித்துப் பெரும் புகழ் பெற்றுக் கி.பி: 732 இல் சீனாவிலேயே இவர் இறந்தார்.

தமிழ்க் காப்பியமாகிய மணிமேகலை காஞ்சியைப் பற்றிக் கூறுமிடத்துப் பௌத்த தத்துவம், பண்பாடு ஆகியவற்றின் இருப்பிடமாக அந்நகரம் விளங்கிற் றென்று புகழ்பட வர்ணிக்கின்றது. காஞ்சியிலே இக் காவியத்தின் தலைவியாகிய மணிமேகலை தங்கியிருந்த காலத்தில் சோழ மன்னனாகிய கிள்ளியினூற் கட்டப் பட்ட பௌத்த சையித்தியத்திற்குச் சென்றிருந்தாள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மணிமேகலைக்கு அறிவுரை கொடுத்த அறவண அடிகள் உண்மையாக வாழ்ந்த ஒருவர் என்றும், முன்னர் நாம் குறிப் பிட்ட தர்மபாலர் இவராக இருக்கலாம் என்றும் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது இதனை ஏற்றுக் கொள்வது கஷ்டமாகும்.

மகேந்திரவர்மனுடைய மத்தவிலாசம் காஞ்சியில் இருந்த பௌத்த பிக்குகளைப் பற்றித் தகவல் தருகின்றது; நகரத்திலே இருந்த ராஜவிஹார என்ற ஒரு விஹாரையை அது குறிப்பிடுகின்றது. இந்தக் குறிப்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு, முற்பட்ட பல்லவ மன்னர்களுள் ஒருவன் பௌத்தகை இருந்திருக்க வேண்டுமென்று சிலர் கருதுவர். இப்படியாக நிச்சயத் துடன் கூறமுடியாது. ஏனெனில், பொதுவாக மன்னர்களை பக்கச் சார்பில்லாது தங்களுடைய குடிகளுடைய எல்லா மதங் களையும் ஆதரித்திருக்கின்றனர். இந் நூலிற் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விகாரை பெற்றிருந்த செல்வத்திற்கு உதாரணமாக அதில் வரும் ஒரு குறிப்பினைக் காட்டலாம். நாடகத்தில் வரும் நடிகர்களுள் ஒருவனாகிய தேவஸோமா என்பவன், பிற விகாரைகளில் இருந்து வருமானமாகப் பெற்ற பெருந்தொகையான செல்வம் ராஜவிஹாரையில் இருந்ததாகக்

குறிப்பிடுகின்றான்; இக் குறிப்பின் மூலமாக அயற்பிரதேசத்திலே இருந்த பல விகாரைகளுக்குத் தலைமைப் பீடமாகக் காஞ்சி விகாரை விளங்கிய தென்று ஊகிக்க முடியும்; ராஜவிகாரையை ஆதரித்த முக்கியமான ஒரு புரவலகை தனதாஸ என்ற செல்வந்த வர்த்தகன் ஒருவனும் இந் நாடகத்திலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளான்;

ஹுவங்-ஸாங் பல்லவ நாட்டிலே பத்தாயிரம் பிக்குகளுக்கு மேலாக நூறு விகாரைகளிலே வசித்தனர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளான். அவனுடைய கூற்றின்படி, “காஞ்சிக்குத் தெற்கே நாட்டின் பிரமுகர்கள் கூடுகின்ற ஒரு பெரும்சங்காராம காணப்பட்டது அவ்விடத்திலே அஸோகன் காலத்தைச் சேர்ந்த நூறு அடிஉயரமுள்ள ஒரு தூபியும் இருந்தது; அந்த இடத்திலேதான் புத்தர் பலரைவாதிட வேன்று அவர்களைப் பௌத்தத்துக்கு மதம் மாற்றியிருந்தார். அவ்விடத்திற்கு அருகே முற்பட்ட நான்கு புத்தர்கள் தங்கியிருந்த இடங்களின் சில சிலபாகங்கள் காணப்பட்டன.”<sup>18</sup> இந்தக் கூற்றிலிருந்து எத்தகைய நம்பிக்கைகள் இந்தச் சீன யாத்திரிகனுடைய காலத்தில் காஞ்சியிலே நிலவி வந்தனவென ஓரளவிற்கு அறிந்துகொள்ளலாம்.

பல்வேறு பௌத்த தத்துவப் பிரிவுகளையும், பௌத்த தர்க்கப் பிரிவுகளையும் சேர்ந்தவர்கள் காஞ்சியிலே வசித்தனர்; யோக தத்துவத்தை நன்கு அறிந்திருந்த முந்நூறு ஈழநாட்டுப் பிக்குகளை ஹுவங்-ஸாங் காஞ்சியிலே சந்தித்து, அவர்களுடன் உரையாடி இருந்தான்; இவனுடைய கூற்றின்படி, காஞ்சியிலே அதிக புகழ் பெற்றிருந்த மதப்பிரிவு மஹாயானத்தைச் சேர்ந்த ‘ஸ்தவிர’ப் பிரிவு என்று அறியக் கிடக்கின்றது. தியான தத்துவப் பிரிவும் அங்கு இருந்ததாக அறிகின்றோம். இந்த தத்துவத்தைக் காஞ்சியில்

இருந்தே கி: பி: 520 இல் போதி தர்மர் சீனாவிற்குக் கொண்டு சென்று பரப்பினார்.

ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடையிலே தென்னாட்டில் ஏற்பட்ட இந்து மறுமலர்ச்சியின் போது நடாத்தப்பட்ட பெரும் சமய வாதுகளினால் சமணத்தைவிடப் பெளத்தமே கூடிய அளவிற்குப் பாதிக்கப்பட்டதாகத் தோன்றுகின்றது. இதனால் அடுத்த காலப் பகுதியாகிய சோழப் பெருமன்னர் காலத்திலே இம்மதத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் மிகக் குறைவாகவே கிடைத்திருக்கின்றன. இந்தக் காலப் பகுதியில் ஸ்ரீவிஜயத்திலிருந்து இந்தியாவிற்கு யாத்திரை சென்ற குடிகளின் நன்மைக்காக ஸ்ரீவிஜயஇராச்சியத்து மன்னன் நாகபட்டினத்திலே கட்டிய பெரு விகாரையாகிய குடாமணிவர்ம விஹாரையைப் பற்றி நமக்குத் தகவல் கிடைக்கின்றது.<sup>19</sup> சோழ மன்னர்களாகிய முதலாவது ராஜராஜனும், முதலாவது ராஜேந்திரனும் இந்த விஹாரைக்கு ஒரு முழுக் கிராமத்தையே மானியமாகக் கொடுத்திருக்கின்றனர்.<sup>20</sup> பின்னர் முதலாவது குலோத்தங்கன் காலத்தில் ஸ்ரீவிஜய மன்னன் தூதர் மூலமாகக் கேட்டுக்கொண்டபடி மேலும் ஒரு மானியம் இந்த விகாரைக்கு அளிக்கப்பட்டது. இந்த விகாரையில் இருந்த பொன்னாலான புத்த விக்கிரகத்தை திருமங்கையாழ்வார் அபகரித்து அதை விற்றுப் பெற்ற பணத்துடன் ஸ்ரீரங்கத்தில் ரங்கநாதர் கோயிலைக் கட்டினார் என்று வைஷ்ணவக் கதைகள் கூறுகின்றன. இவை உண்மையென்றால், குடாமணி விஹாரையைக் கட்டுவதற்கு முன்பே நாகபட்டினம் ஒரு பெளத்தமத மத்தியஸ்தானமாக விளங்கிற்றென்று ஊகிக்க முடியும். ஆனால் அப்படிக் கொள்வதைவிட, ஆழ்வார்களுடைய வரலாறு எழுதி வைக்கப்பட்ட காலமாகிய 12ஆம் நூற்றாண்டிலே நாகபட்டினம் அதிக செல்வத்தையும் செல்வாக்கினையும் பெற்றிருந்தனரே இடமாக, பலருடைய கவனத்தைப் பெற்ற ஒரு பெளத்த மத மத்தியஸ்தானமாக, தொடர்ந்து விளங்கியிருக்க வேண்டுமென்று கொள்ளுவது பொருத்தமாகும். நாகபட்டினத்தைப் போலக் கேரளத்தில் ஸ்ரீ மூலவாசம் என்ற இடம் ஒரு பிரசித்தி பெற்ற பெளத்த நிலையமாக விளங்கியது. அதனுடைய செல்வாக்கு கந்தாரா போன்ற தூரப் பிரதேசங்களிலே முற்பட்ட காலத்திலிருந்தே பரவிவந்தது.<sup>21</sup> ஸ்ரீ மூலவாசத்தில் இருந்த பெளத்த கோயில் ஒரு முக்கியமான கோயிலாக இருந்திருக்க வேண்டும். இதனால் அருகேயிருந்த பிரதேசங்களிலும் மக்கள் பல புத்த கோயில்களைக் கட்டியிருக்கலாம். இதனால்தான் அந்தப் பிரதேசத்திலே தொகையான புத்த விக்கிரகங்கள் காணப்படுகின்றன என்று விளக்கம் கூறமுடியும். இதுவரை தென் இந்தியாவில் பெளத்த தொல்பொருட்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்காக எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளைவிடப் பெருமளவு திட்டவாட்டமான முறையிலே ஆராய்ச்சி நடத்தினால் வேறும் பெளத்த நிலையங்களை அங்கு கண்டுகொள்ள இடமுண்டு.

புத்தமித்திரர் என்ற பெளத்த நூலாசிரியர் தமிழ் இலக்கணத்திற்கு ஆற்றிய ஒரு முக்கியமான தொண்டினை இவ்விடத்திற் குறிப்பிடலாம். இவர் எழுதிய நூல் வீரசோழியமாகும்; அதிலே பல பயனுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அடங்கியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றாகவே வீரசோழேந்திரன் என்ற சோழ மன்னன் ஒரு பெரும் தமிழ் அறிஞனாக விளங்கினான் என்ற குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது; தமிழ் இலக்கண முறையையும் சமஸ்கிருத இலக்கண முறையையும் இணைத்துக் கொள்ளும் அடிப்படையிலேயே இந்த நூல் எழுதப்பட்டது. தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளின் வரலாற்றை ஆராய்பவர்களுக்கு இந்த நூல் பயனுள்ளதாகும்.

புத்தமித்திரர் என்ற பெளத்த நூலாசிரியர் தமிழ் இலக்கணத்திற்கு ஆற்றிய ஒரு முக்கியமான தொண்டினை இவ்விடத்திற் குறிப்பிடலாம். இவர் எழுதிய நூல் வீரசோழியமாகும்; அதிலே பல பயனுள்ள வரலாற்றுக் குறிப்புகள் அடங்கியுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்றாகவே வீரசோழேந்திரன் என்ற சோழ மன்னன் ஒரு பெரும் தமிழ் அறிஞனாக விளங்கினான் என்ற குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது; தமிழ் இலக்கண முறையையும் சமஸ்கிருத இலக்கண முறையையும் இணைத்துக் கொள்ளும் அடிப்படையிலேயே இந்த நூல் எழுதப்பட்டது. தமிழ் இலக்கணக் கொள்கைகளின் வரலாற்றை ஆராய்பவர்களுக்கு இந்த நூல் பயனுள்ளதாகும்.

புத்த மதம் சோழப் பேரரசின் விழ்ச்சியின் பின்பும் காஞ்சிபுரத்தில் நிலைத்திருந்தது.<sup>22</sup> யாவா மொழியிலே எழுதப்பட்ட நூலொன்றின்படி காஞ்சி புரத்தில் வாழ்ந்த புத்தாதித்தியர் என்ற பிக்கு பதினான்காம் நூற்றாண்டிலே யாவா மன்னனாகிய ஹயம் வுருக் என்பவனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து சில சுலோகங்களைப் பாடியிருந்தார்:

விஜயநகர காலத்தில் தென்னாட்டில் நிலவிய பெளத்த மதம்பற்றி மிகவும் குறைவாகவே சான்று கிடைக்கின்றது. தமிழ் நாட்டில் கும்பகோணத்தில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டிலே திருவிலாந்துறை என்ற இடத்துப் புத்த கோயிலைப் பற்றிய ஒரு குறிப்புத் தற்செயலாக இடம் பெற்றுள்ளது; அந்தக் கோயிலுக்குச் சொந்தமான நிலமொன்று அயல் ஊரிலே வசித்த மக்களுக்கு ஒரு நீர்ப் பாசன வாய்க்கால் அமைப்பதற்காகக் கொடுக்கப்பட்டு, அதற்காக வேறொரு நிலம் புத்த கோயிலாற் பெறப்பட்டிருந்

தது என அறிகின்றோம். கர்நாடகத்தில் பேலூர் என்னுமிடத்திலே கிடைத்த கல்வெட்டொன்றின்படி, அவ்வூர் கேசவக் கடவுளைச் சைவர்கள் சிவனாகக் கருதியும், வேதாந்திகள் பிரமாவாகக் கருதியும், பெளத்திகள் புத்தராகக் கருதியும் வழிபட்டனர் என அறிகின்றோம். இது இம் மூன்று மதங்களும் இணைந்துகொண்டமைக்கு நமக்குக் கிடைக்கும் ஒரு சிறந்த உதாரணமாகும். இறுதியாக இன்னொரு விஷயத்தைக் குறிப்பிடலாம்: முதலாவது ராஜராஜனாலே தஞ்சாவூரிலே கட்டப்பட்ட பெருவுடையார் கோயிலிலே புத்தர் ஞான உணர்ச்சி பெற்றமை சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது போலப் பிற்பட்ட காலத்தில் விஜயநகரத்திற் கட்டப்பட்ட ஹஸார-ராமர் கோயிலின் உட்புறச் சுவர்களிலே செதுக்கப்பட்டுள்ள இரண்டு புடைப்புச் சிற்பங்களிலே புத்தர் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

1. Samuel Beal, *Buddhist Records of the Western World*, Vols. I & II (Boston, 1885).
2. E. Hultzsch, *Corpus Inscriptionum Indicarum*, Vol. I. R. E. XII & XIII (Oxford, 1924)
3. மேற்படி, R. E. II.
4. Iravatham Mahadevan, *Tamil Brahmi Inscriptions of the Sangam Age*, IInd International Conference Seminar of Tamil Studies (Madras 1968);  
I. Mahadevan, *Corpus of the Tamil - Brahmi Inscriptions* (அச்சில்);  
*Epigraphia Zeylanica*, Vol. I; S. Paranavitana, *Corpus of the Brahmi Inscriptions of Ceylon* (அச்சில்);
5. I. Mahadevan, *Tamil Brahmi Inscriptions of the Sangam Age*, pp. 17 - 28.
6. மேற்படி, பக். 28
7. K. V. Subramanya Ayyar, *Proceedings of the IInd All India Oriental Conference*, Madras, 1924, p. 279
8. K. A. Nilakanta Sastri, *A History of South India*, p. 83 (Madras, 1966).
9. I. Mahadevan, *Tamil Brahmi Inscription of the Sangam Age*, p. 35.
10. மேற்படி, பக். 29 - 37.
11. K. A. Nilakanta Sastri, *முன் குறிப்பிட்ட நூல்*, பக். 143.

12. மதுரைக் காஞ்சி, 475 - 488 வரிகள்
  13. A. P. Buddhadatta, *Buddhadatta's Manuals* (Pali Text Society), Parts I & II (1915, 1928)
  14. புத்தமங்கலம் என்பது கோரதச்சேர் - மன்னர்குடிப் பெருந்தேருவில் அமைந்துள்ள ஓர் ஊர்.
  15. தமிழ் நூலவர் சிதை, செய்யுள் 154 - 157. பத்தாம் நூற்றாண்டிலே அமிதசாகரர் எழுதிய யாப்பருக் கலக்காரிகையிலே அச்சுதவிக்கந்தனைப் பற்றிய சில செய்யுள்கள் மேற்கோள்களாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
  16. உ - ம், திருவிளையாடற் புராணம், திருவாதவூரர் புராணம், பெரியபுராணம், திருமால் குருபரம்பரை.
  17. உ - ம், T. N. Ramachandran, *The Nagapattanam and other Buddhist Bronzes in the Madras Museum*, (Madras 1954).
  18. S. Beal, முன் குறிப்பிட்ட நூல்.
  19. *Epigraphia Indica*, Vol. XXII.
  20. மேற்படி.
  21. *Travancore Archaeological Series*, Vol. II, p. 117
  22. இதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள். உ - ம் No. 13 of 1934 / 35; 607 of 1919.
- [சுலம்; ஆங்கிலம்; மொழி பெயர்ப்பும் அடிக்குறிப்புகளும் ஆசிரியர்]

**குறிப்பு :** தமிழ் நூட்டுப் பௌத்த மத வரலாறு பற்றி அறிவதற்குப் பயன்படும் கட்டுரைகள், நூல்கள் ஆகியவற்றுள் முக்கியமானவை :

1. A Aiyappan and P. R. Srinivasan, *The Story of Buddhism with Special Reference to South India*, Madras 1960.
2. De Milloue, 'Nagapatam Buddhist Images', *Indian Antiquary*, Nov. 1883, Volume 12, pages 311 - 312.
3. S. Hanumantha Rao, 'Buddhism in the Deccan', *Proceedings of the Indian History Congress* 1945, Hyderabad, pp. 101 - 108.
4. S. Krishnaswamy Aiyangar, 'A School of South Indian Buddhism in Kanchi', *IV All India Oriental Conference Proceedings*, Allahabad Sessions, Volume II, 1926.
5. B. C. Law, 'Pali Buddhism in South India', *Krishnaswamy Aiyangar Felicitation Volume*.
6. T. V. Mahalingam, 'Buddhism in the Tamil Country in the Medieval Period', *Proceedings of the Indian Historical Congress*, 1948, Delhi, pages 162 - 164.
7. S. Paranavitana, 'Negapatam and Theravada Buddhism in South India', *Journal of the Greater India Society*, Volume XI, 1944 pages 17 - 25.
8. T. N. Ramachandran, 'History of Buddhism in South India', *The Buddhist*, May 1956 (Colombo).
9. K. V. Subrahmanya Aiyar, 'Origin and Decline of Buddhism and Jainism in Southern India', *Indian Antiquary*, Volume XL, July 1911, pages 209 - 218.

தமிழ் நூட்டுப் பௌத்த மத வரலாற்றுக்குக் குறிப்பிடத்தக்க மூலாதாரங்களாக எழுத்துச் சாசனங்களும், பாளி நூல்களும் உதவுகின்றன. பல்லவர் காலத்திலே இவ்வகைக்கும் தமிழ்நாட்டுக்குமிடையில் இருந்த மஹாயானக் தொடர்புகளைப் பற்றித் தகவல் தரும் சாசனங்கள் மறைமுகமாகத் தமிழ் நூட்டுப் பௌத்தம் பற்றியும் தகவல் தருகின்றன. உதாரணமாக, மீவந்தலையிலுள்ள திரிகாயஸ்தவக் கல்வெட்டும் (*Epigraphia Zeylanica*, IV, பக். 242 - 246) திரியாயிலுள்ள மஹாயானக் கல்வெட்டும் (*Epigraphia Zeylanica*, IV, பக். 151 - 160, 312 - 317) பல்லவகிரந்த எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால் மஹாயானக் கருத்துக்கள் பல்லவப் பேரரசிலிருந்து பரவியமைக்குச் சான்று பகருவதோடு, சமகாலத்திலே பல்லவப் பேரரசில் அப்படி யான கருத்துக்கள் பரவியிருந்தமைக்கும் ஆதாரமாக அமைகின்றன. இதே போலச் சோழர் காலத்திலே சோழ நாட்டில் ஒரு பௌத்த சங்கம் இயங்கி வந்தமைக்கு முதலாம் வீரமடாறுவின் பொலன்னறுவைக் கல்வெட்டு (*Epigraphia Zeylanica*, IV, பக். 71 - 72) சான்று பகருகின்றது.

சாசனங்களை விடப் பாளி நூல்களே இவ்விஷயம் பற்றிக் கூடுதலான தகவல்களைத் தருகின்றன. சோழர் காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலே பௌத்தம் அடைந்திருந்த நிலைபற்றி அறிவதற்கு இவை பெரிதும் உதவுகின்றன. இவற்றுள் முக்கியமானவை ஸ்ரீஹைவத்துபகரண, ஸ்ரீஹஸ்தவத்துபகரண, மதுராவல்ல, சீபவல்ல, மஹாரூபலித்தலந்தய, விமதிஸீரோதரீ, விநயலாரத்திபந், யோஹலிச்சேதந், ஜிநாவஸ்தார, பரமத்தவிரிச்சய, நேத்திபகரண, மதுரத்தலிவாலி ஆகிய நூல்களாகும். பன்னிரண்டாம் பதினாண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே சோழநாட்டில் வாழ்ந்த பிரபல பௌத்த அறிஞர்களைப் பற்றியும் அங்கிருந்த வீகாரகளைப் பற்றியும் இந் நூல்களிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. சோழநாட்டுப் பௌத்த பிக்குகள் எழுத்துப் பிக்குகளாலே பெரிதும் மறிக்கப்பட்டனர் (ஜிநாவஸ்தார, பக். 81, 1955 பதிப்பு). பதினாண்டாம் நூற்றாண்டிலே எழுத்துப் பௌத்த சங்கத்தைச் சுத்திசெய்து அமைப்பதற்காக இரண்டாவது பராக்கிரமபாகு சோழநாட்டுக்குத் தூதனுப்பி அங்கிருந்து பிக்குகளை வருவித்தால் (குளவல்ல, 84; 9 - 16). இப்படியான பல தகவல்களைப் பாளி நூல்கள் சேர்ந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

— ஆசிரியர்

## திருக்குறள் திருத்தப் பதிப்பு

— அ. தாமோதரன்

உலக நாடுகளில் தமிழகமும், உலக மொழிகளில் தமிழ்மொழியும், உலக இனங்களில் தமிழினமும், உலக நாகரிகங்களில் தமிழ் நாகரிகமும், உலகப் பண்பாடுகளில் தமிழ்ப் பண்பாடும், உலகக் கலைகளில் தமிழ்க்கலையும் வரலாற்றில் ஒருங்குவைத்துக் கருதப்படிலும் இவைகட்கு ஒரு பழம் பெருமையும் பாரம்பரியச் சிறப்பும் உண்டு. இவற்றை எடுத்துக்காட்டிப் பறைசாற்றும் ஆற்றல் தமிழிலக்கியங்கட்குப் பொதுப் பண்பு என்றாலும் இப்பணியில் திருக்குறளுக்குச் சிறப்பிடம் உண்டு என்பது சான்று காட்டி நிறுவத் தேவையில்லாததோர் உண்மை. தமிழினத்தின் அறக்கோட்டமாகவும்-பொருட்செல்வமாகவும்-காதல் காவியமாகவும் விளங்கும் இவ்விலக்கியத் திருக்கோயிலுக்குக் காலவோட்டத்தின் பல்வேறு கட்டங்களில் தமிழர்களும் - தமிழ்மீது தணியா ஆர்வம் கொண்ட பிறமொழியாளர்களும் ஞான விளக்கேற்றித் தெய்வத் திருப்பணிகள் ஆற்றியுள்ளனர்; எனவேதான் தமிழிலக்கியங்களுள் திருக்குறள் பற்றிய நூல்கள் எண்ணிக்கையால் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. ஆனால் குறளுக்குரிய இலக்கியத் தொண்டுகள் யாவும் செவ்வனம் ஆற்றப்பட்டுவிட்டன என்பதற்கு இவ்வெண்ணிக்கை மிகுதி எவ்வகையிலும் உதவி செய்யாது; காரணம் குறளுக்குத் துறை தோறும் ஆற்றவேண்டிய அரும்பணிகள் பல இனியும் எஞ்சியுள்ளன என்பது மட்டுமன்று; அதன் பல்வேறு துறை பற்றி வெளிவந்துள்ள நூல்களுள் பெரும்பகுதி துவக்க நிலையின என்பதுமாகும்.

ஆகவே இந்நூலுக்குத் துவங்கித் தொடர்ந்தியற்றப்பட வேண்டிய எண்ணற்ற பணிகள் இனியும் உண்டு; அவ்வகைப்பணிகளுள் அந்நூலுக்கு ஒரு திருத்தப்பதிப்பு (Critical Edition) வெளியிடல் ஒப்பற்றவொன்று.

தோன்றிய காலந்தொட்டுத் தொடர்ந்து போற்றப்பெற்று வரும் இந்நீதித்திரட்டு - நெறிமுறைத் தொகுப்பு நுதிய பொருளால் சிறந்துமேம்பட்டு யாவரும் கசடறக் கற்றுக் கடைப்பிடித்தற்குரிய நல்ல பல அறக்கோட்பாடுகளையும், பொருளியல் விளக்கக் கூறுபாடுகளையும், அன்பக வாழ்வியல் பண்பாடுகளையும் உடையதாக அமைந்தது. அமையவே இதன் பீடும் பெருமையும் சீரும் சிறப்பும் நாளும் வளர்ந்து குன்றென வோங்கி நின்றன; பல்வேறு உரைகளும் விளக்கங்களும் தோன்றலாயின; கற்போரின் தொகை மிகுந்தது; பல்கிப் பெருகிய ஏட்டுப்பிரதிகள் பதிப்பு மாற்றம் பெற்று எங்கும் ாவின; இராமணசுகவிராயரால் கெடிகப்பெற்றதாகக் கருதப்படும் திருக்குறள் பதிப்பு முயற்சி இன்றளவும் தெய்வ நடைபெறுகிறது. இத்திருக்குறள் பதிப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டுத் தொண்டாற்றிய சரவணப் பெருமானையர் ஆறுமுகநாவலர், மார்க்கசகாயஞ் செட்டியார், வடிவேலு செட்டியார், கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியர், தண்டபாண்டேசிகர், பட்டுச்சாமி ஓதுவார், கி. எ. ல. ஜகந்நாதன் போன்ற பல்வேறு அறிஞர்கள் பாராட்டுதற்குரிய வர்களாவர். எனினும் இவர்கள் அரிதின் முயன்று பதிப்பித்த பதிப்புக்களில்

எதுவும் திருத்தப் பதிப்பிற்குரிய தகுதிகளைப் பெற்றுத் திகழவில்லை என்பதனைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

சொல்லும் பொருளும் சுவையும் ஆழமும் உடையதாகி, நவில்தொறும் நயம்பயக்கும் நடையினை உடையதாக இந்நூல் அமைந்த காரணத்தால் இதற்குப் பல்வேறு உரைகள் எழுதப்பெற்றன. அன்றியும் இலக்கண இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் சிற்சில குறட்பாக்களுக்குத் தத்தம் உரைகளில் உரை வரைந்து சென்றனர். இவ்வாறு உரைகள் மிக மிக உரையாசிரியர்கள் தம்முள் வேறுபாடுகள் பெருகத் தொடங்கின. குறளூரையாசிரியர்கள் பொருள்கோள் வகையில் தத்தமக்குள் மாறுபடுதல் இயல்பே. ஆனால் குறளின் மூலபாடத்தில் - குறளின் முறைவைப்பில் - இயல்களின் தொகையமைதியில் உரையாசிரியர்கள் மாறுபட வழிவகையில்லை. ஆயினும் பெரும்பகுதிக் குறட்பாக்களில் எழுத்தால் - சொல்லால் - தொடரால் பாட வேறுபாடுகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு குறளின் மூலபாடத்தில் முறைவைப்பில் - அதிகார அமைப்பில் இயற்பாகுபாட்டில் காணப்படும் பிழைகளை ஆராய்ந்து, உரையாசிரியர்களால் குறள்பெற்ற வடிவத்தை தக்கமுறையில் எடுத்துக்காட்டி வள்ளுவர் அதற்குத் தந்த வடிவினைக் காணவிழையும் முயற்சியே திருத்தப் பதிப்பின் நோக்கமாகும். இத்தகு நோக்கும், முயற்சியும், பணியும் தமிழிலக்கிய உலகிற்குப் புதியதன்று என்பதனை

சங்க மென்னுந் துங்கமலி கடலுள்  
அரிதின் எழுந்த பரிபாட் டமுதம்  
அரகநிலை திரீஇய அளப்பருல் காலம்  
கோதில் சொன்மகள் நோதகக் கிடத்தலின்  
பாடிய சான்றவர் பீடுநன் குணர  
மிகைபடு பொருளை நகைபடு புன்சொலீற்  
தந்திடை மடுத்த கந்தின் பிழைப்பும்  
எழுதினர் பிழைப்பும் எழுத்துரு ஒக்கும்  
பகுதியின் வந்த பாடகர் பிழைப்பும்

ஒருக்குடன் கிடந்த ஒவ்வாப் பாடம்  
திருந்திய காட்சியோர் செவிமுதல் வெதுப்பலின்.

என்று வரும் பரிபாடல் உரைச் சிறப்புப் பாயிரப் பாடல் விளக்கும். எனினும் இத்துறை நம்நாட்டில் நனிகிறந்து வளர்ந்து நிலைபெறவில்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்கவழியில்லை,

திருத்தப்பதிப்பு என்றால் என்ன என்ற வினாவிற்கு இருவகையில் விடை தந்தாலன்றி அதன் முழுப் பொருண்மையினையும் உணர்தல் இயலாது. ஆகவே எது திருத்தப் பதிப்பு அன்று என்று எதிர்மறைவகையாலும் எது திருத்தப் பதிப்பு என்று உடன்பாட்டு வகையாலும் விளக்குதல் இன்றியமையாததாகிறது. மக்கள் பதிப்பு, நூலகப்பதிப்பு, மலிவுப்பதிப்பு, பரிசுப்பதிப்பு ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு என்பன போல திருத்தப்பதிப்பு என்பது ஐந்தோடு ஆரூகக் கருதக்கூடிய ஒன்றன்று. காரணம் விற்பனையை ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளியிடப்பெறும் முன்னைய வற்றினின்றும் அறிவியலை ஆதாரமாகக் கொண்டு வெளியிடப்பெறும் திருத்தப் பதிப்பு வேறுபட்டது என்பதேயாகும்.

வேதநாயகம் பிள்ளையின் சுருணசுந்தரி சரித்திரத்தைத் திருத்தமுறையில் வெளியிட்ட கழகத்தார் அந்நூலின் பதிப்புரையில் "படிப்பவர்க்கு எளிதில் பொருள் விளங்காமல் எழுதப் பெற்றிருந்த அகத்தியம் அதிவிருஷ்டி... பிரசுத்தி முதலிய எண்ணற்ற வடசொற்கள் இப்பதிப்பில் முற்றும் நீக்கப்பெற்று அவைகட்கு ஏற்ற தூயதமிழ்ச் சொற்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன; இவ்வாறு காலப்போக்கிற்கு ஏற்றவாறு சீர்திருத்தம் செய்து உரைநடை நூல்களை வெளியிடாமற் போனால் நூல்கள் அடியோடு அழிந்து ஒழிந்துபோகும்; இத்திருத்தமுறை ஆசிரியருக்குப் புகழைத்தருமேயன்றித் தீமைசெய்கதாகாது" என்று குறிப்பிட்டுப் பெருமைப்படுகிறார்கள்; ஆனால் இங்குபேசப்படும் திருத்தப் பதிப்பு முறையன்று திருக்குறளுக்குச் செய்யவேண்டுவது.

இனி மாணவருலகமும் புலவருலகமும் பயனுறுவதனையே கருத்திற்கொண்டு தொல்காப்பியத்திற்குரிய உரைகள் எல்லாவற்றையும் வெளியிடும் சைவ சித்தசாஸ்திர நூற்பதிப்புக்கழகத்தார் பல்வேறு திருத்தங்களைச் செய்துள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சான்றுக..... "உரைப்புத்தகத்தை ஆய்ந்து திருத்தவேண்டுவன திருத்தி...கண்கலரும் வளப்புடைய கட்டுள் விளக்கமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது" என்ற பதிப்புரையைக் காட்டலாம். இவ்வாறு ஆராய்ச்சிமுன்னுரையும், விளக்கவுரைகளும், அடிக்குறிப்பும், பாடபேதங்களும் உடையவாய் நிருந்திய பதிப்புக்களாகக் கழகவழி வந்துள்ள தொல்காப்பியவுரைகளில் காணப்படும் பிழைகள் எண்ணிலடங்கா. இவற்றிற்கு ஒருசில எடுத்துக் காட்டுகள் தருதல் உண்மையை வெளிப்படுத்துகிறது:

கல்லாடர் இயற்றிய சொல்லதிகாரவுரையைக் கிடைத்தவரை அதாவது இடையியல் 10 வது நூற்பா முடியவெளிபிட்டகழகம் அதன் பதிப்புரையில் "கல்லாடர் உரையும் உரிபியலுக்கு மட்டும் இல்லை" என்று கூறுகிறது. என்னே முரண்பாடு!

இனி நச்சினூர்க்கினியர் பொருள்திகாரவுரையில் (களவியல் நூற்பா; 12) பகற்குறிக்கண் அவட்பெற்று மலிந்ததற்கு

"களவியற் குவளை கவிழ்ந்து நிலனோக்கும் மாணிழை கண்ணெல்லவேம் என்று" [குறள் 1114]

என்ற பாடலை மேற்கோள் செய்திருக்கிறார். சண்டு "பகற்குறிக்கண்" என்பதற்குப் பதிலாக "இரவுக் குறிக்கண்" என்று திருத்திப் பதிப்பித்துவிட்டு அதன் அடிக்குறிப்பில் "இது பகற்குறிக்கண் என்றும் முன் அச்சுப் பிரதியிற் கண்டபாடம் சண்டைக்கு ஒவ்வாது" என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இத்திருத்தம் பிழையுடையது என்பதை உரையை உணர்ந்து படிப்பாரும், இக்குறட்பா இந்நூற்பா

வுக்கே - தலவியைப் பகற் குறிக்கண் பெற்று மலிதல் என்பதனை விளக்க இளம்பூரணராலும் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளதனைத் தெரிந்தவரும் கூறுவர்.

இதுபோலவே பிழையான திருத்தம் ஒன்றை பொருள்திகாரம் கற்பியல் நூற்பாவிலும் (17) செய்துள்ளனர். இந்நூற்பாவின் கண் 'பரத்தை' என்ற பாடத்தைப் 'பரத்தைமை' எனத் திருத்திப் பதிப்பித்துவிட்டு அதன் அடிக்குறிப்பில் "முன் அச்சுப்பிரதியில் உள்ள பரத்தை என்றும் பாடம் புறத்தொழுக்கத்தை உணர்த்தாமையின் பரத்தைமை என்பதே சண்டைக்கு இயைவதாமென்க" என்று குறித்துள்ளார்கள். ஆனால் பரத்தை என்ற சொல் பரத்தைமையைக் குறித்து வருவதனை "தன்வயின் உரிமையும் அவன்வயிற் பரத்தையும் [தொல்களவியல்; 20] என்பதும், "பரத்தைவாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே" [தொல். பொருளியல் 30] என்பதும், இந்நூற்பாக்களில் நச்சினூர்க்கினியர் பரத்தை - அயன்மை என்றும், பரத்தை வாயில் என்றது குதிரைத்தேர்போல் நின்றது என்று முறையே உரை கூறியிருப்பதும் வலியுறுத்தும்; மேலும் கலித்தொகை உரையுள் [பாடல்; 125] இந்நூற்பாவினையே நச்சினூர்க்கினியர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளாரி; ஆங்கு "இது பரத்தை மறுத்தல் வேண்டியும்" என்னும் சூத்திரத்தாற் கைகோளிரண்டற்கும் பொதுவாகப் பொருள் கூறவும் பெறும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். சண்டும் நச்சினூர்க்கினியர் கொண்ட பாடம் 'பரத்தை' என்பதால் கழக வெளியீட்டில் செய்யப்பட்ட திருத்தம் தவறுடையது என்பது எளிதிற்புலப்படும்; எனவே இவைபோன்ற திருத்தங்களை உடைய பதிப்பு அன்று இங்குத்திருத்தப் பதிப்பு என்று குறிப்பிடப்படுவது;

திருத்தப்பதிப்புமுறைக் கோட்பாடுகள் அறிவியல் அடிப்படையில் அண்மைக் காலத்தேதான் வளர்ந்துள்ளன;



ஆனால் மேலைநாடுகளில் இத்துறை நன்கு பேணப்பட்டுப் பதிப்புக்கலை (Textual Criticism) என்ற பெயரில் தனி அறிவியல் துறையாக வளர்ந்து வேரூன்றியுள்ளது. பதிப்புக்கலை என்பது நூல்களின் மூலநிர்ணயம் பற்றிய மனித ஆய்வுணர்வாற்றலின் திறமையும் முறைமையும் கொண்ட ஆய்வினைக் குறிக்கும். இக்கலையின் நோக்கு இயன்றவரை ஒரு நூலின் மூலநிலை வடிவத்தைக் காணல் என்பதாகும்; இப்பதிப்புக்கலைப் பயிற்சியும், இலக்கிய இலக்கணப் புலமையும் உடைய ஒருசிலர் ஒருங்கிருந்து பந்தார்க்கர் கீழைக்கலைக்கழகத்தின் மகாபாரதப் பதிப்பு முயற்சி<sup>8</sup> ஷேக்ஸ்பியர் நாடங்களின் பதிப்பு முயற்சி ஆகியவற்றில் ஈடுபட்டு உழைத்த அறிஞர்களைப்போலப் பொறுப்புணர்வோடு முனைந்து செயலாற்றி ஒரு நூலுக்கு வெளியிடும் பதிப்பே இங்குத்திருத்தப் பதிப்பு என்று குறிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய பதிப்பு ஒரு நூலின் பாடங்களில் காணும் ஐயங்களைப் போக்கிப் பொருள் தெளிவினை நல்கும்; கற்போரே பாடத்தை ஊகித்து உறுதிசெய்து பதிப்பித்தபாடத்துடன் ஒப்புநோக்கித் தெளியும் வகையில் அனைத்துப் பிரதிகளிலும் காணும் பாடங்களையும் பிழையற - வகையறத்தந்துதவும்; திருத்தப்பதிப்பிற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட பிரதிச்சான்றுகள் துணைச்சான்றுகள் ஆகியவற்றின் விளக்கம், பாடவேறுபாடுகளின் தொகுப்பு, மேற்கோள் விளக்கம் என்றின்ன இனைய அனைத்தும் கூடிய பிற்சேர்க்கை உடையதாக இருக்கும். இவ்வகையில் அமைந்த ஒரு திருத்தப் பதிப்பு திருக்குறளுக்கு இன்றுவரை வெளியிடப்படவில்லை; என்பதனையும் இதுபோன்ற பதிப்பு திருக்குறளென்னும் தெய்வத் திருக்கோயிலுக்குக் காலந்தாழ்த்தாது ஆற்றவேண்டிய தொரு புதுப்பித்தற்பணி (Renovation) என்பதனையும் இனியும் வலியுறுத்தத் தேவையில்லைல்லவா?

திருத்தப் பதிப்புப் பணிக்குப் புறக்கணிக்க வியலாத சில ஆதார ஏற்பாடுகள் உண்டு; அவை செம்மையாக ஆற்றப்படாவிட்டால் இப்பணி உரிய பயனை நல்காது. முதற்கண் திருத்தப் பதிப்பிற்குரிய நூலின் பிரதிகள் தொகுக்கப்பட வேண்டும். இதற்கண் ஒலைச்சுவடிகள் கடிதப்பிரதிகள் - அச்சுப் பதிப்புகள் ஆகிய அனைத்தும் இடம்பெறவேண்டும், இப்பணிக்குச் சுவடிகளின் விளக்கம்<sup>9</sup> தமிழ்நூல் விவர அட்டவணை<sup>10</sup> போன்ற நூல்கள் நல்ல துணை செய்யும்; பெரிய நூல்நிலையங்களோடு தமிழகத்தின் உட்பகுதிகள், திருவிதாங்கூர், இலங்கை போன்ற புறநிலைப் பகுதிகள், புலவர் பரம்பரையினரின் இல்லங்கள் ஆகிய இடங்களிலெல்லாம் ஏடுதேடப் பெறல் வேண்டும்; கிடைத்த ஏடுகளைப் பயன்படும் வகையில் தொகுத்தல் அவசியம்; திருக்குறளைப் பொறுத்தவரை நூற்பிரதிகள், உரைப்பிரதிகள் என்று பாகுபடுத்தி அவற்றின் காலம்-அவற்றைப்பிரதி செய்தவர்-செய்வித்தவர்-அவற்றின் எழுத்து முறை அமைப்பு - அவைகிடைத்த பிரதேசம் என்ற குறிப்புக்களைக்கொண்டு பல்வேறு உட்பிரிவுகளை அமைத்தல் நலம் பயக்கும். இம்முறையில் பிரதிச்சான்றுகளைத் தொகுத்தபின்னர் துணைச்சான்றுகளைத் தொகுக்கவேண்டும்.

திருக்குறளுக்குத் துணைச்சான்றுகள் கணிசமான அளவு உண்டு; குறட்பாக்களை மணிமேகலை காலம் தொடங்கி இன்றளவும் பல்வேறு ஆசிரியர்கள் தந்தம் நூல்களில் - உரைகளில் எடுத்தாண்டுள்ளனர்; தமிழ் நூல்களுள் குறள்போல மிகுதியாக எடுத்தாளப்பட்ட வேறொரு நூல் உண்டோ என ஐயப்படவேண்டியுள்ளது. காட்டாக திருக்குறளின் முதற்பாடல் சங்கஇலக்கியம், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, ஐம் பெருங்காப்பியங்கள் போன்ற இலக்கிய உரைகளிலும் தொல் காப்பியம் போன்ற இலக்கண உரைகளிலும் எங்கெங்கு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது

என்பதைக் கீழ்வரும் பட்டியல்கொண்டு அறியலாம்.

ஆசிரியர் பெயர்	நூலின்பெயர்	நூற்பா
(?)	யாப்பருங்கலவுரை	37,57
குணசாகரர்	யா. காரிகைபுரை	25,41
பெருந்தேவனார்	வீரசோழியவுரை	111,114
பேரரசிரியர்	பொருளதிகாரவுரை	307
(?)	தண்டியலங்காரவுரை	98
சீசனுவரையர்	சொல்லதிகாரவுரை	440
நச்சினர்க்கினியர்	எழுத்ததிகாரவுரை	8,46
"	சொல்லதிகாரவுரை	440
"	செய்யுளியலுரை	32,74
இரத்தினசுவீராயர்	மாறனலங்காரவுரை	95
வைத்தியநாத தேசிகர்	இலக்கண விளக்கவுரை	8,129,350
		640,690,728,730,748
கப்பிரமணிய நீட்சிதர்	பிரயோக விவகவுரை	30
சுவாமிநாததேசிகர்	இலக்கணக் கொத்துரை	7,98
சங்கரநமச்சிவாயர்	நன்னூலுரை	385
வீரமாமுனிவர்	தொன்னூல் விளக்கவுரை	99,123,215,285
திருப்பாற்கடல் நூதன்	முத்து வீரியவுரை	
		165,911,1142,1189,1262

இவையல்லாமல் திருக்குறளைப் பதித்து எழுந்த நூல்களாகிய சிவசிவ வெண்பா, சோமேசர் முதுமொழி வெண்பா, திரும்புல்லாணிமலை, இரங்கேசுவெண்பா, திருத்தொண்டர்வெண்பா, வடமலைவெண்பா, முருகேசர் முதுநெறி வெண்பா, வள்ளுவர் நேரிசை திருக்குறட்குமீரசுவெண்பா போன்ற நூல்களிலும் இம்முதற் குறள் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு ஒருகுறள் இத்துணை இடங்களில் மேற்கோளாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தால் ஏனைய குறட்பாக்களின் மேற்கோள் பயிற்சி எவ்வாறிருக்கும்? எனவே இத்தகு துணைச்சான்றுகளைப் பயன்புகொள்ள திருக்குறள் மேற்கோள் விளக்க அடைவு ஒன்றை முயன்று தொகுத்தல் வேண்டும் மேலும் திருக்

குறள் முதற்பதிப்பே மொழிபெயர்ப்பு போடுதான் வெளியிடப்பட்டது என்று கருதப்படுதலான் திருக்குறளுக்குக் கிடைக்கும் பழைய மொழிபெயர்ப்புக்கள் யாவும் தொகுக்கப்படவேண்டும்;

இவ்வாறு பிரதிச்சான்றுகள், துணைச்சான்றுகள் யாவும் தொகுத்தபின்னர் திருக்குறளில் எவ்வெப்பகுதிகள் தெளிவுடையன, எவ்வெப்பகுதிகள் ஐயப்பாட்டிற்குரியன எவ்வெப்பகுதிகள் பிழைபட்டுள்ளன, எண்பவற்றை நன்கு கவனிக்கவேண்டும்; பிழைபட்ட பகுதிகளே திருத்தப்பதிப்புப் பணியில் முதலிடம் பெறுமாகவின பிழைகள் பற்றிய ஆய்வுக்கு பிழைகளின் காரணங்களை அறிந்து கொள்ளல் நலம்பயக்கும். பிழைகளின் காரணங்களைத் தகுக்கவியல் அடிப்படையில் புரிந்துகொண்டால் அவற்றைச் செய்மையுறவும் பிறர் ஒப்புமவகையிலும் கனையவியலும் எனவே பிழைகள் நிகழ்தற்குரிய சிலகாரணங்களைக் குறிப்பிடுதல் தேவையாகிறது;

எழுத்துமுறை வழக்கிற்குப் பின்னர் நூல்கள் பொதுவாகப் பனையோலைகளில் எழுதப்பட்டன என்பது தெளிவு. ஆனால் இதற்குமுன்னர் நூல்கள் வாய்மொழி வழியாகப் பரம்பரை பரம்பரையாக வழங்கியிருக்கக்கூடும். இவ்வாய்மொழிப் பரப்பீடு (Oral Transmission) எழுத்து முறை வழக்கிற்குப் பின்னர்கூடப் பயிற்சியில் இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இறையனார் களவியலில் உரை நடந்தவரலாறு கூறும் பகுதி<sup>11</sup> இக்கருத்துக்கு அரண் செய்யுமெனலாம். இவ்வாய் மொழிப் பரப்பீடு மனித நினைவாற்றலை ஆதாரமாகக் கொண்டது. குறையுடைமனிதனின் நினைவாற்றலின் சோர்வு பிழைகளின் பிறப்பிடமாக அமையும். ஆகவே வாய்மொழிப் பரப்பீடு பொதுவாக ஒரு சில பிழைகளைத் தோற்றுவிக்கக்கூடும்;

நூலாசிரியர், தாமே எழுதிய அல்லது தாமே ஒப்புநோக்கித் திருத்தம் செய்து வழங்கிய ஏட்டினை மூலக்கையேடு (Autography) என்பர்.<sup>12</sup> மூலக்கையேட்டினைப் பார்த்து எழுதப்பட்ட ஏனைய ஏடுகள் அனைத்தும் அதன் பிரதிகள் ஆகும். ஒரு நூலிற்குக் காணப்படும் பிரதிகள் யாவும் மூலக்கையேட்டினைப் பார்த்தே எழுதப்பட்டிருக்கும் என்று நம்புவது இயல்புக்கு ஒவ்வாது? அவை மூலக்கையேட்டினின்று பிரதி செய்யப் பெற்ற வேறொரு பிரதியினைப் பார்த்தோ அல்லது அதன் பிரதியின் பிரதியின்..... பிரதியினைப் பார்த்தோ எழுதப்பெற்றிருக்கலாம். நூலின் பெருமை வளர வளர பிரதிகளின் தேவை மிகும்; தேவை வளர வளர பிரதிகளின் எண்ணிக்கை கூடும்; எண்ணிக்கை மிக மிக மூலக்கையேட்டின் தொடர்பு குறையும்; மூலக்கையேட்டின் தொடர்பு குறையக் குறையப் பிழைகள் மலியும்; இவ்வாறியின் மூலக்கையேடு காலப்பழமையால் போற்றுவாரின்றி மறைந்து விட்டால் பிழைகளுக்கு எல்லை யிராவல்லவா?

பிரதிப் பணியில் எழுத்தர் (Scribe) படிப்போர் (Reader) ஒப்புநோக்கி (Reviser) என்று மூவர் இடம் பெறக்கூடும். இப்பிரதிப் பணியாளர்க்கு நேர்மை, சோர்வின்மை, கூரிய அறிவு போன்ற பொதுப் பண்புகளும் எழுத்தில்-உச்சரிப்பில் தெளிவு, எழுத்து முறைப்பயிற்சி போன்ற சிறப்புப் பண்புகளும் இருத்தவேண்டும். மிகு தேவைக்காட்டப்பட்ட திருக்குறளைப் போன்ற ஒரு நூலின் அனைத்துப் பிரதிகளும் மேற்கூறிய பண்பியல்புகளையுடைய மூவர் சேர்ந்தே பிரதி செய்திருக்கக்கூடும் என்பது ஒவ்வாது. மூவரன்றி இருவர் அல்லது ஒருவர்கூட பிரதி செய்திருக்கலாம்; தகுதிக்குறைவுடையாளரும் இப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். எனவே இக்காரணங்களால் பிழைகள் நிகழ்மெனலாம். இக்

கூற்றினை வலியுறுத்தத் தக்கதொரு சான்றினைப் பொருவதிகாரவுரை<sup>13</sup> தருகிறது; இளம்பூரணர் “எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இல்வே” எனினும் நூற்பாவில் தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய சூத்திரம் காலப்பழமையாற் பெயர்த்தெழுதுவார் விழ எழுதினார் போலும் என்று குறிப்பிடுகிறார். ஆகவே ஏடு பெயர்த்தெழுதும் பணியாளர்களால் சில பிழைகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்? /

ஒரு நூலின் செய்யுட்களைப் பிற ஆசிரியர்கள் எடுத்தாள்வது மரபு. இவ்வகை மேற்கோட்பகுதிகள் யாவும் பிழையின்றியே எடுத்தாளப்பட்டிருக்கும் என்றால் மெய்ம்மை வாதத்திற்கு ஒத்துவராது; பிழைபடவும் எடுத்தாளக்கூடும். இதற்குப் பொருத்தமான எடுத்துக்காட்டினை இலக்கண விளக்கம்<sup>14</sup> தருகிறது. இந்நூலாசிரியர் தம் உரையில்:

‘இளைதாக முன்மரம் கொல்ககளையுநர்கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து’ என்ற குறளை (879) குற்றிடங்களில் (நூற்பா 170, 246, 350) மேற்கோள் காட்டுகிறார். இவற்றுள் முதல் நூற்பாவில் (170) களையுநர் என்ற சொல்லுக்குக் களைகுநர் என்ற பாடவேறுபாடு ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வேறுபாடு மூலத்தில் உள்ள தாயின் தவறான மேற்கோளினால் ஏற்பட்டதாகும். எனவே ஒரு நூலின் மேற்கோள் பயிற்சி சில பிழைகளைத் தாற்றுவிக்கலாம்; இது போலவே மேற்கோள் செய்யப்பட்ட நூலுக்குப் பல பிரதிகள் காணாமாயின் பிழை நிகழவாய்ப்புண்டு. இச்செய்திக்கு யாப்பருங்கலக்காரிகை<sup>15</sup> ஒரு குறிப்பினைத் தந்து தலுகிறது. காரிகை உரையில் முன்றிடங்களில் (நூற்பா 9, 21, 25)

பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணி மொழி வாலெயி றாதிய நீர் என்ற குறட்பா (1121) மேற்கோள் காட்டப்பட்டுண்

எது. ஆனால் ஒரு பிரதியில் ஒன்பதாவது காரிகையுரையில் காணும் குறட்பாவுக்கு நான்காம் சிராகிய பனிமொழி என்ற தொடருக்குப் பனிமொழி என்றொரு பாடபேதம் காணப்படுவதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே இவ்வகையிலும் சில பிழைகள் நேர வழிவகையுண்டு.

இவையன்றிப் பிரதிகளின் ஓரத்தில் அல்லது வரிகளின் இடையில் பிறரால் விளக்கத்திற்காகக் குறிக்கப்பட்ட செய்திகளையும் மூல நூலினைச் சார்ந்தவை எனத் தவறாகக் கருதப்படும் பொழுதும் பிழைகள் உட்புக ஏதுவாகும். இம்மாதிரிப் பிழைகளைப் பொதுவாகத் தற்செயற்பண்புப் பிழைகள் (Accidental mistakes) எனலாம். இவையன்றி வேறொரு வகைப் பிழைகள் உண்டு. அவை சில காரணங்களை அடிப்படையாகக்கொண்டு திட்டமிட்டு நிகழ்த்தப்பெறுவனவாகும். அவற்றைக் குறிக்கோட்பிழைகள் (Deliberate mistakes) என்று குறிக்கலாம். முதல் வகையைவிட இவ்வகைப் பிழைகளே நன்கு ஆராய்ந்து முடிவுசெய்ய வேண்டியவை. காரணம் இவை புத்தி பூர்வமாகச் செய்யப்படுவன. இவ்வகைக்குச் சில எடுத்துக்காட்டுக்கள் தருதல் அவற்றின் தீமையை அறிவுறுத்தும்.

சிலர் ஒரு நூலைக் கற்கும்போது தம்மையும் நூலாசிரியனைப்போல நினைத்துக் கொள்வதுண்டு. இத்தகையோர் செய்யுளில் காணும் சொல்லமைதி—பொருட் செறிவு - ஓசை நயம் - யாப்பிலக்கண வரம்பு - மரபு நிலை ஆகியவற்றைச் சீர் செய்வதாக எண்ணிக்கொண்டு திருத்தம் செய்தல் உண்டு. தொடர் நிலைச் செய்யுளாயின் விளக்கம் செய்வதாக எண்ணிப் பல பாடல்களைத் தாமே இயற்றிச் சேர்த்துவிடுதலுண்டு. இச்செய்திக்குப் புலவருலகம் நன்கறிந்த 'வெள்ளிப்பாடல்கள்' நிகழ்ச்சி ஒன்றே போதுமானது. இவை வரையறையின்றியும் செருகப்படும் என்பதனை 'உத்தர

காண்ட வரலாறு' 'நல்லாப்பிள்ளை பாரத வரலாறு' போன்றன தெளிவாக்கும்.

ஏடு பெயர்த்து எழுதுவோர் அல்லது பதிப்பாளர் கவடி எழுத்து முறைகளில் போதிய பயிற்சி இல்லாதவராக இருந்தால் பிரதி எழுத்து முறையில் ஐயம் ஏற்படும்போது தீர ஆராயாது எதனையேனும் இட்டு நிரப்பி வினை முடித்தலினாலோ அல்லது பிறழ உணர்தலினாலோ பிழைகள் ஏற்படலாம். இதனை விளக்குதற்கு ஏற்றதோர் எடுத்துக் காட்டு கலித்தொகையில்<sup>16</sup> காணலாம்; கலித்தொகை 'இமையனில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்' என்ற (38வது) பாடலின் உரையில் நச்சினூர்க்கினியர் இப்பாடலில் வந்த உள்ஞறையுமத்தை தொல்காப்பிய நூற்பாக்களை எடுத்துக் காட்டி விளக்கிவிட்டு 'நன்றே என்னும் குறுந்தொகையும் அது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்; இந்நூலைப் பதிப்பித்தவர்கள் இம்முதலுள்ள பாடல் குறுந்தொகையில் காணப்படவில்லை என்ற அடிக்குறிப்பைத் தருவதோடு அமைந்துவிட்டனர். இது சரியான குறிப்பே. நன்றே என்று தொடங்கும் பாடல் குறுந்தொகையில் இல்லாதது மட்டுமன்றிச் சங்க இலக்கியங்களுள் ஐங்குறு நூறு தவிர ஏனைய நூல்களிலும் காணப்படவில்லை. ஐங்குறு நூற்றில் காணப்படும் பன்னிரண்டு பாடல்களும்<sup>17</sup> இங்கு நச்சினூர்க்கினியர் விளக்க எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்குப் பொருந்தி வராமையைக் கருதினால் 'நன்றே' என்ற சொல்லில் ஐயந்தோன்றலாம்; எழுத்தின் இயைபு முறையைக் கருத்தில் கொண்டு நன்றே என்பதனை ஒன்றே என்பதனோடு இயைத்து பார்த்தால் செய்தி புலனாகும். 'ஒன்றே' என்று தொடங்கும் பாடல் சங்க இலக்கியத்தில் ஒரே ஒரு பாடல் - அதுவும் குறுந்தொகையில் (208வது பாடலாக) காணப்படுகிறது. இதனை மேலும் ஆராய்ந்தால் இப்பாடலை நச்சினூர்க்கினி

யர் தமது பொருளதிகார உரையில்<sup>18</sup> (நூற்பா. 47) மேற்கோள் காட்டியிருப்பது தெரியவரும். அன்றியும் இம் மேற்கோளின் விளக்கத்திற்குரிய பொருள் கவித்தொகையுரையில் குறிப்பிட்ட பொருளோடு இயைந்து காணப்படுதல் மேற்கண்ட ஐயத்தை உறுதிப்படுத்தி உண்மையைப் புலப்படுத்துகிறது. எனவே இங்கு அவர் குறிப்பிட்ட பாடல் ஒன்றே என்று தொடங்கும் குறுந்தொகைப் பாடல் என்பதும் கவித்தொகையுரையில் எந்நிலையிலோ பிழை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ற செய்தியும் விளங்கும்.

இனி உரையாசிரியர்கள் சில திருத்தங்களைச் செய்துவிடுதலும் உண்டு; இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடவேண்டும்; புறநானூற்றின்<sup>19</sup> 266வது பாடலின் கண் 'நந்தின் சுரிமுக வேற்றை நாகின வளையொடு பகன் மணம் புகூஉம்' என்ற தொடருக்கு நயந்தோன்றப் பொருளெழுதியதோடு அமையாது "நாகினந் தவளையொடு பகன்மணம் புகூஉம்" என்று பாடமோதி நந்தினேற்றை நாகினந்தவளையுடனே தத்தம் இனத்தோடு மணம் புகூஉம் என்றுரைப்பினும் அமையும் என்று விசேடவுரையில் குறித்துள்ளார். ஈண்டு அவற்றின் சாதியறியா மயக்க முயக்கத்திற்குக் காரணம் செருக்கு என்று மூலபாடத்திற்கு ஏற்ற உரையை முதற்கண் எழுதிய உரையாசிரியர் மீண்டும் இனமாற்றப் புணர்ச்சியை ஏற்றுக் கொள்ளா உள்ளத்தினால் எளிதில் ஒரு திருத்தத்தை வழங்கிச் சென்றுள்ளார்.

இதுபோன்றே சொல்லதிகார உரையாசிரியர் தெய்வச் சிவையார் பொருளியைபு காரணமாக எச்சவியல் நூற்பாக்கள் மூன்றினை வினையியலின் இறுதியில் வைத்துப் பொருளெழுதியுள்ளார். தாம் செய்த திருத்தத்திற்கு ஆக்கந்தேடி "இவை மூன்று சூத்திரமும் ஈண்டைத் தொடர்புபட்டுக் கிடந்த இதனை, உரை எழுதுவோர் பிரிநிலை வினை என்னும் சூத்திரத்

துப் சொல்லப்பட்ட பெயரெச்ச வினையெச்சம் என்பவற்றை ஈண்டு ஒதப்பட்ட பெயரெச்ச வினையெச்சமாகக் கருதி ஆண்டுச் சேரவைத்தார் என்பாரும் உளர்<sup>20</sup> என்று விளக்கவுரை தருகிறார்.

இன்னும் சுவாமிநாத தேசிகர் தம் இலக்கணக் கொத்தின் உரையில் "சிவிகை பொறுத்தான், வறியவன் இரந்தான், தானுமதனை வழங்கான்பயன் றுவ்வான்-இவை வருமொழி நோக்காமலே தனக்குரிய ஒருமைப் பாலை விட்டுப் பன்மைப் பாலையே விளக்குதலால் உயர்திணைச் சாதி யொருமையாயிற்று; இவ்விதியை மறந்து சிவிகை பொறுத்தார் எனக் குறளைத் திருத்தினாரும் உளர்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இதுபோலவே பாதிரியார் ஒருவர்

'தக்கார் தகவிலர் என்பது அவரவர் எச்சத்தாற் காணப்படும்' என்ற குறட்பாவில் (114) எதுகைக்காக தக்கார் என்பதற்கேற்ப பொருள் இயைபோடு 'மக்களால்' என்று திருத்திய செய்தியைத் தியாகராச செட்டியார் வரலாறு<sup>21</sup> சுட்டுகிறது. ஆனால் இப்பாடல் இன எதுகையினை விளக்க யாப்பருங்கலவிருத்தி, காரிகை, வீரசோழியம், தொல்காப்பியம் சிதம்பரப் பாட்டியல், இலக்கண விளக்கம் போன்ற இலக்கண நூல்களின் உரைகளில் மேற்கோள் காட்டப்பட்டிருக்கிறது என்ற செய்தியினை அந்தப் பாதிரியார் அறிந்திருக்க நியாயமில்லாததானே! அனைத்திற்கும் மேலாகத் திருக்குறள் முழுமையும் தம் போக்குப்படித் திருத்திப் பதிப்பித்த சுகாத்தியர் (ஸ்காட்)<sup>22</sup> கதை தெரிந்த ஒன்றே! இவை போன்ற முயற்சிகளுக்கு இலக்காகிச் சீரழிவதற்காக வள்ளுவர் தம் எண்ண அலைகளைப் பிணையோலைகளில் இதயத்தில் தீட்டிய எழுத்தரணிகொண்டு வடித்துச் சென்றிருப்பார்?

ஆகவே திருத்தப் பதிப்பிற்குரிய நூலின்கண் நிகழ்ந்துள்ள பிழைப்பகுதிகளையும் அபற்றிற்குரிய காரணங்களையும் தக்கமுறையில் ஆராய்ந்தபின்னர் ஏடுகளை வகைசெய்யவேண்டும். திருத்தப்பதிப்பிற்குரிய நூலின் மூலக்கையேட்டினைப் பெறுதலே பதிப்பாசிரியரின் முதல்நோக்க மாதலின் பிரதிச்சான்றுகளே முதலில் ஆராயப்படவேண்டும். மூலக்கையேடு கிடைத்தால் திருத்தப்பதிப்புக்கு வேறு சான்றுகளே தேவையிராவல்லவா? எனவே மூலக்கையேடு குறிப்பிட்ட நூலுக்கு உண்டு அல்லது இல்லை என்ற முடிவு உறுதியாகச் செய்யப்படவேண்டும். ஆனால் மூலக்கையேடு கிடைக்காத போதுதான் பணிமிகும். இத்தகு சூழ்நிலைகளில் பிரிதிகளைத் தொடர்புற அமைத்துநுணுகிநோக்கி மரபுவழி நிறுவிய நம்பகமான ஒரு நல்ல ஏட்டினைத் (Norm) தெரிவு செய்தலன்றி வேறுவழியில்லை; இம்முறையில் தெரிவுசெய்த ஏட்டினை ஆதார ஏடாகக்கொண்டு பதிப்புப் பணியைத் தொடங்கவேண்டும்.

திருத்தப்பதிப்புப் பணியில் பாட வேறுபாடுகள் நன்கு ஆராயப்படல் தேவை; இவற்றை நல்லவகையில் இனம் பிரித்து தொகுத்துக்கொள்ள பிரதிகள் ஏற்றமுறையில் ஒப்பு நோக்கப்படவேண்டும் எனவே ஆதார ஏட்டினை அடிப்படையாகவைத்துத் தமிழ் இலக்கிய இலக்கணக் கோட்பாடுகளில் தெளிவும் வரிவடிவ ஆராய்ச்சியில் பயிற்சியும் உடையவர்களைக்கொண்டு ஒப்புநோக்கற் பணி ஆற்றப்படல் நலம் பயக்கும். இவ்வகையில் ஒப்புநோக்கி பாடவேறுபாடுகள் - இடைச்செருகல்கள் - விடுப்புக்கள் பால்இயல் அதிகார மாற்றங்கள் - விளக்கக் குறிப்புக்களால் நிகழ்ந்த சேர்க்கைகள் ஆகிய அனைத்தும் பிரதிகள் வாரியாகத் தொகுக்கவேண்டும். இவ்வகை வேறுபாடுகள் அனைத்தையும் சந்திவகைவேறுபாடுகள் (Sandhi Variations), சேர்க்கை வகைவேறுபாடுகள் (Additional Variations),

ns), விடுப்பு வகை வேறுபாடுகள் (Omissional Variations), மாற்றீடுவகை வேறுபாடுகள் (Substitutional Variations), என்று வகைமை செய்துவிடவியலும் இவ்வேறுபாடுகளின் தொகுப்பும் வகைமையும் ஏடுகளுக்குள் காணும் ஒற்றுமையுறவினை உணர சில குறிப்புக்களை நல்கக்கூடும். இவற்றைக் கொண்டு ஏடுகளுக்குள் அசல் - நகல் - அசலின் நகல் - நகலின் நகல் - நகலின் நகலின்..... நகல் - என்ற மரபுவழிச் செய்தியினை ஓரளவு அறுதிடலாம் இவ்வகை ஏட்டுத் தொடர்பு மூலக்கையேட்டோடு மிகவும் நெருங்கிய - பழைய பாடத்தைக் காட்டவுதவும்; நகல் ஏடுகளின் பாடப் போலித்தன்மையினைப் புலப்படுத்தவும் உதவும். அல்லாமலும் முன்பு தெரிவு செய்த நல்ல ஏட்டின் (Norm) தகுதியை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளவும் இவ்வேறுபாடுகளின் தொகையும் வகையும் மெத்தப் பயன்படும்.

ஏடுகளைத் தேடித் தொகுத்துவகைப்படுத்தி அவற்றின் அசல் - நகல் தன்மையினை ஆராய்ந்து நிறுவிய பாட வேறுபாடுகளைத் தொகுத்து முறை செய்த பின்னர் திருத்தப்பதிப்புப் பணியில் எஞ்சுவது பாட அறுதியீடு செய்து உண்மைப் பாடம் காணலாகும்; இதுவே உயிர்நிலைப்பணியுமாகும். பாட அறுதியீட்டில் ஆசிரியன் சொல்லிய பாடத்தைக்காணவேண்டும் என்ற ஆர்வந்தவிர ஏனைய எவையும் இடம்பெறக்கூடாது. குறிப்பாக ஆசிரியன் சொல்லவேண்டிய பாடத்தை நிறுவிக்காட்ட முயலக்கூடாது. பின்னதன் கேட்டிணையுணரப் பாதிரியார் பணியை மாதிரியாகவும் சுகாதாரியர் செய்கையினைச் சோதனையாகவும் கருதிக்கொள்ள வேண்டும். எனவே உண்மைப் பாடங்காணற்கு எழுத்தர்களின் உளப்பாங்கு - எழுத்து முறையமைப்பு ஆசிரியன் நடையமைதி - செய்யுள் அமைப்பு இன்றேசையியையு

பொருள் தொடர்பு ஆகிய அனைத்தும் நன்கு சீர்தூக்கி ஆராயப்படல் வேண்டும்; இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே கருதப்படாது, ஒன்றிற்கு ஒன்று துணைச்சான்றாகவோ (Subsidiary Evidence) அன்றி உறுதிப்பாட்டுச் சான்றாகவோ (Confirmative Evidence) அமையும் வகையில் பிரதிகளின் ஆதாரத்தோடு இயைந்தாலன்றி எந்தப்பாடமும் திருத்தப்படக்கூடாது. அனைத்தியைபுகளும் காணப்படினும் திருத்தத்திற்கு உத்தேச பாடமாகத் தெரிவுசெய்த பாடம் வடிவ அமைப்பில் பிரதிகளில் காணப்படும் பாடவேறுபாடுகளுக்கு மூல உருவமாக இருக்கலாம் என்ற தெளிவினைத் தரக்கூடியதாகவும் அமைவது நல்லது. இன்றேல் பாட அறுதியீடு விவாதப் பொருளாகி நம்பிக்கையைக் குலைத்துப் பாடங்களின் உறுதிப்பாட்டினைக் கெடுப்பதுடன் இகழ்ச்சிக்குரியதாகவும் அமையும். இதற்கு ஒரிரு எடுத்துக்காட்டுகள் தரலாம்:

பொருட்சிறப்பு ஒன்றினையே கருத்தில் கொண்டு

செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்; சிறியர்  
செயற்கரிய செய்கலா தார் என்ற  
குறட்பாவில் (26)

செய்கரிய என்று காணப்படும் ஐந்தாம் சீரினை செயற்கரிய என்று திருத்துதல் நலம் என்று கி. அ. பெ. விசுவநாதம் கருதுகிறார். ஆனால் இத்தகு பாடபேதம் கிடைத்த பிரதிகளில் யாண்டும் காணப்படாமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது போலவே இன்னோசை ஒன்றினையே மூல அளவாகக்கொண்டு பாடத்திருத்தம் செய்த முயற்சிக்குக் கம்பராமாயணத் தெரிவுப் பதிப்பு முயற்சியினை (ரசிகமணிடி; கே. சி.) உதாரணமாகக் காட்டலாம். இவர் ஓசை உரைகல்லைக் கொண்டு நாணையப் பரிசோதனையைப் போன்று ஓசைப் பரிசோதனை நடத்திக் கம்பராமாயணத்தின் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட பாலகாண்டச் செய்யுட்களில் இருநூற்

றுக்கும் குறைவானவற்றையே கம்பர் பாடியன எனமுடிவு செய்தார். இவ்வாறு கம்பர் கருத்தறியாது தம் கவிதைக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் பாடலைத் தெரிவு செய்த முயற்சியைப் புரட்சிக் கவிஞர்<sup>23</sup>

“கம்பனார் பதினேரா யிரம்பாட்டில் முக்காலும்  
கழித்துப் போட்டு  
நம்பினால் நம்புங்கள் இவைதாம் கம்பன்செய்யுள்  
எனஅச் சிட்டு  
வேம்புமா நளிக்கையிலும் மேவாத செயலினைச்  
செய்ய இந்தக்  
கொம்பன்யார் எனக்கேட்க ஆளில்லையர் புலவர்  
கூட்டந் தன்னில்?”

என்று வன்மையாகக் கண்டித்ததனைத் தமிழலகம் அறியும்; எனவே பாடஅறிதியீடு விழிப்புணர்வுடன் செய்யவேண்டியவொன்று!

பாட அறுதியீட்டுப்பணியில் பழைய உரைகளில் காணப்படும் சில குறிப்புகள் பயன்படும்; காட்டாகக் காரிகை உரையுள்<sup>24</sup> திருவள்ளுவப்பயன் நால் டி நானூறு முதலாகிய கீழ்க்கணக்குள்ளும் முத்தொள்ளாயிரம் முதலாகிய சான்றோர் செய்யுளுள்ளும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்திலாமையானும்...’ என்று காணப்படும் குறிப்பு யாப்புச் சிதைவோடு கூடிய பாடவேறுபாட்டின் வன்மைகாண உதவும்; இனி அடிவரையறையினைத் தெளிவுபடுத்த செய்யுளியல், யாப்பருங்கல விருத்தி போன்ற நூல்களில் எடுத்துக்காட்டப் பெற்ற திருக்குறள் பாடல்கள் எழுத்தெண்ணி அமைக்கப்பட்டவையாதலின் அப்பகுதிகளில் நிகழ்ந்த பாடவேறுபாடுகளின் ஆய்வுக்கு இம்மேற்கோள் விளக்கம் மெத்தவும் பயன்படும். இவை போலவே திருக்குறள் உரையாசிரியர்கள் தரும் எண்ணிறந்த குறிப்புக்களும் பயன்படுத்தப் பெறல் வேண்டும்.

சிலசமயங்களில் எது பாடம் எது பேதம் என்று உறுதியாக அறுதியிட முடியாமல் இரண்டுமே சமநிலைத்தகுதி

உடையனவாக அமைதலும் கூடும். இது போன்ற வேளைகளில் திருத்தம் செய்யாமல் விட்டுவிடுதலே சாலச்சிறந்ததாகும். காரணம் ஆசிரியனேகூட இவ்வேறுபாட்டினைச் செய்திருக்கக்கூடும். இதுபோல் ஆசிரியன் தம்மூலக் கையேட்டில் திருத்தம் செய்தல் இயற்கைக்கு மாறானதாகப் பதிப்புக்கலை அறிஞர்கள் கருதுவதில்லை<sup>23</sup> ஆகவே உண்மைப்பாடம் காணல் என்பது எளியபணி இல்லையென்றாலும் இயலாதவொன்று எனக் கூறிவிடமுடியாது. திருத்தப்பதிப்பின் நோக்கமும் பயனும் உண்மைப்பாடம் காண்பதில்தான் அடங்கியிருக்கிறது என்றால் மிகைபடக் கூறியதாகாது.

இத்தகு திருத்தப்பதிப்பு ஒன்று திருக்குறளுக்கு வருவதால் என்ன விழுமிய பயன் ஏற்பட்டுவிடமுடியும் என்ற வினா எழுதல் இயல்பே? இராமாயணத்தில் பாடம் எது பேதம் எது என்று கூறுதல் இயலாததாகிவிட்டது, பாரதத்தின் நிலையும் ஏறக்குறைய அவ்வாறே! உத்தர காண்ட வரலாறு, நல்லாம்பிள்ளை பாரத வரலாறு, தேவாரம்பதிக முயற்சி என்பன போலப் புதுக்குறள் முயற்சி, வீட்டின்பால் முயற்சி நடைபெறாது இருக்குமாறு திருத்தப்பதிப்பு அரண்செய்யும் என்றால் இது அரியதொரு பயனல்லவா?

திருக்குறள் அறத்துப்பாலுக்கு விருத்தியுரை எழுதி வெளியிட்ட வ. உ. சிதம்பரனார்

பரனார் அதன் முன்னுரையில் 44 பாடங்கள் தாமே கொண்டவை என்று குறிப்பிடுகிறார். இதுபோன்ற முயற்சிக்கு முற்றுப்புள்ளியிட இப்பதிப்பு உதவுமே! இன்னும் திருக்குறள் பாயிரம் வள்ளுவர் செய்தாரா! இல்லையா? அவர் பேசியது மக்கட்பேறு? புதல்வரைப் பெறுதலா? என்பனபோன்ற எண்ணற்ற கேள்விகளுக்கு இறுதிவிடைபகர இத்திருத்தப்பதிப்பு உதவுமே! அனைத்திற்கும் மேலாக வள்ளுவன் உள்ளத்தை மறைதிரைகளின்றிக் காணமுடியுமென்றால் இதனை விட வேறு பயனும் வேண்டுமோ?

எனவே இவற்றையெல்லாம் எண்ணிக் காலங்கடந்தேனும் கடமையை ஆற்றி வள்ளுவன்மாட்டு நமது செய்ந்நன்றியுணர்வினைப் புலப்படுத்திக்கொள்ள இத்திருத்தப்பதிப்பு வெளியிடுதல் இன்றியமையாத வொன்றாகும். உள்ளவை நல்லவையாகி இல்லன ஏற்பனவாதலும் நல்லவை நம்மவையாகி உரியன உவப்பனவாதலும் வேண்டுமென விரும்புவோரும், உரியவொன்றை நானும் நன்றே செய்யும் நல்லார்வமும் இனியவொன்றை இன்னே ஏற்றுச் செய்யும் உணர்ச்சிப் பெருக்கும் உடையோரும் இத்திருக்குறள் திருத்தப்பதிப்புப் பணியை ஞானத் திருப்பணியாகக் கருதிச் செயல்படுவார்களாக.

1. சுருணசுந்தரி சரித்திரம், ச. வேதநாயகம்பிள்ளை. கழகவெளியீடு, 1959. [பக்கம், 5]
2. சொல்லதிகாரம், தெய்வச்சிலையார் உரை ,, 1963. [பக்கம், 6]
3. ,, கல்லாடர் உரை ,, 1964. [ ,, 6]
4. பொருளதிகாரம், நச்சினூர்க்கினியர் உரை ,, 1958. [ ,, 43]
5. ,, இளம்பூரணர் உரை ,, 1961. [ ,, 182]
6. ,, நச்சினூர்க்கினியர் உரை ,, 1958. [ ,, 249]
7. கலித்தொகை ,, த. இ. சங்கவெளியீடு 1962. [ ,, 392]
8. PROLEGIOMENA to the critical edition of the Adiparvan of Mahabhaarata, POONA, 1933.
9. சுவடிகளின் விளக்கம், (4, பகுதிகள்) டாக்டர் உ. வே. சா. நூல்நிலைய வெளியீடு.
10. தமிழ்நூல் விவர அட்டவணை, (4, பகுதிகள்) தமிழக அரசியல் தமிழ்வளர்ச்சிமன்ற வெளியீடு.
11. இறையனார் அகப்பொருள் உரை, கழகவெளியீடு, 1964. [பக்கம், 9]
12. INTRODUCTION TO INDIAN TEXTUAL CRITICISM, POONA, 1954.
13. பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழகவெளியீடு, 1958. [பக்கம், 56]
14. இலக்கணவிளக்கம், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு.



15. யாப்பருங்கலக்காரிகை, டாக்டர் உ. வே. சா. நூல் நிலையவெளியீடு.
16. கவித்தொகை, நச்சினூர்க்கினியர் உரை, த. இ. சங்க வெளியீடு, 1962. [பக்கம் 107]
17. ஐங்குறுநூறு [131, 288, 431 முதல் 440 முடிய] ஆகிய 12 பாடல்கள்.
18. பொருளதிகாரம், நச்சினூர்க்கினியர் உரை, கழக வெளியீடு, 1966. [பக்கம், 113]
19. புறநானூறு, தியாகராச விலாச வெளியீடு, 1963.
20. சொல்வதிகாரம், தெய்வச்சிலையார் உரை, கழக வெளியீடு, 1963. [பக்கம், 137]
21. வித்துவான் தியாகராச செட்டியார், தியாகராச விலாச வெளியீடு.
22. இப்பதிப்பைச் சென்னை மறைமலையடிகள் நூல் நிலையத்தில் காணலாம்.
23. தமிழியக்கம், செந்தமிழ் நிலையம், 1962.
24. யாப்பருங்கலக்காரிகை, கழக வெளியீடு, 1962. [பக்கம், 143]
25. Introduction to Indian Textual Criticism, Poona, 1954. [p 26]

### சிறப்புப் பெயர்களை எழுத்துப் பெயர்த்தல்

பிறமொழிச் சிறப்புப் பெயர்களைக் கடியவரை அவை மூலமொழிகளிலே உச்சரிக்கப்படுவது போலத் தமிழிலும் எழுதிக்கொள்வது விரும்பத்தக்கது என்பதை ஆதரிக்கும் வகையிலே சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்கள் என்ற கோரவத்தைப் பெற்றோருடைய வழக்கும் காணப்படுகின்றது. இதற்குப் பின்வரும் உதாரணங்கள் கவனிக்கத்தக்கவை:

#### பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை:

Winternitz	-	விண்டர்நீட்ஸ்	: இலக்கிய உதயம், 2, ப, viii (சென்னை 1952)
Keith	-	கீத்	: மேற்படி.
Vajasāneyi	-	வாஜஸநேயீ	: மேற்படி.
Eckhart	-	எக்கார்ட்	: மேற்படி, ப. 203.
Rudolf Graus	-	ரூடால்ப் க்ரௌஸ்	: மேற்படி, ப. 214.
Alfred Ludwig	-	ஆல்பிரட் லூட்விக்	: மேற்படி, ப. 214.
Fuhrer	-	ப்யூரர்	: மேற்படி, ப. 308.

#### பேராசிரியர் ரா. பி: சேதுப்பிள்ளை:

Valaja	-	வாலாஜா	: தமிழ் விருந்து, ப. 132 (சென்னை 1948).
Valajabad	-	வாலாஜாபாத்	: மேற்படி, ப. 135.
Mansarabad	-	மன்சரபாத்	: மேற்படி, ப. 137.
Saint Thomas	-	செயிண்ட் தாமஸ்	: மேற்படி, ப. 141.
Macdonnel	-	மாக்டானல்	: மேற்படி, ப. 150.

#### பேராசிரியர் மு: வரதராசன்:

Alfred	-	ஆல்பிரட்	: நற்றிணை விருந்து, ப. 3 (சென்னை 1953).
Maxmueller	-	மாக்ஸ்முல்லர்	: மொழிவரலாறு, ப. 4 (சென்னை 1957).
Talleyrand	-	டாலிராண்ட்	: மேற்படி, ப. 17.
Hampi	-	ஹம்பி	: மேற்படி, ப. 372.
Denmark	-	டென்மார்க்	: மேற்படி, ப. 307.
Rask	-	ராஸ்க்	: மேற்படி, ப. 300.
Hystaspes	-	ஹிஸ்தாஸ்பஸ்	: மேற்படி, ப. 309.
Gundert	-	குண்டர்ட்	: மேற்படி, ப. 302.

## தராதர இலங்கைத் தமிழ் - 2

— தி. சுந்தையா

ஒரு மொழியைத் தராதரப்படுத்துவது சம்பந்தமாக எழும் அடிப்படைப் பிரச்சினைகளை முந்திய கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டிருந்தோம்; அதனால் இந்தக் கட்டுரையில் முதலில் தராதர இலங்கைத் தமிழ் சம்பந்தமாகக் காணப்படும் நிலையை எடுத்து ஆராய்ந்துகொள்ளக் கூடியதாய் இருக்கின்றது; முதலாவது கட்டுரையின் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளையும் இப்பொழுது எடுத்து ஆராய முடியும்; இப்பிரச்சினைகளுக்கு விடை காணுவதற்காகச் சுருக்கமாக இலங்கையின் கலனியாட்சிக்கால வரலாற்றை எடுத்துக்கூற வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், இந்த வரலாற்றின் அடிப்படையிலேதான் எமது பிரச்சினைகளுக்கு விடைகாண உதவும் சில நடைமுறை அம்சங்களை (Practical considerations) விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

எமது பிரச்சினையுடன் சிறப்பாகத் தொடர்புடைய வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை; பிரித்தானியர் ஆட்சிமொழியாகத் தமது மொழியையே பயன்படுத்தினர். அதனால் நிர்வாகத்துறை, வர்த்தகத்துறை போன்ற துறைகளிலே மேலிடங்களில் தனிப்பட்ட ஆங்கிலமே உபயோகிக்கப்பட்டது. இலங்கையில் வாழ்ந்த பொதுமக்கள் ஆங்கிலத்தை அறிந்திருக்கவும் இல்லை; கற்றுக்கொள்ளவும் இல்லை; இதன் விளைவாகப் பொதுமக்கள் முன்னர் குறிப்பிடப்பட்ட துறைகளிலே கடமையாற்றியவர்களுடன் சில தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முயற்சித்தபோது ஒரு முக்கியமான மொழிப்பிரச்சினை காணப்பட்டது:

அதாவது, இத் துறைகளிலே ஈடுபட்டிருந்தவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையில் ஒரு பெரும் 'இடைவெளி' காணப்பட்டது; இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக இந்தத் துறை ஒவ்வொன்றிலும் சீழ்த்தரங்களிலே இருமொழி தெரிந்த சுதேசிகளைக்கொண்ட ஒரு வகுப்பினைப் பிரித்தானியர் உருவாக்கினர். அப்படி இருமொழி தெரிந்த சுதேசிகளைப் பெறுவதற்காக ஒரு கல்வி முறையை ஏற்படுத்தினர். இந்த நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்வி முறைக்கு மிகு விரைவிலே ஓர் அரசியல் நோக்கமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. "கலனியாட்சியை உறுதிப்படுத்துவதற்கு உதவக்கூடிய வகையிலே, சுதேச மக்களிடையே செல்வாக்குப்பெற்ற, மேலைத்தேச நோக்குடைய புத்தி சீவிகளை உருவாக்குவதற்கும்" 2 இந்தக் கல்விமுறை பயன்பட வேண்டியிருந்தது. இத்தகைய நடவடிக்கைகளின் விளைவாக இருமொழியறிந்த, மேலைத்தேச நோக்குடைய நடுத்தர வகுப்பு ஒன்று எழுச்சிபெற்றது. நாட்டின் சனத்தொகையில் ஏழு தொடக்கம் எட்டுச் சதவீதம் வரையுள்ள மக்கள் இவ்வகுப்பில் அடங்கினர். இவ்வகுப்பினர் உபயோகித்த ஆங்கிலமொழியை "இலங்கை ஆங்கிலம்" எனலாம். இம்மொழி கல்வி, நிர்வாகம் போன்ற துறைகளிலே பிரத்தியேகமாக இவ்வகுப்பினராலே உபயோகிக்கப்பட்டது. இவர்களுடைய சுதேச மொழி பிரத்தியேகமாக வீட்டிலே பல்வேறு துறைகளிலே (உதாரணமாக, வேலையாட்களுடன் தொடர்புகொள்ளும் போது) பயன்படுத்தப்பட்டது; இவ்வாறு பயன்படுத்தப்பட்ட மொழிகளை

“ஒன்றுடன் ஒன்று இணைத்து நிற்கும் வகையிலே பயன்படுத்தப்பட்ட இரு அரை மொழிகள் (half language)” என்று கூறிக்கொள்ளலாம். 3 ஒவ்வொரு அரைமொழியும் தன் தன் துறையிலே பிரத்தியேகமாகப் பயன்பட்ட தென்பதைக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும்; இவ்வாறு தன் தன் துறையிலே ஒவ்வொரு மொழியும் ஆதிக்க நிலையில் விளங்கிய தன் விளைவாகக் கலப்பு மொழி (Mixed-Language) என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு மொழி உருவாகத் தொடங்கியது; பொதுவாகத் தமிழிலே நடத்தப்பட்ட சாதாரண உரையாடலின்போது, 4 ஆங்கிலமே பிரத்தியேகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட துறையைச் சார்ந்த விஷயமொன்று உரையாடலில் இடம்பெற்றால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி தமிழிலேயே மாறுபாடின்றி உரையாடுவதற்கு முயற்சி எடுக்கப்படவில்லை; அதற்குப் பதிலாக, ஆங்கிலச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள், வசனங்கள் ஆகியவை தமிழ்ச் சொற்கள், சொற்றொடர்கள் வசனங்கள் ஆகியவற்றோடு கலந்து பேசப்பட்டன. இவ்வாறுதான் முன்குறிப்பிட்ட கலப்பு மொழி உருவாகியது. அதாவது ஆங்கிலமும் தமிழுமாகிய, சம்பந்தப்பட்ட மொழிகளின் கலப்பே இம்மொழி. இந்த மொழி இப்பொழுது கேலிக்கு இலக்காகக் காணப்படுகின்றது. அவ்வாறு அம்மொழியைக் கேலிசெய்தல் பொருத்தமான செயலாகும். எனினும் அம்மொழியைக் கைவிட விரும்புபவர்களிடையே கூட அது இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றது; அவ்வாறு கலப்புமொழி யொன்று பேசப்பட்டு வந்தாலும் தராதர இலங்கைத் தமிழ் பற்றி ஆராயும்போது அதனைக் கருத்திற்கொள்ளாதுவிட வேண்டும்: ஏனெனில் அம்மொழியை ஒரு தனி அமைப்புடைய மொழியாக ஆராய முடியாது. (இருவேறுபட்ட மொழி அமைப்புகளை வலுப்படுத்தி ஒன்றாக இணைத்ததின் விளைவாகத் தோன்றிய

ஒரு மொழியாகையால் அதற்குத் தனி அமைப்பு இல்லாது போனமை தவிர்க்க முடியாததாகும்;) இதன் விளைவாக இம்மொழியைத் தமிழின் ஒரு வடிவமாக (ஆங்கிலத்தின் வடிவமாகவும்) கருத முடியாது.

இங்கு ஆராயப்படும் பிரச்சினைக்குச் சம்பந்தமான, முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அபிவிருத்திகள் இதுவரை குறிப்பிட்ட அபிவிருத்திகளிலிருந்து வேறுபட்டவை: நிர்வாகம், வர்த்தகம், கல்வி, சட்டம் அரசியல் போன்ற துறைகளிலே பிரித்தானியர் பெருமாற்றங்கள் பலவற்றைப் புகுத்திக் கொண்டு வந்தனர்; இத்துறைகளிலே ஆங்கிலமொழியே தனி ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது; இந்தத் துறைகளில் உண்மையான தொடர்பை ஏற்படுத்தியிருந்த சுதேசிகள் இருமொழிபேசும் சிறு பிரிவினர் மட்டுமே. நாட்டின் ஏனைய மக்களுக்குக் கிடைக்காத ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அவர்கள் பெற்று நாட்டிலே இம்மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் பங்குபற்றிக்கொண்டனர்; இந்த சுதேசிகள் கூட முன் குறிப்பிட்ட துறைகளிலே ஆங்கிலத்தையே பயன்படுத்தினர். இந்த மாற்றங்கள் ஏற்பட்டபோது இடையிடையே தமிழையும் பயன்படுத்த வேண்டி இருந்தாலும், பெரும்பாலும் இம்மாற்றங்களால் பாதிக்கப்படாதிருந்த வாழ்க்கைத் துறைகளிலேதான் தமிழ் பயன்படுத்தப்பட்டது.

நிலைமை இவ்வாறு காணப்பட்டாலும், தமிழ்மொழி மாற்றம் எதுவும் இன்றி ஒரே நிலையிலேயே நிற்கவில்லை; பொதுமக்களால் பயன்படுத்தப்பட்ட மொழியாக அது தொடர்ந்து அபிவிருத்தி அடைந்துகொண்டு சென்றது. எனினும் பல நூற்றாண்டுகளாக தமிழ் மொழியிலே இடம் பெற்றிருந்த வலிமைவாய்ந்த இலக்கணமரபினைப் பேணும் கடமையைப் பொறுப்பேற்றிருந்த பண்டிதர்களேக் கொண்ட சிறுபிரிவு தமிழ்மொழியில் ஏற்

பட்டுவந்த புதிய அபிவிருத்திகளைப் பெரும்பாலும் புறக்கணித்து வந்தது. மரபினைப் பேணியவர்களைப் பொறுத்த மட்டில் கற்றறிந்தார் மொழியே எப் பொழுதும் தராதர மொழியாக விருந்தது. கலனியாட்சிக்காலத்திற்கு முன்பு, ஆட்சியாளர்களுடைய ஆதரவைப் பெற்றிருந்த பண்டிதர்கள் கற்றவர்கள் மத்தியிலே மேல்நிலை அடைந்தவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். கற்றறிந்தவர்களுடைய தராதர மொழி பற்றிய இலட்சியக் கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவது இப்பண்டிதர்கள் பெற்றிருந்த சிறப்புக் கடமையாகும் (இந்தத் தராதர மொழி இவர்களுடைய இலட்சியக் கருத்துக்களால் அல்லாது வேறு நடைமுறைக் காரணங்களால் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது): இந்தத் தராதர மொழியை விபரித்துக் காட்டுவதும் பண்டிதர்களுடைய சிறப்புக் கடமையாகவிருந்தது. ஆனால் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்து சமுதாயத்திலே தமிழில் தராதர வடிவ மொன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு நெருக்கடிகள் அல்லது அவசியம் இருக்கவில்லை. அதாவது நடைமுறையிலே அத்தகைய தராதர வடிவமொன்றை பயன்படுத்துவதற்கான தேவை ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எனினும் முன்னர் தாம் அனுபவித்த நிலையையும் தங்களது சிறப்புக் கடமையையும் கைவிட்டு இருப்பதற்குப் பண்டிதர்கள் விரும்பவில்லை. அந்தப் பழைய கடமையை இப்பொழுதுபொறுப்பேற்றுச் செயலாற்றுமிடத்து அவர்கள் மேலும் ஒரு செயலைச் செய்யவேண்டி இருந்தது: தராதர வடிவம் எது என்பதை நிச்சயிப்பதற்கு நடைமுறையிலே எதுவித வசதியும் இல்லாமையினால், தராதர வடிவத்தைப் பற்றிய தங்கள் இலட்சியக் கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுமுன் இந்தத் தராதர வடிவம் எது என்பதை இப்பண்டிதர்களே நிச்சயிக்கவேண்டியதாயிற்று; ஆகவே அவர்

கள் தாங்கள் எப்பொழுதும் தராதர வடிவமாகக் கருதிவந்த கற்றறிந்தார் மொழியையே இப்பொழுதும் தராதர வடிவமாக நிச்சயித்துக் கொண்டனர்; ஆனால் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் கற்றறிந்தவர்களெனக் கருதக்கூடியவர்களாகக் காணப்பட்டவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கற்றவர்களே. இக்காரணத்தினாலே பண்டிதர்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஒரே யொரு கற்றறிந்தோர் தமிழாகிய மரபு வழியாகப் பேணப்பட்ட தமிழையே தராதர மொழியாகக் கொள்ளவேண்டியதாயிற்று; பொதுமக்களாலே பயன்படுத்தப்பட்ட தமிழில் அல்லது (ஆங்கிலம்) கற்றறிந்த மத்திய வகுப்பினர் பொதுமக்களுடன் தொடர்பு கொண்டபோது பயன்படுத்திய தமிழ்மொழியில் தொடர்ந்து இடம்பெற்று வந்த பல்வேறு மாற்றங்களை பண்டிதர்கள் தங்கள் தராதரத்திலிருந்து விலகிச் சென்ற மிலேச் சப்பண்புடைய மாற்றங்களாகக் கருதினார்கள். பண்டிதர்களுக்குப் பெருந்திருப்பியை இம்மரபு வழி வந்த மொழி கொடுத்து வந்தாலும் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்திலே தமிழ் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த முறையைப் பொறுத்தமட்டில் மரபினால் அதிகபயன் ஏற்படவில்லை யென்றே கூறவேண்டும்;

கடந்த சில தசாப்தங்களாக மேலே குறிப்பிட்ட நிலைமை சில முக்கியமான வகைகளிலே மாறத்தொடங்கியது; இம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு இரு பெரும் காரணிகள் உதவின; ஒன்று தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சி, மற்றது சமூகத்திலே அதிகரித்துவந்த மக்களாட்சிப்பண்பு; முதலாவது காரணி கலனி ஆட்சிக்கு எதிரான ஓர் இயக்கத்தையும் சுதேசப் பண்புடையவற்றைத் திரும்பவும் நன்னிலைப்படுத்தும் ஓரியக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியது; பல ஆண்டுகளாக சுதேச மொழிகள் பெற்றிருந்த முக்கியத்துவத்தைவிட அப்பொழுது கூடியளவு முக்கி

ய த் து வ த் தை அ வை பெ ற த் தொடங்கின. ஏனெனில் அப்பொழுது உருவாகிய புதிய சூழ்நிலையிலே தொடர் புகளை ஏற்படுத்துவதற்கான சுதேச மொழிகளாக அவை இடம்பெறத் தொடங்கின. 1948 லே இலங்கை அரசியற் சுதந்திரத்தைப் பெற்றதினால் இந்த மாற்றம் மேலும் துரிதமாக ஏற்படத்தொடங்கியது. இந்த மாற்றத்தின் உண்மையான, தீர்க்கமான கட்டங்கள் 1956 லும் அதற்குப் பின்னரும் இடம் பெற்றன. அந்த ஆண்டிலே பொதுத் தேர்தலில் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கின் மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி வெற்றி பெற்றிருந்தது. தமிழ் மொழியைப் பொறுத்தமட்டில் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தின் மொழிக்கொள்கையிலே இரு முக்கிய அம்சங்கள் இடம் பெற்றிருந்தன, ஒன்று, பல்வேறு பிரதான துறைகளிலே அதுவரை தான் பெற்றிருந்த உன்னத நிலையிலிருந்து ஆங்கிலத்தை அகற்றிய தோடு சம்பந்தப்பட்ட அம்சமாகும். மற்றது இலங்கையின் உத்தியோக மொழியாக சிங்கள மொழியை நிலை நாட்டியதோடு சம்பந்தப்பட்ட அம்சமாகும்; முன்னர் ஆங்கிலத்திற்கென்றே ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட வாழ்க்கையின் அம்சங்கள் பலவற்றை இப்பொழுது தமிழ் உட்பட சுதேச மொழிகளுக்கு கொடுப்பதற்கு முதலாவது அம்சம் உதவியது. உதாரணமாக உயர்தரக் கல்வித் துறையிலே ஆங்கிலத்திற்குப் பதிலாக சுதேச மொழிகள் இடம்பெற்றன. இரண்டாவது அம்சம் தமிழைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு வேறுபட்ட விளைவியே ஏற்படுத்தியது. அதாவது இரண்டாவது அம்சத்தின் விளைவாக, சிங்களத்தை மட்டும் உத்தியோக மொழியாக ஏற்பத்தியமைக்கு ஆதரவு கொடுத்தோருக்கும் அச்செயலை எதிர்த்தோருக்கும் இடையே ஒரு பெரும் அரசியல் போராட்டம் உண்டுபண்ணப்பட்டது; இந்தப்போராட்டம் மேலும் கூடிய அளவிலே தமிழ்

மொழிக்கு முக்கியமான இடத்தைக் கொடுக்க உதவியது; ஏனெனில் தமிழரிடையே காணப்பட்ட ஒரேயொரு பொது அம்சமாக அமைந்தது தமிழ் மொழியாகும். அவர்களிடையே தொடர்பு ஏற்படுத்தும் ஒரு தேசிய அம்சமாக அது காணப்பட்டது. தனிச் சிங்களக் கொள்கையை எதிர்த்தவர்களுக்கு ஒரு சின்னமாக தமிழ்மொழி பயன்பட்டது.

முந்திய பந்தியிலே குறிப்பிடப்பட்ட மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் வேறும் சில முக்கியமான மாற்றங்கள் பக்கம் பக்கமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. சமூகத்திலே மக்களாட்சிப் பண்புகள் அதிகரித்ததன் விளைவாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களே இவை. சமூகத்தை மக்களாட்சி பண்புடையதாக மாற்றிக் கொள்வதற்கு உதவிய மிக முக்கியமான காரணிகள் 1931 இல் வழங்கப்பட்ட சர்வசன வாக்குரிமை, அரசியற் கட்சி முறையின் வளர்ச்சி, 1943 இல் இருந்து அமுலாக்கப்பட்ட இலவசக் கல்வித்திட்டம், புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட குடியேற்ற, விவசாய, சுகாதார, நிர்வாகத்திட்டங்கள் (இவை கலனி ஆட்சியாளருக்கு அன்றி நாட்டின் மக்களுக்கே நன்மை பயக்கும் திட்டங்களாக அமைந்தன), பொதுமக்கள் தகவல்பெறும் சாதனங்களாகிய செய்தித்தாழ்கள், சினிமா, வாளுவி ஆகியவற்றின் விரைவான வளர்ச்சி போன்ற காரணிகளாகும்;

இந்த மாற்றங்களின் விளைவாக, முன்பு கலனி ஆட்சியாளர்களும் ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற இருமொழி பேசும் சமூகத்தினரும் தங்கள் தனிப்பட்ட துறைகளாக பயன்படுத்தி வந்த பல்வேறு முயற்சித் துறைகள் விரிவடைந்து நாட்டின் பொதுமக்களுக்கும் இடமளிப்பவையாக மாறின. இந்தத் துறைகளில் அதிகாரம் செலுத்தும் பொறுப்பு பொதுமக்களுக்கு ஒருபோதும் கிடைக்கவில்லை எனினும் தங்களுடைய பழையவாழ்க்கை

முறைகளை கைவிடாத போதிலும், அவர்கள் முன்னொருபோதும் பங்குகொண்டிராத வகையிலே ஒரு புதிய அமைப்பிலே நிச்சயமாகப் பங்குகொள்ளத் தொடங்கினர். இம்மக்களுக்கு ஆங்கில அறிவு இருக்கவில்லை. அவர்கள் ஆங்கிலத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாதவாறு இருப்பதற்குத் தேசிய உணர்ச்சி உதவியது. மேற்கூறிய முயற்சித்துறைகளிலே சுதேச மொழிகளிலும் அலுவல் நடப்பதற்கு இத்தேசிய உணர்ச்சி காரணமாகவிருந்தது. ஆங்கிலத்தினிடத்தை சிங்கவத்திற்கும் தமிழுக்கும் கொடுக்கின்ற இயக்கம் இன்றும் முற்றுப்பெறவில்லை. ஆனால் அவ்வியக்கம் குறிப்பிடத்தக்க அளவு காலத்திற்கு நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்துள்ளது.

மேலே விபரிக்கப்பட்ட புதிய சூழ்நிலையிலே தமிழ் மொழி முன்னொரு போதும் அதிகம் எதிர்நோக்கி இராத அம்சங்களை எதிர்நோக்கி இயங்கவேண்டியதாயிற்று. இப்புதிய அம்சங்களுக்கு ஏற்றவாறு தமிழ்மொழி இயங்குவதற்கு அம்மொழியின் பேச்சுவழக்கோ இலக்கண வழக்கோ உதவக்கூடிய நிலையில்லை; ஆகவே தமிழ் மொழியானது தற்கால சமுதாயத்திலே பயன்படும் மொழியாகப் போதிய அளவிலே இயங்கவேண்டுமென்றால் அம்மொழி ஒரு புதிய மொழியாக மாற்றப்படவேண்டுமென்பது வெளிப்படை; அதாவது தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மிகப்பழைய வேருன்றிய அம்சங்களாக உள்ளவற்றையும் புதிய ஆனால் நன்கு தாபிக்கப்பட்ட அம்சங்களையும் விளக்குவதற்குப் பயன்படக்கூடிய ஒரு புதிய மொழியாகத் தமிழ் மொழி மாறவேண்டி இருந்தது:

தாம் அறிந்தோ அறியாதோ தமிழ் மொழிக்கு புதிய வடிவத்தைக் கொடுக்கும் பொறுப்பை ஏற்றவர்கள் பிரதானமாக இருமொழி கல்வி பயின்றவர்களாகக் காணப்பட்டனர்; தாம் பயன்படுத்திய

தமிழ் வழக்கினை இலட்சியப்படுத்தி அதனடிப்படையிலே ஒருபுதிய தமிழ் வடிவினை உருவாக்கினர்; அவர்களுடைய வழக்கிலே எவ்வளவு தூரத்திற்குப் பொதுச் சொற்களாகக் காணப்பட்டாலும் சில சொற்களை அவர்கள் ஏற்க மறுத்தனர். இதனாலேதான் தங்கள் மொழி வழக்கினை அவர்கள் இலட்சியப்படுத்தினர் எனக்குறிப்பிடவேண்டியுள்ளது; அவர்களுடைய முயற்சியினால் தற்கால சமுதாயத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு புதுவகையான மொழி வளரத்தொடங்கியுள்ளது; இந்தப் புதிய மொழி தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே உறுதியான ஒரிடத்தை நல்ல காரணங்களுக்காக பெற்று வருகின்றது. முதலிலே இந்தச் சமுதாயத்தின் மிக அவசியமான தேவைகளை இம்மொழி பூர்த்தி செய்கின்றது. இவ்வகையிலே வேறு தமிழ்மொழி வடிவங்கள் வெற்றிபெற முடியாது காணப்பட இம்மொழி வடிவம் வெற்றிகரமாக இயங்குகின்றது. இரண்டாவதாக இம் மொழி வடிவம் அடிக்கடி கற்றறிந்த தமிழர்களால் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. (இத்தகைய விஷயங்களிலே, தாம் பெற்றுள்ள அதிகாரத்தின் விளைவாகவும் செல்வாக்கின் விளைவாகவும் இந்த கற்றறிந்த பிரிவினரே பிறருக்கு வழிகாட்டி நிற்கின்றனர்) சாதாரண சம்பாஷணை அல்லாத முறைப்படியான பேச்சுக்களின் போது (விரிவுரைகள், அரசியற் பேச்சுக்கள் ஆகியவை) இவர்கள் இம்மொழியைப் பயன்படுத்துகின்றார்கள். ஓரளவுக்கு சாதாரண சம்பாஷணையிற்கூட அரசியல் பொருளியல் மொழி, இலக்கியம், வரலாறு ஆகியவற்றைப்பற்றி கலந்துரையாடும்போது இம் மொழிவடிவத்தை இவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். மூன்றுவதாக ஓர் இலட்சியப்படுத்தப்பட்ட வடிவிலே இம்மொழி பொதுத்தொடர்பு சாதனங்களாகிய செய்தித்தாழ், வாணொலி ஆகியவற்றின்

மூலம் நாட்டில் தமிழ் பேசப்படும் இடங்களிலெல்லாம் பரப்பப்பட்டு வருகிறது. இலங்கை ஒலிபரப்புக்கட்டுத்தாபனம் இம்மொழியைப் பெருமளவில் பயன்படுத்துகின்றது. அதைப்போன்று, இலங்கையில் அதிகம் விற்பனையாகும் தமிழ் தினசரியாகிய தினகரனும் (1964 இன் முற்பகுதியிலே இத்தினசரி கிழமை நாட்களில் சராசரி 23001 மக்களாலும் ரூயிற்றுக்கிழமைகளில் 26865 மக்களாலும் வாசிக்கப்பட்டதெனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது<sup>5</sup>). இம்மொழியையே பயன்படுத்துவதோடு பரப்புவதற்கும் உதவுகின்றது இதே மூன்று காரணிகளும் புதிதாக வளரத்தொடங்கியுள்ள தமிழ் வடிவத்தை நிலைபெறச் செய்வதற்கு உதவுகின்றன. (அதாவது அம்மொழியின் அபிவிருத்திக்கும் பிற தொடர்புள்ள மாற்றங்களுக்கும் இடமளித்து அம்மொழியை நிலைபெறச் செய்யும் காரணிகள்; இக்காரணிகள் மாற்றமெதுவும் ஏற்படாவண்ணம் தடுத்து நிறுத்தமாட்டா) எழுத்துவடிவிலே இம்மொழி நிச்சயமாக நிலைபெறத்தொடங்கிவிட்டது; பேச்சு வழக்கிலும் அது இடம் பெறத்தொடங்கிவிட்டதெனலாம்.

இந்த மொழி வடிவத்தைத்தான் இக்கட்டுரையிலே தராதர இலங்கைத் தமிழ் எனக் குறிப்பிடுகின்றோம். ஏனெனில் தராதர இலங்கைத் தமிழ் என்ற சொற்றொடருக்கு பொருத்தமான மொழியாக இந்த வடிவத்தை மட்டுமே கருதலாம். மூன்று கூறியவற்றிலிருந்து, எல்லாதராதர மொழி வடிவங்களின் பண்புகளை உடையவொரு மொழிவடிவமாக இது அபிவிருத்தி அடைந்திருப்பதோடு பலராலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும் உள்ளது; இம் மொழிவடிவத்தின் தோற்றம் சமுதாயத்தின் சில அவசிய தேவைகளினால் ஏற்பட்டது; இந்த அவசியத் தேவைகளுக்கு ஏற்றவாறே அதன் வடிவமும் அமைப்புமுறையும் மாற்றப்பட்டுள்ளது;

இந்த சமுதாய தேவைகளின் காரணத்தினாலேதான் வேறு வடிவங்களுக்குப் பதிலாக இம்மொழி வடிவம் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இம்மொழி வடிவம் பரந்த முறையிலே பயன்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள சூழ்நிலை இம்மொழி வடிவத்தை தமிழ்பேசும் சமுதாயத்திலே நிலைபெறச் செய்யவும் உதவுகின்றது.

இங்கு தராதர இலங்கைத் தமிழென வரிணிக்கப்பட்டுள்ள மொழி வடிவம் எல்லா தமிழ் அறிஞர்களாலும் ஒரு தராதர வடிவமென ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளதென்று கூறமுடியாது. சிலர் தராதர மொழிபற்றிய இலட்சியக் கருத்துக்களைத் தம்மனதில் கொண்டுள்ளனர். அக்கருத்துக்கள் இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தராதர தமிழ் வடிவத்திற்கு முரணானவை. அத்தகைய கருத்துக்களின் ஒன்று தூய தமிழ் பற்றிய கருத்து. இன்னொன்று இலக்கண மரபினாலே பேணப்பட்ட தமிழ்பற்றிய கருத்து. இவற்றை மொழியியல் அடிப்படையிலே நோக்கினால் இவை அர்த்தமற்ற இலட்சியங்களாகக் காணப்படும்; சமுதாயத்தின் அன்றாட அல்லது நடைமுறைத் தேவைகளின் அடிப்படையிலே நோக்கினால் இவை உண்மை நிலைக்கு ஒவ்வாத, பயனற்ற கருத்துக்களாகக் காணப்படும்;

விஷயத்தை இலகுவாக விளக்குவதற்காக இதுவரை தராதர இலங்கைத் தமிழை ஆராயுமிடத்து அம்மொழி எவ்வித வேறுபாடுகளில்லாத ஒரே தன்மையான ஒரு மொழியைப்போல எடுத்தாராயப்பட்டது. ஆனால் உண்மையில் அம்மொழிவடிவம் சம்பந்தமாக நாம் ஆராய வேண்டிய சில சிக்கல்கள் இருக்கின்றன; தராதர இலங்கைத் தமிழைப்பற்றிய அடிப்படை அம்சங்களை இதுவரை குறிப்பிட்டோம். இனி இச்சிக்கலான அம்சங்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். இலங்கையிலே பொதுவாக பலராலும் குறிப்பிடப்படும் இலங்கைத் தமிழ் வடிவங்க

ளுள் எந்த ஒரு வடிவத்தையும் எடுத்து அதுதான் முன்னர் வரையறுக்கப்பட்ட தராதர இலங்கைத் தமிழென்று கூற முடியாதிருப்பதினாலேயே இந்தச் சிக்கல்கள் எழுகின்றன. இப்படியான பல்வகை தமிழ் வடிவங்களுள் மிகமுக்கியமானவை இனவேறுபாடுகளின் அடிப்படையிலே வேறுபட்டுநிற்கும் தமிழ் வடிவங்களாகும். இலங்கையில் தமிழ்பேசும் இனங்களுள் நான்கு பேரினங்களாக இடம்பெறும் இனங்களின் பெயர்களும் ஒவ்வொரு இனத்தையும் சேரிந்தவர்களாகக் காணப்படுவோரது எண்ணிக்கையும் பின் வருமாறு.<sup>6</sup>

1. இந்தியத் தமிழர்கள்	974,098
2. இலங்கைத் தமிழர்கள்	884,703
3. இலங்கை முஸ்லிம்கள்	463,963
4. இந்திய முஸ்லிம்கள்	47,462

தமிழைத் தாய்மொழியாகப் பயன்படுத்தும் இனங்களுடைய எண்ணிக்கைகளே இங்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கையில் ஒரு சுதேசமொழி என்ற முறையில் தமிழை உபயோகிக்கின்ற மக்களின் சரியான எண்ணிக்கையை இந்தப் புள்ளிவிபரங்கள் தெரிவிக்கவில்லை. இலங்கை முஸ்லிம்கள், இந்திய முஸ்லிம்கள் ஆகிய இனங்களுள் இடம்பெறும் சிலர் தமிழைத் தங்கள் சுதேச மொழியாகப் பயன்படுத்துவதில்லை. அவ்வாறு தமிழை சுதேச மொழியாகப் பயன்படுத்துபவர்களுடைய சரியான எண்ணிக்கை இன்னும் கணிக்கப்படவில்லை.

இலங்கையிலே தமிழ் உபயோகிப்பவர்களுடைய மத்தியிலே காணப்படும் வேறுபாடுகள் இவைமட்டுமல்ல சமூகவியல் வேறுபாடுகளினால், உதாரணமாக நகரவாசிகளுக்கும் கிராமவாசிகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகளினால் ஏற்படும் மொழி வேறுபாடுகளும் இருக்கின்றன. இதே போன்று புளியியல் அடிப்படையிலும் இலங்கைத் தமிழ்மொழியிலே வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதற்கு அடிக்கடி

எங்கள் காதலர்களுக்கு எட்டும் பதங்களாகிய யாழ்ப்பாணத்தமிழ், மட்டக்களப்புத் தமிழ், ஆகியவை சான்று பகர்கின்றன. இத்தகைய வேறுபாடுகளை ஆழமாக அவதானித்து அவற்றுக்கு வரை விலக்கணம் கொடுப்பதற்கு அறிஞர்கள் இதுவரை முயற்சிக்கவில்லை. அதாவது மொழி அமைப்பு முறைப்படி இந்த வேறுபாடுகள் ஆராயப்படவில்லை. அப்படி ஆராய்ந்தால் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கும், மட்டக்களப்புத் தமிழருக்கும் மிடையில் உள்ள வேறுபாடு பிறவேறுபாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்குமிடத்து மிகமிகச் சிறிதென ஒருவேளை கண்டு கொள்ளக்கூடியதாக விருக்கலாம். இத்தகைய ஆராய்ச்சியினால் மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நேரான பாகுபாடுகளை இணைத்துநிற்கும் வேறுவகைப்பட்ட வேறுபாடுகளும் எமக்குத் தெரிய வரலாம்.

இத்தகைய ஆராய்ச்சியினாலே நாம் காணக்கூடிய சிக்கல்களின் தன்மை எதுவாகவிருந்தாலும் தராதர இலங்கைத் தமிழானது இலங்கைத் தமிழர் பயன்படுத்தும் மொழிவடிவம் ஒன்றினை பெருமளவிற்கு அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது மட்டும் உண்மையாகும். இதை சில நடைமுறைக்காரணிகளின் உதவி கொண்டு விளக்கலாம். இலங்கைத் தமிழரைவிட இந்தியத் தமிழரே கூடிய தொகையினராக விருக்கின்றனர். எனினும் அவர்கள் அடைந்திருக்கும் விசித்திரமான நிலைமையினால் தராதர இலங்கைத் தமிழின் அபிவிருத்திக்கு அவர்களைக் கொடுக்கக்கூடிய உதவி மிக மிகக் குறைவானதாக இருக்கின்றது (எனினும் தென்னிந்தியத் தமிழ் தராதர இலங்கைத் தமிழில் ஏற்படுத்தியுள்ள செல்வாக்கினைப்பற்றி பின்னர் குறிப்பிடுவோம்). இலங்கையிலுள்ள இந்தியத் தமிழருள் பெருந்தொகையானோர் பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் பிரித்தானியருடைய பெருந்தோட்டங்களிலே குறைந்த சம்பளத்துடன் வேலை புரிவதற்காக வருவிக்க



கப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் இல்லை. கல்வி வாய்ப்புகளும் சமூக வாய்ப்புகளும் மிகக்குறைவாகவே அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றன. அத்துடன் இலங்கையர் சமூகத்திலே அவர்கள் ஒன்றாக இணைக்கப்படவில்லை. இதனால் குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு ஒரு வேறுபட்ட பண்பாட்டை உடையவர்களாக விருக்கின்றனர். 1964 இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்குமிடையில் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒரு உடன்படிக்கையின்படி அடுத்த சில ஆண்டுகளில் அவர்களுள் அரைவாசிக்கு மேற்பட்டவர்கள் இந்தியாவுக்கு திரும்பி அனுப்பப்படவிருக்கிறார்கள். இக்காரணங்களினாலே தராதர இலங்கைத்தமிழ்சம்பந்தமாக அவர்கள் ஏற்படுத்தக்கூடிய செல்வாக்கு மிகக் குறைந்த முக்கியத்துவம் உடையதாக விருக்கின்றது.

இப்பிரச்சினையைப் பொறுத்தமட்டில் முஸ்லிம்கள் கூடிய அளவிற்கு முக்கியத்துவம் உடையவர்கள். இவர்கள் கடந்த சில நூற்றாண்டுகளிலே வர்த்தகத்தைப் பிரதான நோக்கமாகக்கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து குடியேறியவர்கள். இப்பொழுது இவர்கள் இலங்கையர் சமூகத்திலே ஓர் உறுதியான இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றார்கள். தராதர இலங்கைத் தமிழின் அபிவிருத்தியை பொறுத்தமட்டில் இந்த முஸ்லிம்களின் மொழியை விட இலங்கைத் தமிழர்களுடைய மொழியே முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது. இலங்கையின் வரலாற்றின் ஆரம்ப நூற்றாண்டுகள் இருந்து பல நூற்றாண்டுகளாக தென்னிந்தியாவிருந்து நடைபெற்ற படை யெடுப்புக்களின் விளைவாக இந்த இலங்கைத் தமிழர்களுள் பெரும்பாலானவர்கள் இலங்கையிலே குடியேறி இந்நாட்டு மக்களுள் ஒரு பிரிவினர் என்று கருதக்கூடிய அளவிற்கு நெடுங்காலமாக வசித்து வந்துள்ளார்கள். முஸ்லிம்களுடன் ஒப்

பிடுமிடத்து இலங்கைத் தமிழர்கள் தராதர மொழி அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தமட்டில் கூடியளவு முக்கியத்துவத்தைப் பெறுவதற்கு இரு காரணங்களைக் காட்டலாம். ஒன்று, முஸ்லிம்களைவிட இலங்கைத் தமிழர் கூடிய தொகையினராகக் காணப்படுகின்றனர். மற்றது, இன்று தராதர இலங்கைத்தமிழை உருவாக்குவதற்கு உதவுகின்ற இருமொழி அறிவுடைய தமிழ்பேசும் மக்களுள் இலங்கைத் தமிழர்களே ஓர் ஆதிக்கநிலையிலிருக்கின்றனர். பொதுவாக முஸ்லிம்களுடைய மதமும், பண்பாடும் அரபு மொழியோடு (இம்மொழியை ஒருசில முஸ்லிம்களே அறிவர்) சம்பந்தப்பட்டவையாக இருந்து வந்துள்ளன. இக்காரணத்தினாலே முஸ்லிம்கள் தமிழ்ப்பண்பாடு, கல்வி ஆகிய விஷயங்களிலே அதிக ஆர்வம் காட்டவில்லை. எனினும் இலங்கைத் தமிழர்கள் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்ததுறைகளிலே இன்று முஸ்லிம்களும் குறிப்பிடத்தக்க வகையிலே பங்கு கொள்ளத்தொடங்கியுள்ளனர்; இருந்தாலும் தராதர இலங்கைத் தமிழின் அபிவிருத்திக்கு இலங்கைத் தமிழர்களைவிட முஸ்லிம்கள் குறைந்தளவு முக்கியத்துவம் உடையதொண்டையே புரிகின்றார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்திய ஒரு மொழி வடிவத்தின் அடிப்படையிலே தராதர இலங்கைத்தமிழ்தோன்றி இருக்கின்றதெனினும் அது இலங்கைத் தமிழர்கள் உட்படுத்திய மொழிவடிவத்தின் எல்லை உட்பட்டதாகமட்டும் அமைய என்பது இதுவரை கூறியவற்றால் சரிவராகின்றது. தற்கால சமூகத்தில் உதவைகளைப் பூர்த்திசெய்யக்கூடிய ஒரு தராதர மொழியை உருவாக்குவதிலே இலங்கைத் தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் ஒரு தனிப்பட்ட கூட்டுறவு முயற்சியிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றார்கள்; ஆகவே தவிர்க்கமுடிய

யாதவகையில் அந்த தராதரமொழியிலே முஸ்லிம்களுடைய தமிழின் சாயலும் படியத்தான் செய்யும்.

முஸ்லிம் தமிழ் தராதர இலங்கைத் தமிழிலே ஏற்படுத்தும் செல்வாக்கை விட தென்னிந்தியத்தமிழ் ஏற்படுத்தும் செல்வாக்கு கூடியளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இந்தச் செல்வாக்கு இலங்கையிலுள்ள தென்னிந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளிகள் மூலமாக ஏற்பட்ட செல்வாக்கு அன்று. அது தென்னிந்தியா விலிருந்து இலங்கைக்கு இறக்குமதியாகும் பெருந்தொகையான நூல்கள், சஞ்சிகைகள், செய்தித்தாழ்க்கைகள், சினிமாப் படங்கள் ஆகியவற்றின் மூலம் ஏற்படும் செல்வாக்காகும். சினிமாப்படங்களைவிட ஏனையவை இலங்கையிலே தமிழைப் பயன்படுத்தும் மக்களுடைய தேவைக்காகமட்டுமே இறக்குமதியாக்கப் படுகின்றன. சஞ்சிகைகளை செய்தித் தாழ்க்கை ஆகியவை எவ்வளவு தொகையாக இறக்குமதியாக்கப்படுகின்றன என்பதற்கான புள்ளிவிபரங்கள் மட்டுமே எமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றை மட்டுமே ஆராய்ந்தால் தராதர இலங்கைத் தமிழின் வளர்ச்சியிலே தென்னிந்தியத்தமிழ் எவ்வளவுதூரம் பாதிப்பினை ஏற்படுத்தப்போகின்றதென்பதை கண்டுகொள்ளலாம். உதாரணமாக 1964 இல் 81 தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளும், செய்தித்தாழ்க்கைகளும் இலங்கைக்கு இறக்குமதியாக்கப்பட்டன.<sup>7</sup> இப்படியான சஞ்சிகைகளும் செய்தித்தாழ்க்கைகளும் மிகக்குறைவாகவே இலங்கைத் தமிழர்களால் வெளியிடப்படுகின்றமையினாலே, தராதர இலங்கைத் தமிழின் வளர்ச்சியிலே தென்னிந்தியத் தமிழ் ஓராதிக்கப்பூர்வமான செல்வாக்கினை ஏற்படுத்துவதற்கு இத்தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளும், செய்தித்தாழ்க்கைகளும் நிச்சயமாக உதவும். இத்துடன், இலங்கையிலே அதிகம் வாசிக்கப்படும் தமிழ் நினைசரிகளுள் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுகின்ற செய்தித்தாழ்க்கை (இத்

தினசரி 1964 இன் முற்பகுதியில் 15,597 மக்களால் வாசிக்கப்பட்டதெனக் கணிக்கப்பட்டுள்ளது.)<sup>8</sup> பயன்படுத்துகின்ற தமிழானது பெருமளவு தென்னிந்திய செல்வாக்குடைய மொழியாக மிக அண்மைக் காலம்வரை காணப்பட்டது; எனினும் இப்பொழுது அந்தச் செல்வாக்குக் குறைந்த அளவிலேயே இச்செய்தித் தாழ்க்கை காணப்படுகின்றது.<sup>9</sup>

இவ்வாறு தராதர இலங்கைத்தமிழ் தென்னிந்தியத் தமிழின் செல்வாக்குக்குட்பட்டு வருவது ஒருவிதத்திலே விரும்பத்தக்கதாக அமையலாம். இந்தியாவில் தமிழை பயன்படுத்துவோருடைய எண்ணிக்கை மூன்று கோடிக்குமேற்பட்டதாகும். ஆனால் இலங்கையிலே ஏறக்குறைய 20 லட்சம் மக்களே தமிழை பயன்படுத்துகின்றனர். ஆகவே இந்தியாவிலுள்ள தமிழர்கள் தமிழைப் பொறுத்த மட்டிலும், தமிழின் அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தமட்டிலும் இலங்கைத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களைவிடக் கூடியளவு வளங்களை (Resources) பயன்படுத்தக்கூடிய நிலையிலே இருக்கின்றார்கள். இலங்கைத்தமிழ் பேசும் மக்கள் நினைக்கவும் முடியாத பெரும் முயற்சிகளிலே இந்தியத் தமிழர்கள் ஈடுபடுவர் என்பதும் நிச்சயம். ஆகவே தென்னிந்தியத் தமிழின் செல்வாக்கினைத் தடுப்பதன் விளைவாக இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு பெருந்தொகையான நேரம், முயற்சி, பணம் ஆகியவை வீணே செலவாகும். அப்படியான ஒரு குறுகிய நோக்குடைய கொள்கையாகிய தென்னிந்தியத் தமிழின் செல்வாக்கைத் தடுக்கும் கொள்கை இறுதியிலே தமிழ் நாகரிக உலகின் ஒரு மூலையிலே இலங்கைத் தமிழரையும் அவர்களுடைய மொழியையும் தனித்து நிற்கச் செய்யும். தென்னிந்தியச் செல்வாக்கு விரும்பத்தக்கதா இல்லையா என்பது பற்றிய கருத்துக்கள் எத்தகையவையாக விருந்தாலும் ஒருண்மையைமட்டும்

மறுக்க முடியாது; அதாவது, தராதர இலங்கைத்தமிழ் தென்னிந்தியத் தமிழின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டு, இத்தமிழின் சில பண்புகளைத் தன்னைத்தே ஏற்றுவருகின்றது என்ற உண்மையாகும்:

ஆகவே இக்கட்டுரையில் விவரிக்கப் பட்டுள்ள தராதர இலங்கைத் தமிழ் என்பது எல்லா காலத்திலும் பயன்பட வேண்டுமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட, இலகுவான, ஒரு சீரான (Uniform) மொழி வழக்கன்று. இலங்கைத் தமிழ் வழக்கின் அமைப்புக்குள்ளே தென்னிந்தியத் தமிழ் வடிவமும், முஸ்லிம் தமிழ் வடிவமும் பெறவேண்டிய சரியான இடம் எது என்பதும், எவ்வாறு இம்முன்று வடிவங்களும் கலக்கப்படவேண்டுமென்பதும் இன்னும் நிச்சயிக்கப்படவில்லை. இதேபோல வேறும் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படாதிருக்கின்றன; பழைய மொழி அமைப்பிலிருந்து ஒரு புதிய மொழி அமைப்பினை ஆக்கிக்கொள்வது, ஒலிமுறையிலே புதிய அம்சங்களுக்கு இடமளிப்பது (எழுத்து முறையிலும் கூட புதிய அம்சங்களுக்கு இடமளிக்க வேண்டியிருக்கும்), ஒரு புதிய சொற்றொகுதி (Vocabulary) உருவாகுவது போன்ற பிரச்சினைகளே இவை. உதாரணமாக ஷேக்ஸ்பியர், வாபஸ்பெறு, இராஜினாமாசெய், இலாகா ஆகிய சொல்வடிவங்களை அப்படியே வைத்திருப்பதா அல்லது இன்று அவற்றோடு போட்டியிடும் வேறு சொற்களுக்கு இடமளிப்பதா என்ற பிரச்சினை இன்னும் தீர்க்கப்படவில்லை. இலட்சியக் கருத்துக்களின் (Ideal Notions) அடிப்படையில் அமையும் சட்டங்களிலே இந்தப் பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படமாட்டா என்று கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. நடைமுறையிலே எழும் அவசிய தேவைகளின் விளைவாக எந்த வடிவங்கள் உண்மையிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றனவோ அவையே இறுதியில் நிலைத்து நிற்பவை.

திருந்திய தராதர மொழிகள் (Modified standard Languages) எனப்படும்

மொழிவடிவங்களின் அபிவிருத்தி சம்பந்தமாகவும் ஆராயப்படவேண்டிய பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. திருந்திய தராதர மொழிகள் எனப்படுபவை தராதர மொழியிலிருந்து சிறிது வேறுபட்ட வடிவங்களாகும்; அவை தராதர மொழியையே பெருமளவில் ஒத்திருந்தாலும் அம்மொழியிலிருந்து வேறுபடும் சில பண்புகளைக் கொண்டவை. தராதர மொழியை ஏற்றுக்கொள்கின்ற சில இன அடிப்படையிலான அல்லது வர்க்க அடிப்படையிலான மொழிச் சமூகங்களைச் சேர்ந்த மக்கள் தராதர மொழியை ஏற்றபின்பும் அம்மொழியைப் பயன்படுத்துகின்ற பிற சமூகங்களுடன் அதிக தொடர்பு கொள்ளாது தமக்குள்ளேயே பெருமளவு சமூகத்தொடர்பு கொண்டிருப்பதனால் அவர்கள் மத்தியிலே பயன்படுகின்ற தராதர மொழி சிலவேறுபாடுகளைக்கொண்டதாக வளர்ச்சிபெறும்; இந்த மொழிச் சமூகங்கள் பிறமொழிச் சமூகங்களிலிருந்து ஓரளவுக்கு தனித்து நிற்பதனால் இச் சமூகங்கள் முன்பு பயன்படுத்திய மொழிவடிவம் மீண்டும் ஆதிக்கம் பெறத்தக்க நிலை உருவாகும்; எனினும் பொதுவாக ஏற்கப்பட்டுள்ள தராதர மொழியை அகற்றி ஒருன்னத நிலையைப் பெறுவதற்கு இந்தப் பழைய மொழியினால் முடியாது போகும். இதன் விளைவாகவே திருந்திய தராதர மொழிகள் அபிவிருத்தி அடைகின்றன. உதாரணமாக இலங்கையிலே பின்வருமாறு ஏற்படக்கூடுமென்று சொல்லலாம். இலங்கை முஸ்லிம்கள் தராதர இலங்கைத் தமிழை ஏற்றுக்கொள்வர். ஆனால் தமக்கு இடையே காணப்படும் பொது நலன்களின் விளைவாக தமக்குள்ளேயே கூடியளவு சமூகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்வர். அவர்கள் அந்த அளவிற்கு இலங்கைத் தமிழர்களுடன் தொடர்புகொள்ள மாட்டார்கள். இதன் விளைவாக தவிர்க்க முடியாத வகையிலே முஸ்லிம் சமூகத்திலே முன்னர் காணப்பட்ட மொழிவழக்கு அச்சமூகம் ஏற்றுக் கொண்ட தராதர மொழியிலே தனது

செல்வாக்கினை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும். இதனால் முஸ்லிம் சமூகம் பயன்படுத்தும் தராதர மொழி ஒரு திருந்திய தராதர மொழியாக மாறக்கூடும். இதே போலவே யாழ்ப்பாணத்தமிழுக்கும், மட்டக்களப்புத் தமிழுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளினை அடிப்படையில் திருந்திய தராதர மொழிகள் தோன்றிக்கொள்ளவும் இடம் உண்டு. இலங்கைத் தமிழர்கள் பயன்படுத்தும் ஒரு மொழி வடிவின் அடிப்படையிலே தராதர இலங்கைத் தமிழ் தோன்றியுள்ளதென்பதை இக்கட்டுரையிலே எடுத்துக்காட்டுகின்றபோது யாழ்ப்பாணத் தமிழுக்கும் மட்டக்களப்புத் தமிழுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடுகளை அதிகம் கவனிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று நாம் கருதுகின்றோம். இந்த வேறுபாடுகளை ஒரு மொழிபேசும் மக்களுடைய வழக்கிலே காண்பதைப்போன்று இருமொழிபேசும் மக்களுடைய வழக்கில் நாம் காணமுடியாது. தராதர இலங்கைத் தமிழை உருவாக்கும் இயக்கத்தில் முன்னிலையிலே நிற்பவர்கள் இந்த இருமொழிபேசும் பிரிவினர். ஆகவேதான் பிரதேச வேறுபாடுகளை இங்கு வற்புறுத்தவேண்டிய அவசியம் இருக்கவில்லை. மேலும் எழுத்து வழக்கிலும் முறைப்படியான பேச்சு வழக்கிலும் (Formal Speech) பெருமளவுக்கு ஒருமைப்பாடு காணப்படுகின்றது இதனால் பிரதேச வேறு

பாடுகள் அவ்வளவிற்குத் தென்படுவதில்லை (தராதர இலங்கைத் தமிழ் எழுத்து வழக்கிலும் முறைப்படியான பேச்சு வழக்கிலுமே நன்கு நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கின்றதென்பது கவனிக்கத்தக்கது) இருந்தாலும் இக்காரணங்களுக்காக திருந்திய தராதர மொழிகள் வளர்ச்சி பெறமாட்டா என்று கூறுவதற்கில்லை. தராதர இலங்கைத் தமிழ் நாடு முழுவதும் பரவுகின்றபோது மட்டக்களப்புிற்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்குமிடையிலுள்ள மொழிவேறுபாட்டினால் திருந்திய தராதர மொழிகள் வளர்ச்சிபெறக்கூடும்.

இக்கட்டுரையிலே எழுப்பப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகாணும் வகையிலே தராதர இலங்கைத் தமிழ் தற்போது வளர்ச்சி பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றது. சில விஷயங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இன்னும் இம்மொழி மாறுபடும் நிலையிலே இருக்கின்றமை (வழக்கிலுள்ள எந்த மொழிதான் எப்பொழுதும் மாறுபாடில்லாத ஒரே நிலையில் இருந்து வந்துள்ளது?) அம்மொழியை திட்டவாட்டமற்ற ஒரு மொழியாக ஆக்கமாட்டாது. இன்று இலங்கையிலே தமிழ்மொழி சம்பந்தமாகக் காணப்படுகின்ற குழப்பத்தின் மத்தியிலும் ஒரு திட்டவாட்டமான மொழியாக இந்தத் தராதர இலங்கைத் தமிழே காணப்படுகின்றது. அம்மொழி பயன்படும் வகையினையும் அதன் வடிவத்தையும் பொறுத்தமட்டில் இந்த திட்டவாட்டமான தன்மையைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

1. A. T. A. டி. ஸூஸா (de Souza) எழுதிய "The Changing Place of English in the Educational System of Ceylon" முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது.
2. A. T. A. டி. ஸூஸா, மேற்படி.
3. மேற்படி.
4. இங்கு அடிக்கடி குறிவிக்கப்படும் கருத்துக்கள் தமிழுக்கு மட்டுமல்லாது சிங்களத்துக்கும் பொருத்தமானவை.
5. Final Report of the Press Commission, Sessional Paper, XI. 1964, Govt. Press, Ceylon, p. 144.
6. The Statistical Yearbook of Ceylon, 1963, p. 25 Table 13 Govt. Press, Ceylon. இப் புள்ளிவிபரங்கள் 1953-54 ஆம் ஆண்டு கணக்கெடுப்பின்போது பெறப்பட்டவையாகையால் சிறிது திருத்திகரமற்றவையாகும். ஏனென்றபோது காணப்படும் நிலைமை இவை காட்டும் நிலைமையிலிருந்து வேறுபட்டவை.
7. Final Report of the Press Commission, p. 63.
8. மேற்படி, பக். 144.
9. விரகேசரிப் பத்திரிகையின் நிர்வாகம் அண்மையிலே மாறியிருப்பதால் இம் மர்ற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியுள்ளது.

(முந்திய கட்டுரையிலே Language-State என்பது மொழி-அரசு என்று பிழையாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது (சிந்தனை, II. 1, பக். 41) அதன் சரியான மொழிபெயர்ப்பு மொழிநிலை என்பதாகும்.)

## கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்கள்

— கா. இந்திரபாலா

[இத் தொடர் கட்டுரைகளிலே இலங்கையிலுள்ள தமிழ்ச் சாசனங்களைக் காலவரன் முறைப்படி பதிப்பிக்கும் நோக்கத்துடனே முதலில் இந்நாட்டின் மிகப் பழைய தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றுக்கு அடுத்தவையாகச் சோழராட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களைப் பற்றிய கட்டுரைகள் இடம் பெறவேண்டும். ஆனால் சோழராட்சிக் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களிலும் பன்னிரண்டாம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுக்களிலும் பல கிரந்த எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. கிரந்த அச்சுக்களைப் பெறுவது கஷ்டமாக இருப்பதால் அதிகம் கிரந்த எழுத்துக்கள் இல்லாத பிற கல்வெட்டுக்களை முதலிலே வெளியிடவேண்டியுள்ளது.]

### 1. வெருகல் கல்வெட்டு

திருகோணமலை மாவட்டத்திலே கொட்டியாரப் பற்றில் மகாவலி கங்கையின் கிளைநதியாகிய வெருகல் ஆறு கடலோடு கலக்கும் இடத்தில் உள்ள வெருகல் ஊரில் இருக்கும் இந்துக் கோயிலிலே ஒரு தூணில் இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டின் பாடப்பிரதியும் (உரோம எழுத்துக்களிலே) ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஹியூ நெவில் என்பவராலே வெளியிடப்பட்டிருந்தன; இலங்கையின் தொல் பொரு

ளாய்வுப் பகுதியினர் இக் கல்வெட்டின் மைப்பிரதி ஒன்றை 1933-ல் எடுத்த பின்பு, இச் சாசனம் பற்றிய தகவல் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியின் அறிக்கையிலே கொடுக்கப்பட்டது. 2

தூணிலே இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாகம் 19 அங்குல நீளமும் 13 அங்குல அகலமும் உடையது. கல்வெட்டிலே பதினொரு சிறு வரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டு நல்ல முறையிலே இன்றும் காணப்படுகின்றது. ஹியூ நெவில் வெளியிட்ட பாடப் பிரதியிலே பல பிழைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, முதலாவது வரியிலே 'ஸ்ரீஸுப்ரமண்ய' என்பது 'ஸ்ரீ குப்ரமண்ய' (Sri Ghubramanya) எனவும் ஆறாவது வரியிலே 'சிமயாப்பிள்ளை' என்பது 'சிம்மாப்பிள்ளை' (Simmappillai), நாலாம் ஐந்தாம் வரிகளிலே 'திமாசா' என்பது 'தமாசா' (Tamasa) என்றும் அவரால் வாசிக்கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டின் எழுத்து கிரந்தமும் தமிழுமாகும். கல்வெட்டின் ஆரம்பத்திலே காணப்படும் துதியாகி 'ஸ்ரீஸுப்ரமண்ய நம' என்பது கிரந்தத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. எஞ்சிய பாகம் தமிழ் எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது; எழுத்துப் பொறித்த சிற்பி கிரந்த எழுத்துக்களை நன்கறிந்திராத காரணத்தினாலே போலும் 'நம' என்ற சொல்லிலே 'ந' என்ற எழுத்துச் சிறிது பிழையாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது (வரி 2). இதே சொல்லிலே 'ம' என்ற எழுத்தைத்

தொடர்ந்து ஓர் அர்த்தமற்ற குறியும் காணப்படுகின்றது. கல்வெட்டின் எழுத்து மிகவும் பிற்பட்ட காலத்து எழுத்தாகும். அது பதினாறாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என்று சொல்லலாம்.

இலக்கியத் தராதரத் தமிழுடன் ஒப்பிடுமிடத்து எழுத்துப் பிழைகள் என்று கருதக்கூடிய சில சொல்வடிவங்கள் இக்கல்வெட்டிலே காணப்படுகின்றன: முதலாவது வரியிலே ஸுப்: ரஹ்மண்ய<sup>3</sup> (Subrahmanya) என்ற வடமொழிச்சொல் ஸுப்ரமண்ய (Supramanya) என்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளதையும் இங்கு குறிப்பிடலாம். 'புறம்' என்ற சொல் 'பிறம்' (வரி 7) என்றும், 'செட்டிகள்' என்பது 'செட்டியழ்' (வரி 10) என்றும், 'கயிலை' என்ற பெயர் 'கயில' (வரி 3) என்றும், 'மட்டக்களப்பூர்' என்ற இடப்பெயர் 'மைட்டக்கழப்பூர்' (வரி 8) என்றும் 'பனை' என்பது 'பழை' (வரி 5) என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன:

கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் ஒரு கோயிலுக்கு நான்கு மதில் களைக் கட்டி உபயம் பண்ணியவர்களுடைய பெயர்களைப் பதிவு செய்வதாகும்; அக்கோயில் வெருகற் கோயில் என்றே கொள்ள இடமுண்டு. கோயிலின் தெற்கு மதிலைக் கயிலை வன்னியனார் கட்டிக் கொடுத்திருந்தார். திமாசா என்பவரின் மகனாகிய சிமயாப்பிள்ளை என்பவர் மேற்குப்புற மதிலைக் கட்டிக்கொடுத்திருந்தார். இவர் பழை என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'மைட்டக் கழப்பூரவர்' (மட்டக்களப்பூரவர்), நிகொம்புக்கரையூரவர் ஆகியோர் வடபுறத்து மதிலைக் கட்டிக்கொடுத்திருந்தனர். 'செட்டியழ்' (செட்டிகள்) பண்ணிய உபயம் இறுதியாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; ஆனால் அவர்களுடைய உபயம் என்ன என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை. எஞ்சிய கல்வெட்டை நோக்குமிடத்துச் செட்டிகள் கிழக்குப் புற

மதிலையே உபயம் பண்ணியிருந்தார்கள் என்று ஊகிக்க முடிகின்றது;

கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட காலம் குறிப்பிடப்படவில்லை; ஆனால், கல்வெட்டின் எழுத்தைக் கொண்டும், 'திமாசா', 'சிமயா' போன்ற பெயர்களைக்கொண்டும் இக்கல்வெட்டுப் பதினாறாம் நூற்றாண்டளவிலே பொறிக்கப்பட்டது என்று கூறலாம்.

இக் கல்வெட்டிலே வரும் கயில வன்னியனார் என்னும் பெயர் கவனிக்கத்தக்க ஒரு பெயராகும்; பதினாறாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பழைய ராஜரட்டை, மாயரட்டை ஆகிய பிரதேசங்களிலும் கிழக்கிலங்கையிலும் வன்னிச் சிற்றரசுகள் பல தாபிக்கப்பட்டன என்று இலக்கிய ஆதாரங்களால் அறிகின்றோம். <sup>4</sup> வன்னியரைக் குறிப்பிடுகின்ற சாசனங்கள் தென்னிந்தியாவில் முதலாம் ராஜராஜ சோழன் காலத்திலிருந்து கிடைத்தாலும், <sup>5</sup> இலங்கையிலே அப்படியான சாசனங்கள் மூன்று மட்டுமே இதுவரை கிடைத்துள்ளன. இவை மிகப் பிற்பட்ட காலத்தவையாகும்; இவற்றுள் ஒன்று வெருகல் கல்வெட்டு. இதிலிருந்து கயிலவன்னியனார் என்ற வன்னிச் சிற்றரசன் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே பதினாறாம் நூற்றாண்டளவில் ஆட்சி புரிந்தான் என்று அறியமுடிகின்றது. 'கயில' என்பதை வறியூநெவில் திருகோணமலை என்று கொண்டு 'கயில வன்னியனார்' என்பவர் திருகோணமலை வன்னியனார் ஆவர் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். 'திருகோணமலைக்குத் தகிணைகைலாசம், தென்கயிலை' என்ற பெயர்கள் இலக்கியத்திலே காணப்பட்டாலும், இக்கல்வெட்டிலே கயில வன்னியனார் எனும் போது 'கயில' என்பது வன்னியனானுடைய சொந்தப் பெயராக இருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

'திமாசா', 'சிமயா' என்ற பெயர்கள் ஓரளவிற்கு விசித்திரமானவையாகக் காணப்படுகின்றன. இப் பெயர்கள் 'போர்த்துக்கீச வடிவங்களாகிய தொமஸ் லைமன்' ஆகியவற்றைக் குறிக்கலாம் என்பது நெவில் தெரிவித்த கருத்தாகும். 7 இது சரியாக இருக்கலாம். சிமயா என்பது (Simeon) என்ற பெயரின் திரிபாகலாம். பொதுவாகக் கத்தோலிக்க மதத்துக்கு மாறிய தமிழர்களே போர்த்துக்கீசப் பெயர்களை ஏற்றிருந்தனர். திமாசா, சிமயாப்பிள்ளை ஆகியோர் ஏற்றிருந்த பெயர்கள் போர்த்துக்கீசப் பெயர்கள் என்றால், அவர்களும் கத்தோலிக்கராகவே இருந்திருப்பர். அப்படியெனின், எவ்வாறு அவர்கள் இந்துக் கோயிலுக்கு ஓர் உபயம் பண்ணியிருந்தார்கள் என்ற கேள்வி எழலாம். ஒருவேளை அச்சத்தாலோ, சில சலுகைகளைப் பெறுவதற்காகவோ கத்தோலிக்கர்களாக ஆல்லது போர்த்துக்கீசப் பெயர்களை ஏற்றவர்களாக இவர்கள் மாறியிருந்தாலும் தலைமறைவாக இந்துக்களாக இருந்திருக்கலாம்; அப்படியென்றாலும் வெளிப்படையாகத் தாங்கள் செய்த உபயத்தைப் பற்றிக் கல்வெட்டிலே பொறித்திருக்க மாட்டார்கள்; ஆகவே, இப்பெயர்களுக்கு விளக்கம் கொடுப்பது சிறிது கஷ்டமாகும். இப்பெயர்களை திமரசர், சிமயாப்பிள்ளை என்றும் வாசிக்கலாம்; ஆனால் இவ்வாசிப்புப் பொருத்தமற்றதாகத் தோன்றுகிறது.

இக் கல்வெட்டிலே, மைட்டக்கழப்பூர் (மட்டக்களப்பூர்), நிகொம்புக்கரையூர், பழை ஆகிய மூன்று இடப்பெயர்கள் வருகின்றன; இவ்விடங்களை அடையாளங்கண்டுகொள்வது கஷ்டமன்று; மைட்டக்கழப்பூர் என்பது தற்காலத்து மட்டக்களப்பு, நிகொம்புக்கரையூர் என்பது ஆங்கில, போர்த்துக்கீச மொழிகளிலே நிகொம்பு என்றும் சிங்களத்திலே மிகழவ (මිකුච්ච) என்றும் வழங்கும்

நீர்கொழும்பு என்கொள்ள இடமுண்டு. 1887-ல் இக் கல்வெட்டை வெளியிடும் போதும் சில தமிழர்கள் நீர்கொழும்பை நிகொம்புக்கரை என்று சொல்லிவந்ததாக ஹியூ நெவில் குறிப்பிட்டுள்ளார். 8 பழை என்பது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலுள்ள பளை என்று கொள்ள இடமுண்டு.

### பாடப் பிரதி

1. ஸ்ரீ ஸுப்ரமணிய
2. நம தெற்கு ம
3. தில் கயில வன்னி
4. யனாகுபயம் திம
5. ஈசா மகன் பழை
6. யிற் சிமயாப்பிள்ளை
7. மெற்குப் பிறம் மை
8. ட்டக்கழப்பூரவர் நிகொ
9. ம்புக்கரையூரவர் வ
10. டபுறம் செட்டியமுப
11. யம் உ

### 2. கங்குவேலிக் கல்வெட்டு

இன்றொரு வன்னியரைக் குறிப்பிடுகின்ற கல்வெட்டுக் கங்குவேலியிலே காணப்படுகின்றது. கங்குவேலி திருகோணமலை மாவட்டத்திலே கெரட்டியாரப்பற்றிலே உள்ள ஓர் ஊர். இங்கு இருக்கும் சிவன் கோயிலிலே உள்ள மூன்றடி உயரமுள்ள ஒரு தூணிலே இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டின் பாடப் பிரதியையும் (உரோம எழுத்துக்களிலே) ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வெளியிட்ட ஹியூ நெவில், இதனைத் தான் கண்டுபிடித்ததாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். 8அ இதன் பின்பு, 1949 ஜனவரியில் வெளிவந்த வெளியாய்வுப் பகுதியினரின் (Survey Department) செய்தியறிக்கையிலே இக் கல்வெட்டைப் பற்றிய தகவலும், பார்வைப் பிரதியும் (eye-copy), இது வெளியாய்வுப் பகுதியைச் சேர்ந்த

அதிகாரி ஒருவராலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது என்ற குறிப்பும் வெளிவந்தன. 9

தூணின் இரு பக்கங்களிலே இக்கல் வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது பக்கத்திலே ஒரு வயிரவர் சூலம் (திரிகூலம்) பொறிக்கப்பட்டுள்ளது; நான்காவது பக்கத்திலே எதுவும் பொறிக்கப்படவில்லை. முதலாவது பக்கத்திலே 14 சிறு வரிகளும் இரண்டாவது பக்கத்திலே 11 சிறு வரிகளும் உள்ளன.

ஹியூ நெவில் வெளியிட்ட பிரதியிலே சில பிழைகள் காணப்படுகின்றன: 'அடப்பர்களும்' (வரி 3-4) என்பது 'அடப்பகலும்' என்றும், 'விட்டொம்' (வரி 9) என்பது 'விடலாம்' என்றும், 'ஆகுதம்' (வரி 12) என்பது 'அவத்தம்' என்றும், 'நினைத்தவர்கள்' (வரி 12-14) 'நினைத்துவர்கள்' என்றும் 'கரையிலே' (வரி 15) என்பது 'கரையில்' என்றும் அவராலே வெளியிடப்பட்ட பிரதியிலே பிழைகள் காணப்படுகின்றன.

கல்வெட்டின் எழுத்துத் தமிழாகும்; இது பதினான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எழுத்தென்று தொல்லெழுத்தியல் அடிப்படையிலே கூறலாம்; இக்காலத்துக் கல்வெட்டுக்களிலே பொதுவாக இருப்பது போல இக்கல்வெட்டிலும் மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளி இடப்படவில்லை;

தராதர இலக்கியத் தமிழுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, இக் கல்வெட்டில் வரும் சில சொற்களின் வடிவங்கள் பிழையானவை என்று கூறலாம். அவை அக்காலத்துப் பிரதேசவழக்கை ஆறிந்துகொள்ளப் பெரிதும் உதவலாம். உதாரணமாக, இகரத்தை முதல் எழுத்தாகக் கொண்டுள்ள சில சொற்களிலே இகரம் யிகரமாக மாறுவதைக் காணலாம். 'இதுக்கு' என்பது 'யிதுக்கு' (வரி 10) என்றும், 'இப்படிக்கு' என்

பது 'யிப்படிக்கு' (வரி 20-21) என்றும் 'இரண்டு' என்பது, 'யிரண்டு' (வரி 21-22) என்றும் எழுதப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இப்படியான மாற்றம் பொதுவாகப் பல கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்களிலே காணப்படுகின்றது. சம்மாந்துறைச் செப்பேடுகளிலே 'இலவிசங்கள்' என்பது 'யிலவிசங்கள்' (வரி 20) என்றும், 'இப்படிக்கு' என்பது 'யிப்படிக்கு' (வரி 31) என்றும் வருவது போல, வீரமுனைச் செப்பேட்டிலும் 'இரங்கின' என்பது 'யிரங்கின' (வரி 19) என்றும், 'இடத்தில்' என்பது 'யிடத்தில்' (வரி 13, 19) என்றும் வருவதைக் காணலாம்;<sup>10</sup> இப்படியான அம்சங்களைத் தென்னிந்தியாவின் சில பாகங்களிலே பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளிலும் காணலாம்; இவற்றை ஆராய்வதன் மூலம் கிழக்கிலங்கையிலே குடியேறிய தமிழர் தென்னிந்தியாவின் எப்பாகங்களிலிருந்து வந்தனர் என்ற கேள்விக்கு ஓரளவு விடை கண்டுகொள்ளவும் முடியும்; இக் கல்வெட்டிலே 'கங்கை' என்பது 'கெங்கை' (வரி 14) என்று எழுதப்பட்டிருப்பதும் கவனிக்கத்தக்கது. சம்மாந்துறைச் செப்பேடுகளிலும் 'கங்கை' 'கெங்கை' (வரி 29) என்று எழுதப்பட்டுள்ளது; தம்பிலுவில் திருக்கோவில் கல்வெட்டிலும் அவ்வாறே எழுதப்பட்டுள்ளது (வரி 29):

இக் கல்வெட்டிலே ஆறாம் வேற்றுமை உருபு 'இல்' என நிற்பது கவனிக்கத்தக்கது; பொதுவாக உயர்திணைச் சிறப்புப் பெயர்களுக்கு முன் இடப் பெயர்கள் வரும்போது வேற்றுமை உருபு இல்லாது நிற்பதே வழக்காகும்; மாந்தை பளமோட்டை போன்ற இடங்களிலே பொறிக்கப்பட்ட முற்பட்ட கல்வெட்டுக்களிலும் இதனைக் காணலாம்; உதாரணமாக, பளமோட்டையிலே கண்டெடுக்கப்பட்ட பதினேராம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டொன்றில் 'காராம்பிச் செட்டு



யஞ்ஜியக்ரமவித்தன்' என்ற பெயர் வருகின்றது.<sup>11</sup> இதில் காராம்பிச்செட்டு என்பது ஓர் இடப்பெயர். கங்குவேலிக் கல்வெட்டில் 'மலையில் வன்னியனர்' (வரி 1—2), 'ஏழூரில் அடப்பர்' (வரி 3—4) என்று எழுதப்பட்டுள்ளமை (அதாவது, 'மலை வன்னியனர்', 'ஏழூர் அடப்பர்' என்றில்லாது இருக்கின்றமை) பிரதேச வழக்கைப் பிரதிபலிக்கலாம். வெருகற் கல்வெட்டிலும் 'பழைச் சிமயாப் பிள்ளை' என்றில்லாது 'பழையிற் சிமயாப் பிள்ளை' என்றிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

மலையில் வன்னியனரும் ஏழூரில் அடப்பர்களும் கூடிக் கோணநாதக் கடவுளுக்குக் கங்கு வேலியில் நிலமானியம் செய்ததைப் பதிவு செய்வதற்காகவே இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டது. கங்குவேலியிலே கொடுக்கப்பட்ட மானியம் 'வெளியும் புல்நடப்பு' என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 'வெளி' என்பது பரந்த நிலத்தைக் குறிப்பதாகக்கொள்ளலாம். 'புல்நடப்பு' என்பதன் பொருள் தெளிவாக இல்லை. பழைய நிலமானியக் கல்வெட்டுக்களை ஆராய்ந்தால், நிலங்கள் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்ட போது, அந்நிலங்களிலே விளைவன, ஊர்வன ஆகியவையும் தானமாக அளிக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்படுவதைக் காணலாம்.<sup>12</sup> இங்கு, 'புல்நடப்பு' என்பது, மானியமாக வழங்கப்பட்ட நிலத்திலே வளர்ந்த புல், ஆங்கு நடப்பனவாகக் காணப்பட்ட பிராணிகள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கலாம்; 'தம்பிரானர் கோணநாதன்' மானியம்பெற்ற கோயிலின் தெய்வமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றார்: இக் கல்வெட்டுத் திருகோணமலை மாவட்டத்திலே இருப்பதால், கோணநாதன் என்பது திருக்கோணஸ்வரத் தெய்வத்தையே குறிக்கும் பெயர் என்று தோன்றும். ஆனால், கல்வெட்டுக் காணப்படுகின்ற கங்குவேலிக் கோயிலும் கோண

நாதன் கோயில் என வழங்கப்பட்டதாக ஆதாரம் கிடைப்பதால், இங்கு குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தெய்வம் கங்குவேலிக் கோயிலின் தெய்வம் என்று கொள்வது பொருத்தமுடையதாகும்.<sup>13</sup>

இக் கல்வெட்டிலே ஓர் ஒம்படைக்கிளவியும் இடம்பெற்றுள்ளது. அதாவது 'யிதுக்கு யாதொருவன் ஆகிலும் ஆகுதம் நினைத்தவர்கள் கெங்கை கரையிலே காராம் பசுவைக் கொன்ற பாபம் கொள்ளக் கடவர ஆகவும்', என்பதாகும். இது பொதுவாகப் பிற்பட்ட காலத்துத் தென்னிந்தியத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிலும் ஈழத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டுக்களிலும் (சிறப்பாகக் கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்களிலே) காணப்படுகின்றது; உதாரணமாக, தம்பிலுவில் - திருக்கோவில் கல்வெட்டிலே (வரி 23—38) இந்த ஒம்படைக்கிளவியைக் காணலாம். இதில், 'ஆகுதம்' என்பது 'அகிதம்' என்பதன் திரிபாகும்; 'இடையூறு' என்னும் பொருளை அது பெறுகின்றது:

கல்வெட்டின் இறுதியிலே நிலமானியத்துக்குச் சாட்சிகளாக நின்றவர்களாகிய இரண்டு முதலிமைகளும் தானத்தாரும் வரிப்பற்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்: கல்வெட்டின் ஆரம்பத்தில் வரும் 'அடப்பர்' என்ற சொல்லும், முதலிமை, தானம், வரிப்பற்று என இறுதியில் வரும் சொற்களும் வன்னியர் ஆட்சியிலே இடம்பெற்ற நிர்வாகமுறைபற்றி அறிவதற்கு உதவுகின்றன: யாழ்ப்பாண வைபவமாலே போன்ற இலக்கிய ஆதாரங்களிலிருந்து வன்னியராச்சியங்கள் அல்லது வன்னிபங்கள் ஏழு இருந்தன என்று அறிகின்றோம்.<sup>13</sup> இக் கல்வெட்டிலே 'ஏழூரில் அடப்பர்கள்' என்று ஏழு ஊர்களைச் சேர்ந்த அடப்பர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர்: இங்கு ஏழூர் எனப்படுவது ஏழு வன்னிபங்களைக் குறிக்கலாம்; வன்னியராச்சியம் ஏழு பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததை இது குறிப்பிடுவது

தாகவும் கொள்ளலாம்: திருகோணமலைப் பகுதியிலே கயிலவண்ணியனாரூடைய ஆட்சியின் கீழ் ஏழு நிலப்பிரிவுகள் அடங்கியிருந்தன என்றும் அந்நிலப்பிரிவுகளிலே அடப்பர்கள் என்ற தலைவர்கள் அல்லது அதிகாரிகள் இருந்தனர் என்றும் இக்கல்வெட்டால் அறிய முடிகின்றது. "அடப்பர்" என்பது பரதவர்குலத் தலைவர்களைக் குறித்த ஒரு சொல் என்று அறியக்கிடக்கின்றது.<sup>14</sup> முதலிமை, தானம், வரிப்பற்று ஆகியோர் வன்னியிராச்சியங்களிலே வன்னியரசர்களுக்கு உதவியாகக் கடமையாற்றியவர்கள் என்பது மட்டக்களப்பு மான்மியம் போன்ற ஆதாரங்களாலும் அறியப்படும் செய்தியாகும்.

### பாடப் பிரதி

முதலாவது பக்கம்

- 1: மலை(யில்) வ
- 2: ன்னியனாரும்
- 3: ஏழூரில் அட(ப்ப)
- 4: ர்களும் கூடி தம்
- 5: பிராணர் கொணை
- 6: நாதனுக்கு கங்
- 7: கு வெளியில் வெ
- 8: (ளி) யும் புல்நடப் (பு)
- 9: ம் ஆக விட்டொம்
- 10: யிதுக்கு யாதொ
- 11: ருவன் ஆகிலு
- 12: ம் ஆகுதம் நி
- 13: ணைத்தவர்க
- 14: ள் கெங்கை

இரண்டாவது பக்கம்

- 15: கரையிலெ
- 16: காராம் பச
- 17: வைக் கெ(ரன்)
- 18: ற பாபம் கெ(ரன்)
- 19: ளக் கடவர்
- 20: ஆகவும் யிப்ப
- 21: டிகு யிரன்
- 22: டு முதலிமை
- 23: யும் தான (ம்)

24: வரிப்பற்று

25: ம் உ

### 3. தம்பிலுவில் - திருக்கோவில்

கல்வெட்டு

இத் தாண் கல்வெட்டு தம்பிலுவில் அம்மன் கோவிலிலே என்பது ஆண்டு களுக்கு முன்னர் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாகும்.<sup>15</sup> இக் கல்வெட்டிலே சிவஞான சங்கரர் கோவில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் இது திருக்கோவிலிலுள்ள கல்வெட்டு என்று கருதிய ஹியூ நெவில் இதனைத் திருக்கோவிலிலுள்ள கோவிலிலே மண்டபத்தின் வாசலிலே சேர்த்துக் கட்டுவித்தார்.<sup>16</sup> (திருக்கோவில் என்பது அம் பரறை மாவட்டத்திலே அக்கரைப்பற்றுப் பிரிவிலே உள்ள ஊர்). இக் கல்வெட்டு முதன்முறையாக The Taprobanian என்ற சஞ்சிகையிலே என்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஹியூ நெவில் அவர்களாலே வெளியிடப்பட்டது.<sup>17</sup> இதன் பின்பு 1921 இல் S. O. கனகரத்தினம் என்பவர் Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province, Ceylon என்னும் நூலிலே இதன் பாடப் பிரதியையும் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பையும் வெளியிட்டார்.<sup>18</sup> இதன்பின்னர் Historicus என்னும் புனைபெயரைக் கொண்ட ஒருவர் Ceylon Literary Register என்னும் சஞ்சிகையிலே இக் கல்வெட்டின் பாடப்பிரதியை மீண்டும் வெளியிட்டார்.<sup>19</sup> இந்த முற்பட்ட பாடப்பிரதிகளிலே ஒரு சில வாசிப்புப் பிழைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இலங்கைத் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியிலுள்ள மைப்பிரதியின் (No. 485) உதவிகொண்டு இக்கட்டுரையிலே ஒரு புதிய பாடப் பிரதி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இக் கல்வெட்டு ஏறக்குறைய ஐந்தாண்டுகள் உயரமுள்ள தாண் ஒன்றின் இரு பக்கங்களிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மற்ற இரு பக்கங்களிலும் ஒரு வயிரவர் குலமும் (திரிகுலம்) ஒரு மயிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டிலே எல்லாமாக 38 சிறு வரிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. கல்வெட்டின் முதலாவது வரிக்கு மேலே சூரியனும் சந்திரனும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் பொருள், கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மானியம் சந்திர சூரியர் நிலைக்கும்வரை நிலைக்கவேண்டும் என்பதாகும்;

முதலாவது வரியிலும் எட்டாவது வரியிலும் வரும் 'ஸ்ரீ' என்னும் எழுத்தைத் தவிர, கல்வெட்டின் எழுத்துத் தமிழாகும். இது பதினானும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த எழுத்து. பிற கல்வெட்டுக்களிலே 'வரிமர்', 'பரிமர்', 'பண்மர்' என்று வரும் சொல் இதில் 'பற்மர்' (வரி 3-4) என எழுதப்பட்டுள்ளது. இலக்கியத் தராதரத் தமிழிலே 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்' எனப்படுவது 'திரிபுவனச் சக்கிரவர்த்திகள்' (வரி 5-8) என்றும், 'தேவர்க்கு' எனப்படுவது 'தேவற்கு' (வரி 10-11) என்றும், 'திகதி' என்பது 'தியதி' (வரி 16) என்றும், 'சிவஞான சங்கரர்' என்பது 'சிவஞானசங்கரகர்' (வரி 17-18) என்றும், 'இந்த' என்பது 'இந்த' (வரி 23-24) என்றும், 'தர்மம்' என்பது 'தன்மம்' (வரி 24-25) என்றும், 'கொன்ற' என்பது 'கொந்த' (வரி 34) என்றும், 'கடவாராகவும்' என்பது 'கடவாராகவும்' (வரி 37-38) என்றும் வருவது கவனிக்கத்தக்கது. 'செய்தானுகில்' என்பது 27-28 ஆம் வரிகளிலே 'செதானுகில்' என யகர மெய் இல்லாது எழுதப்பட்டுள்ளது;

இக் கல்வெட்டு ஸ்ரீ சங்கபோதிபர்மரான திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விசயவாகு தேவருடைய பத்தாவது ஆட்சியாண்டிலே தை மாதம் 20 ஆம் திகதி பொறிக்கப்பட்டதெனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; இலங்கையிலே விஜய

பாஹு என்ற பெயரைத் தாங்கிய மன்னர்கள் அறுவர் ஆட்சிபுரிந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் முதலாவது விஜயபாஹுவும் (1055-1110) ஆறாவது விஜயபாஹுவும் (1507-1521) பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆட்சிபுரிந்தவர்கள். இக் கல்வெட்டு விஜயபாகு ஒருவரின் பத்தாம் ஆட்சியாண்டிலே பொறிக்கப்பட்டிருப்பதால் இவ்விருவருள் ஒருவனே கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவன்; இருவரும் சங்கபோதி என்ற சிம்மாசனப் பெயரைத் தாங்கியிருந்தமையிலே சிம்மாசனப் பெயரைக்கொண்டு இக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வன் யார் என்ற பிரச்சினையைத் தீர்க்க முடியாது. ஆனால் முதலாவது விஜயபாஹு 'திரிபுவனச் சக்கரவர்த்திகள்' என்ற விருதைப் பயன்படுத்தவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது. அவனுடைய கல்வெட்டுக்களிலே 'கோச் சிரிசங்கபோதி உடையார் ஸ்ரீ விஜயபாஹு தேவர்' என்றே பெயர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.<sup>20</sup> எனினும், இப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குத் தொல்லைமுத்தியல் உதவுகின்றது. இக் கல்வெட்டின் எழுத்துப் பதினானும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகையால் இக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னன் ஆறாவது விஜயபாஹு என்று கண்டுகொள்ளலாம். ஆகவே, இக் கல்வெட்டின் காலம் கி. பி. 1519 ஆகும்.

இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கம் சிவஞானசங்கரர் கோயில் என்ற கோயிலுக்கு வேலில் என்ற இடத்தை யாரோ மானியமாக அளித்ததைப் பதிவுசெய்வதாகும். கொடுத்தவர் பெயர் இங்கு குறிப்பிடப்படவில்லை. இக் கல்வெட்டின் இறுதியிலே கங்குவேலிக் கல்வெட்டில் காணப்படுவதுபோன்ற ஒர்ப்படைக்கிளவி காணப்படுகின்றது.

கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சிவஞானசங்கர கோயில் தற்போது கல்வெட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள கதிரையான்

டவன் கோயில்தான் என்பது சந்தேகம்; கல்வெட்டிலே 'சிவஞானசங்கரர் கோயிலுக்குக் கொடுத்த' என்ற சொற்றொடருக்கு 'சிவஞானசங்கரர் என்பவர் இக்கோயிலுக்குக் கொடுத்த' என்றும் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு. அப்படியெனின், 'இக்கோயில்' என்பது கல்வெட்டு முதலிலே வைக்கப்பட்டிருந்த கோயிலாகிய தம்பிலுவில் அம்மன் கோயிலாக அல்லது தம்பிலுவில்லிலே வேறு அழிந்துபோன ஒரு கோயிலாக இருக்க முடியும்.

கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வோவில் என்ற இடப்பெயர் சிங்களப் பெயராகிய (லெஃலே) என்பதன் திரிபு என்பது S. O. கணகரத்தினம் அவர்களின் கருத்தாகும்.<sup>21</sup> தற்போது கல்வெட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள கோயிலுக்குத் தெற்கே ஏறக்குறைய நான்கு மைல் தூரத்திலே வேவெல் என்று தமிழிலும் போவில் (லெஃலே) என்று சிங்களத்திலும் பெயர் பெறும் வயல்வெளி இருப்பதாக அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.<sup>22</sup> ஆனால், இக் கல்வெட்டு உண்மையிலே தம்பிலுவிற் பகுதியிலுள்ள கோயிலொன்றைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு எனின், இக்கருத்துப் பிழையாகும்.

#### பாடப் பிரதி

- |              |              |
|--------------|--------------|
| 1: ஸ்ரீ சங்  | 14: தில்தை   |
| 2: க பொ      | 15: மாதம்    |
| 3: தி பற்ம்  | 16: உய தியதி |
| 4: ரான தி    | 17: சிவஞான   |
| 5: றிபுவன    | 18: சங்கரகர் |
| 6: ச் சக்கிற | 19: கொயி     |
| 7: வத்திக    | 20: லுக்கு   |
| 8: ள் ஸ்ரீவி | 21: கொடுத்   |
| 9: சய வா     | 22: த வொ    |
| 10: குதெவ    | 23: வில் இ   |
| 11: ற்குஆ    | 24: ன்ததன்   |
| 12: ண்டுப    | 25: மத்துக்  |
| 13: த்தாவ    | 26: கு அகி   |

- |             |               |
|-------------|---------------|
| 27: தம்செ   | 33: சுவைக்    |
| 28: தானகி   | 34: கொற்ற     |
| 29: ல் கெங் | 35: பாவத்ன    |
| 30: கைக்க   | 36: த கொள்    |
| 31: ரையில்  | 37: ளக்கடவ    |
| 32: காராம்ப | 38: றாருகவும் |

#### 4. திருக்கோவில் கல்வெட்டுகள்

இங்கு பதிப்பிக்கப்பெறும் இரு கல்வெட்டுகளும் அம்பாறை மாவட்டத்திலே அக்கரைப்பற்றுப் பிரிவினாள்ள திருக்கோவில் சித்திரவேலாயுத சுவாமி கோயிலிலே உள்ள கல்வெட்டுகள். இரண்டினது மைப்பிரதிகளும் 1967 செப்டெம்பர் 17 இல் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியினராலே எடுக்கப்பட்டன. முதலாவது கல்வெட்டு (No. 2701) ஒரு சுவர்க்கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக்கல் 2 அடி நீளமும் 2 அடி உயரமுமுடையது. கல்வெட்டிலே 14 வரிகள் உள்; ஆனால் கல்வெட்டு பெரிதும் பாழடைந்திருப்பதால் எல்லா வரிகளையும் செவ்வனே வாசிக்க முடியாதிருக்கின்றது.

இக் கல்வெட்டுப் பதினாறும் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்திலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. முதல் எட்டு வரிகளிலும் உள்ள எழுத்துக்களை மட்டுமே ஓரளவிற்கு வாசிக்க முடிகின்றது.

இக் கல்வெட்டு சங்கபோதிவர்மரான திரிபுவனச்சக்கரவர்த்திகள் ஸ்ரீ விசயவாகு தேவர் எனப்பட்ட ஆரும் விஜயபாஹுவின் காலத்திலே எழுதப்பட்டது; கல்வெட்டு எழுதப்பட்ட ஆட்சியாண்டும் மாதமும் குறிப்பாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றபோதிலும், ஆட்சியாண்டைக் குறிக்கும் எண் அழிந்துபோய்விட்டது, தை மாதம் என்பது மட்டும் தெளிவாகத் தெரிகின்றது; ஆரும் விஜயபாஹுவக்குச் சைவர்கள் 'சிவஞான சங்கராசாரர்' என்ற விருதுப் பெயரைக் கொடுத்திருந்தனர் என்று தோன்றுகிறது. ஏனென

னில், அம் மண்ணன் திரிபுவனச் சக்கர வர்த்திகளான சிவஞான சங்கராசார ஸ்ரீ விசயவாகு தேவர் என்று இக் கல்வெட்டிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்.

கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டதன் நோக்கத்தை அறிய முடியாமல் இருக்கின்றது. திருக்கோவில் சித்திரவேலாயுத சுவாமிகோயில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், அக் கோயிலிலே செய்யப்பட்ட ஏதோ திருப்பணியைப் பற்றிய செய்தி இக் கல்வெட்டிலே சேர்க்கப்பட்டிருக்க முடியும்.

இரண்டாவது கல்வெட்டு (No. 2702) ஒரு சிறிய தூணிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இத் தூண் ஏறக்குறைய 4 அடி உயரமும் 8½ அங்குல அகலமும் உடையது. அதிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு ஒரு சிறிய கல்வெட்டாகும். அது ஒரு நெல் வயலின் அரைவாசி எல்லை யைக் குறிப்பிடுவதனால், கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்ட தூண் ஓர் எல்லைக் கல்லாகப் பயன்பட்டிருக்கும் என்று தோன்றுகிறது.

கல்வெட்டின் எழுத்து மிகப்பிற்பட்ட காலத்தது. இக் கல்வெட்டிலே ஆறு சிறுவரிகள் உள. முதலாவது வரிக்கு மேலே சூரியனும் ஆறாவது வரிக்குக் கீழே பிறைச் சந்திரனும் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவை கல்வெட்டிலே கூறப்பட்டுள்ளது சந்திர சூரியர் நிலைக்கும் வரை நிலைக்க வேண்டும் என்பதைக் குறிக்கும்;

கல்வெட்டின் காலம் சகார்த்தம் 1674 ஆம் ஆண்டு என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; சகார்த்தம் என்பது சகாப்தமாகும். சகாப்தம் 1674 என்பது கி. பி. 1752 ஆகும்.

இக் கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டுள்ள தூணிலே முன்னர் வேறொரு கல்வெட்டுப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது; பின்னர் அது அழிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. ஏனெனில், இத் தூணிலே

பழைய எழுத்துக்கள் சில அழிந்த நிலையிலே காணப்படுகின்றன.

### பாடப் பிரதிகள்

முதலாவது கல்வெட்டு

1. ....சங்கபொதி (வர்மரான)
2. திறிபுவன சக்கரவர்த்திகள
3. (ரான) சிவஞானசங்கர (ராசார)
4. ஸ்ரீ விசயவாகுதேவரு (க்கு) யா
5. ண்டு.....வதில் தை மா (தத்) தி...
6. திருக்கோயில் சித்(திர) வெ
7. லாயுத சுவாமி கொயி...
8. கிளக்கு.....

இரண்டாவது கல்வெட்டு

1. சகார்த்தம்
2. 16
3. 74 ஆண்
4. ௫ நெல்லு
5. க்கு அரவா
6. சி எல்லை

### 5. வீரமுனைச் செப்பேடு

இச் செப்பேடு இப்பொழுது எங்கு இருக்கின்றது என்றோ எவராலே கண்டு பிடிக்கப்பட்டது என்றோ எனக்குத் தெரியவில்லை; பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இச் செப்பேட்டின் படப்பிரதி ஒன்று காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை அவர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டது; இச் செப்பேட்டுச் சாசனத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு சில நிலப்பகுதிகளுக்கு உரிமை கோரியவர்கள் அந்நிலப்பகுதிகளைப் பெறுவதற்காக வழக்காடினர். இந்த வழக்கைத் தீர்த்துவைப்பதற்காக இச் சாசனத்தைப்பற்றி ஓர் அறிக்கையைச் சமர்ப்பிக்கும்படி பேராசிரியர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டார். பேராசிரியர் ஓர் அறிக்கை சமர்ப்பித்ததாக எனக்குத் தெரியாது; எனினும், சாசனத்தின் படப்பிரதி ஒன்று தென்னிந்தியாவில் இந்திய அரசாங்கத்தின் சாசனவியலாளருக்கும் அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது; உதகமண்டலத்திலிருந்து இந்திய அரசாங்கத்தின் சாசன

வியலாளர் 1956/57 ஆம் ஆண்டுக்குரிய தனது அறிக்கையிலே இச் செப்பேட்டைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.<sup>23</sup> பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து பெற்ற செப்பேட்டுப் படப்பிரதியைக் கொண்டே இச் சாசனத்தை இப்பொழுது பதிப்பிக்கின்றேன். இது வீரமுனை என்னும் ஊரிலே கொடுக்கப்பட்ட மானியத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற படியால், இதற்கு வீரமுனைச் செப்பேட்டுச் சாசனம் எனப் பெயரிடப்பட்டுள்ளது.

இச் சாசனத்திலே 37 வரிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சாசனம் செப்பேட்டின் இரு பக்கங்களிலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. செப்பேட்டின் முதலாவது பக்கத்திலே, சாசனம் ஆரம்பிப்பதற்கு மேலுள்ள பாகத்திலே சில சித்திரங்களும் கிரந்த, சிங்கள எழுத்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இடது புறத்திலே ஒரு சிங்கத்தின் சித்திரம் இருக்கின்றது. அதன் பின்னர் வலதுபுறம் நோக்குகின்ற ஒரு முகமும் ஒரு கையும் வரையப்பட்டுள்ளன. வலது மூலையிலே 'புவன சுவாமி' என்ற பெயர் கிரந்தத்திலும் சிங்களத்திலும் எழுதப்பட்டுள்ளது. கிரந்த எழுத்தையோ சிங்கள எழுத்தையோ நன்கு தெரியாத ஒருவர் இதனை எழுதியிருக்கின்றார் எனத் தோன்றுகிறது; சிங்க இலச்சினை கண்டி மன்னனுடைய இலச்சினையாக இச் செப்பேட்டிலே வரையப்பட்டுள்ளது. சாசனத்தின் இறுதியிலே 'சிங்க முத்திரையும் திருமுகமும் திரு(க்)கையும்' கொடுக்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், செப்பேட்டில் வரையப்பட்டுள்ள சிங்கம் சிங்கமுத்திரையையும், முகம் திருமுகத்தையும் (ஸ்ரீமுக) கை திருக்கையையும் (ஸ்ரீஹஸ்த) குறித்து நிற்கின்றன என்று கொள்ளக்கிடக்கின்றது. 'புவனகிங்க சுவாமி' என்ற பெயர் மானியம் வழங்கிய மன்னன் பெயராகச் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால் கிரந்தத்திலும் சிங்களத்திலும் 'புவன

சுவாமி' என எழுதப்பட்டுள்ளது மன்னன் பெயராகும். செப்பேட்டின் இரண்டாவது பக்கத்தின் மேற்பாகத்திலும் மூன்று சித்திரங்கள் காணப்படுகின்றன: இவற்றுள் மத்தியிலுள்ளது பிள்ளையார் (விநாயகர்) சித்திரம். அதற்கு வலது புறத்திலே சந்திரனும் இடது புறத்திலே சூரியனும் வரையப்பட்டுள்ளன. இவை, சந்திர சூரியர் நிலைக்கும்வரை இம்மானியம் நிலைக்கவேண்டுமென்பதைக் குறிப்பவை. சாசனத்திலே 'சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார்' குறிப்பிடப்படுவதால் பிள்ளையார் சித்திரமும் வரையப்பட்டுள்ளது.

இச் சாசனத்தின் எழுத்துத் தமிழாகும். இது பதினாறும் பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த எழுத்தாகும். இக்கல்வெட்டிலே 'சகாப்தம்' என்பது 'சகார்த்தம்' (வரி 1) என்றும், 'வருஷம்' என்பது 'வருஷசம்' (வரி 1—2, 32) என்றும், 'கிழமை' என்பது 'கிளமை' (வரி 2—3) என்றும், 'இலங்கை' என்பது 'லெங்கை' (வரி 3), 'யிலங்கை' (வரி 8—9) என்றும், 'மதுரை' என்பது 'மதிரை' (வரி 5) என்றும், 'எழுந்தருளிய' என்பது 'எளுந்தருளி' (வரி 4) என்றும் பல இலக்கியத் தராதர வடிவங்கள் மாறுபட்டு எழுதப்பட்டுள்ளன. இவற்றை ஆராயுமிடத்துச் சில பொது அம்சங்களைக் கவனிக்க முடியும். உதாரணமாக, முகரம் ளகரமாகப் பலவிடங்களிலே மாறிநிற்கின்றது: கிழமை-கிளமை (வரி 2-3) கிழக்கு-கிளக்கு (வரி 23), எழுந்து-எளுந்து (வரி 4). இதேபோல ரகர றகர டயக்கம், ளகர ளகர மயக்கம் ஆகியவற்றையும் அவதானிக்க முடியும்: இறங்கி-இரங்கி (வரி 10), தலைமுறை-தலமுறை (வரி 27), கொண்டு கொண்டு (வரி 8, 12—13, 28), ஆண்டு ஆண்டு (வரி 28), வயிற்று-வயிரு (வரி 17), மேற்கு-மேர்க்கு (வரி 23), தெற்கு தெர்க்கு (வரி 25), அதற்கு-அதர்க்கு (வரி 30). இகரத்தை முதல் எழுத்தாகக்

கொண்ட சொற்களிலே இகரம் யிகரமாக மாற்றிக்கின்றது: இலங்கை, யிலங்கை (வரி 8—9), இடத்தில—யிடத்தில் (வரி 13, 19) இரங்கின—யிரங்கின (வரி 19), இருக்கும்—யிருக்கும் (வரி 31).

இச் சாசனத்தின் காலத்தை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையிலே, சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மானியம் எப்போ வழங்கப்பட்டது என்பது ஆரம்பத்திலே கூறப்பட்டுள்ளது. மானியம் வழங்கப்பட்ட நாள் சகாப்தம் 1537 சய வருஷம் தை மாதம் 26-ம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை சுபயோக சுபதினம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சகாப்தம் 1537 என்பது கி. பி. 1615 ஆகும். சக 1537 தை 26 கிறிஸ் தாப்தக் கணிப்பிலே கி. பி. 1615 ஜனவரி 23 ஆகும். இந்நாள் ஒரு திங்கட் கிழமையாகும்; சாசனத்திலே வெள்ளிக்கிழமை என்று இருப்பது பிழை. மானியம் வழங்கப்பட்டுப் பல நாட்கள் சென்ற பின் சாசனத்தைப் பொறித்தமையினால் இப்பிழை ஏற்பட்டிருக்கலாம்.

இச் சாசனத்தை வழங்கியவனாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னன் புவனசிங்க சுவாமி எனச் சாசனத்தின் இறுதியிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான்; செப்பேட்டின் முதலாவது பக்கத்தின் வலது மேற்புற மூலையிலே புவனசுவாமி என்ற பெயர் சிங்களத்திலும் கிரந்தத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மன்னன் செங்கடகநகரியிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தியவனாகவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். செங்கடகநகரி என்பது ஸெங்கடகல எனும் கண்டியாகும். கண்டியில் கி. பி. 1615 இல் ஆட்சி செலுத்தியவன் ஸெனரத் (1604—1635) என்பவன். இவனே இச் சாசனத்திலே புவனசிங்க சுவாமி எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான் என்று கொள்ளவேண்டும். இவன் 'கொச்சி கொல்லம் கோவை நாடச் சந்தவீர்தரசாரும்' 'ஸெங்கை ஆதிபதி' என

வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளான்; கொச்சியும் கொல்லமும் பதினேழாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே பிரசித்தி பெற்றிருந்த கேரள இராச்சியங்களாகும். கோவை என்பது அக்காலத்திலே போர்த்துக்கீசருடைய கிழைத்தேசப் பேரரசின் தலைமைப்பீடமாக விளங்கிய கோவா எனப்படும் மேற்கிந்தியக் கரையிலுள்ள இடமாகும்.

சாசனத்திலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள செய்தி பின்வருமாறு: 1615 இல் மதுரையைச் சேர்ந்த அருணாசலச் செட்டிகந்தப்பச் செட்டி என்பவரும் பதினொரு செட்டிகளும் ஓர் இளவரசியை அழைத்துக்கொண்டு, சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் என்னும் பெயரைத்தாங்கிய பிள்ளையார் விக்கிரகத்தையும் கொண்டு இலங்கைக்கு வந்து மட்டக்களப்பிலே வீரமுனை என்னும் இடத்தில் இறங்கினார். பின்னர் பிள்ளையாரை வீரமுனையிலே வைத்துவிட்டு, இளவரசியை அழைத்துக்கொண்டு கண்டிக்குச் சென்று அங்கு அரசமாளிகையிலே இளவரசியைச் சேர்த்துவிட்டு, மன்னனைக் கண்டு வணக்கம் செலுத்தினார். மன்னன் 'திருமன திரங்கி என்ன வேணுமென்று கேட்க,' அவர்கள் தங்களுக்கு மட்டக்களப்பு வீரமுனையிலே குடியிருப்பதற்கும் வயிற்று வளர்ப்புக்கும் நிலம் கொடுக்கவேண்டுமென்றனர். மன்னனும் அதற்கிணங்கி, வீரமுனையிலே குடியிருப்பதற்கு நிலமும் பள்ளப்பத்துவெளி, எத்தாலேவெளி, முன்மாரிக்காடு ஆகியவற்றையும் 'நிலம் குளம் கோபுரம் நிசமித்துக்கொடுத்தான். இந்நிலங்களுக்கெல்லாம் கிழக்கெல்லை தகட்டுமுரிவளவு, மேற்கெல்லை நாள் பார்த்த கல்லுகாமுச்சி, வடக்கெல்லை வம்மியடிப்பட்டி, தெற்கெல்லை ஏறு கல்லுகாமுச்சி ஆகியவையாம். அந்நிலங்கள் பன்னிரண்டு செட்டிகளும் தலைமுறை தலைமுறையாக அனுபவிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டன; அத்துடன், இளவரசியு

டன் கொண்டுவரப்பட்ட பிள்ளையாருக்குக் காடுகாட்டிலே மல்வத்தையூரும் அவ்லுருக்குச் சேர்ந்த குளம், வெளி, காடு ஆகியவையும் மானியமாக வழங்கப்பட்டன. அத்துடன், மட்டக்களப்பு நாட்டிலே வாழும் எல்லாப் பெண்களும் ஆண்டுதோறும் ஆளுக்கு அரைப்பணம் இப்பிள்ளையார் கோயிலுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் விதிக்கப்பட்டது.

இச் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தகவல்களை வேறு ஆதாரங்களிலிருந்து பெறமுடியாது. பதிரூரம் பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளிலே மட்டக்களப்பு மாவட்டம் கண்டியிராச்சியத்தின் ஒரு பாகமாகவிளங்கியது. பதினூறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே அது கோட்டை இராச்சியத்தின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்பட்டிருந்தது. ஆகவே கண்டியமன்னன் மட்டக்களப்பிலே நிலமானியங்கள் வழங்கினான் என்பதை ஐயுறுவதற்கு இடமில்லை. அக்காலத்திலே தென்னிந்தியாவிற்கும் கண்டியிராச்சியத்திற்குமிடையிலே வர்த்தக உறவும் பிற தொடர்புகளும் இருந்தன. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே அப்பொழுதும் தென்னிந்தியர் வந்து குடியேறிக் கொண்டே இருந்தனர். அப்படியாகக் குடியேறிய செட்டிச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த சிலர் மன்னையமிருந்து நிலம் பெறுவதற்காக அவனுக்கு ஒரு பெண்ணைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து நிலம்பெற்றனர் என்று இச் சாசனத்தால் அறியலாம்; ஸௌரத் உத்தியோக பூர்வமாகப் பெண் பெறுவதற்கு மதுரைக்கு அனுப்பிய தூதுக்குழுவைச் சேர்ந்தவர்களாக இச் செட்டிகளைக் கொள்ளமுடியாது. இச் சாசனம் ஒரு கள்ளச் சாசனம் என்று கொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை. (இது உண்மைச் சாசனமோ என்று வழக்காடப்பட்டது கவனிக்கத்தக்கது).

## பாடப் பிரதி

### முதற்பக்கம்

1. சகார்த்தம் 1537 ஆல் சய வருஷ
2. சம்தை மீ 28 நிகதி வெள்ளிக்கிள
3. மை கூடிய சபயொக சபதினத்தில் வெங்கை
4. ஆதிபதி ராசெந்திர சிம்மாசத்தெனந்தருளி
5. ய சமூக மதிரைப்பட்டணம் அருணாசலச் செட்டிக
6. ந்தப்பச் செட்டி அவருடன் - யச - செட்டிப்
7. பிள்ளைமார்களும் குமாரத்திக்குதவியா
8. கச் சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையாரையும் கொண்டூயி)
9. லங்கைத்திவு மட்டுகளப்பு விரமுனையில் வந்
10. திரங்கி பிள்ளையாரையும் அவ்விடம் வை
11. த்துப் பொட்டு செங்கடகநகரி (ப) ண்ணகச
12. ஈலையில் வந்து குமாரத்தியையும் கொ
13. ன்டு செர்த்து ராசாயிடத்தில் பொய்
14. முகதெரிசனை பண்ணி முட்டுக்குத்தி டெ
15. தண்டம் பண்ண ராசாதிருமனதிரங்கி
16. என்ன வெணுமெண்டு கெட்க்க மட்டுக்களப்
17. பு விரமுனையில் குடியிருக்கவும் வயிர்ரு
18. வளப்புக்கு பூமிசம்பத்து கிடைக்கவே
19. ணு மெண்டதர்க்கு யிரங்கின யிடத்தில் குடி
20. யிருப்பும் பள்ளத்துவெளியும் எத்தா
21. லைவெளி முன்மார்க்காடு நிலம்ஞளம் கொபுர
22. ம் நிசமித்துக் கொடுக்கப்படும் பூமிக் கெல்கை
23. யாவது கிளக்கு தகட்டுமுரிவளவு மெர்க்கு)

### இரண்டாவது பக்கம்

24. நாள்பாத்த கல்லுகாமுச்சி - டு - வடக்கு வம்மி
25. அடிப்புட்டி தெர்க்கு ஏறுகல்லுகாமுச்சி - உ -
26. யிவளவு நிலத்தையும் - யஉ - செட்டிப்பிள்ளை
27. மார்களும் அவர்அவர் புள்ளபுள்ள தலமுரைக்
28. கும் ஆண்டனுபவித்து வரவும் குமாரத்திகொண்டு
29. வந்த புள்ளையாருக்கு காடுகாட்டில் மல்வத்
30. தயூரும் அதர்க்கு சேர்ந்த குளம்வெளிகாடு
31. ம் மட்டுகளப்புநாடு முன்திலும் யிருக்கும்
32. பெண்பிணைகள் சகலரும் வருஷ்சம் பணம்
33. அரை கொயிலுக்கு நிசமங்கொடுக்கவும் என்டு நி
34. சமித்து சிங்கமுத்திரையும் திருமுகமும் திருகை
35. கையும் கொடுத்தபடிக்கு கொச்சி கொல்வம்
36. கொவை நாடச்சந்தவிரந்தரசாளும் புலவளி
37. ங்க சுவாமி நமசித்தெ நமசித்து உ



## 6. சம்பாந்துறைச் செப்பேடுகள்

இச் சாசனம் இரு உலோகத் தகடுகளிலே எழுதப்பட்டுள்ளது; இத்தகடுகள் செப்புத் தகடுகள் என்று சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை இப்போது எங்கே இருக்கின்றன என்பது தெரியவில்லை. இவற்றின் படப்பிரதிகள் இவங்கைத் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியிலே இருக்கின்றன. இற்றைக்குப் பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக இந்த ஏடுகளைப் பெற்று அவற்றின் படங்களைத் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதியினர் எடுத்திருக்கவேண்டும். ஏனெனில், பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இப்படப் பிரதிகளைப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்திருந்தது; அப்பொழுது அவை காலஞ் சென்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடம் இருந்தன. இப்படப் பிரதிகளின் பிற்புறத்திலே சம்மாந்துறைச் சாசனம் என எழுதப்பட்டிருந்த படியாலேதான், சாசன ஏடுகள் சம்மாந்துறையிலே பெறப்பட்டவை என்பது தெரியவந்தது. பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களிடமிருந்து இப்படப் பிரதிகளைப் பெற்றுச் சாசனத்தை வாசித்த பின்பு அதைப் பதிப்பிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததால் இதுவரை அதை வெளியிடமுடியாது போயிற்று.

இச்சாசனம் இரு ஏடுகளிலே எழுதப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு ஏட்டிலும் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் மட்டுமே சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது; சாசனம் பழுதுபடாது காணப்படுகின்றது; முதலாவது ஏட்டில் 24 வரிகளும் இரண்டாவதில் பத்து வரிகளும் உள. ஏடுகளிலே சாசனம் பொறிக்கப்பட்டுள்ள பாகம் நீள் சதுர வடிவிலும், சாசனத்துக்கு மேலுள்ள ஒரு சிறுபாகம் அரசமலை வடிவிலும் அமைந்துள்ளன. இந்தச் சிறுபாகத்திலேதான் ஏடுகளைத் தொடுத்துக் கட்டுவதற்காகத் துவாரங்களை செய்யப்

பட்டுள்ளன: முதலாவது ஏட்டிலே, இந்த இலைவடிவிலுள்ள பாகத்தில் ஒரு சிங்க இலச்சினை பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அது கண்டி மன்னனுடைய முத்திரையாக அங்கு இடம் பெற்றுள்ளது. இரண்டாவது ஏட்டிலே சாசனத்தின் கீழ் ஒரு கொடியும் மரக்கிளை ஒன்றைத் தூக்கி நிற்கும் ஒரு யானையும் வரையப்பட்டுள்ளன:

1919-ல் S. O. கணகரத்தின முதலியார் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தைப் பற்றிய தனது நூலை எழுதும்போது இச் செப்பேடுகளை வாசித்தறிந்து, சாசனத்தின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பைத் தனது நூலிலே சேர்த்திருந்தார்.<sup>24</sup> அந்த மொழிபெயர்ப்பிலே சில பிழைகள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக, சாசனம் வழங்கப்பட்ட திகதி கி. பி. 1581 ஏப்ரில் 29 என்று முதலியார் குறிப்பிட்டிருப்பது பிழை; சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள திகதி '1605 ஆண்டு சித்திரை மாதம் 29-ந் திகதி'; 1605 ஆண்டு என்பது சக ஆண்டாகும். அது கி. பி. 1683 ஆகும். சித்திரை 29 என்பதை ஏப்ரில் 29 என்பதும் பிழையாகும். சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சக ஆண்டை முதலியார் கலியுக ஆண்டாக மொழி பெயர்த்துள்ளார். மேலும், 'விசாக' (வரி 3-4) என்பதைக் 'கிஸ்பத்' (Kisbat) என்றும் 'றணசூர்' (வரி 9-10) என்பதைச் 'சூரனை அழித்தவன்' (Destroyer of Sura) என்றும், 'பிறதாபர்' (வரி 10) என்பதை 'மக்களுடைய பெரும் தந்தை' (Great father of the people) என்றும் மொழிபெயர்த்தது, 'யிலவிசங்கி' (வரி 20) என்பதை இலவிசம் (Elavisam) என்னும் இடப் பெயராகவும் இவர் கருதியுள்ளார்.

சாசனத்தின் எழுத்துப் பதினாறும் பதினேழாம் நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாகும்; எழுத்து அழகாக இல்லாவிட்டாலும் மிகவும் தெளிவாக

எழுதப்பட்டுள்ளது. முற்பட்ட சாசனங்களிலே காணப்படுவதுபோல, இதிலும் சுகரத்துக்கும் ஆரவுக்குமிடையிலேயே பாடு இல்லை; மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளி இடப்படவும் இல்லை. வடமொழிச் சொற்கள் அனைத்தும் சீர் இல்லாத முறையிலே தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினால், கிரந்த எழுத்து எதுவும் இச் சாசனத்திலே இடம்பெறவில்லை. பிற கிழக்கிலங்கைச் சாசனங்களிலே காணப்படுவது போல, 'கங்கை' என்பது 'கெங்கை' (வரி 29) எனவும், 'நட்சத்திரம்' என்பது 'நட்செத்திரம்' (வரி 4) எனவும், 'கிடைத்தது' என்பது 'கெடைத்தது' (வரி 33) எனவும், 'இலவசங்கள்' என்பது 'யிலவிசங்கள்' (வரி 20) எனவும், 'இப்படி' என்பது 'யிப்படி' (வரி 31) எனவும், 'கிழமை' என்பது 'கிளமை' (வரி 3) எனவும் எழுதப்பட்டுள்ளன; மேலும், வடமொழி விருதுகளாகிய பரராஜேஸ்வர என்பது 'பரராச்சேசுவர' (வரி 7-8) என்றும், விக்ரம என்பது 'விக்குறம்' (வரி 10) என்றும், ப்ரதாப என்பது 'பிறதாபர்' (வரி 10) என்றும் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வரி 24 இல் 'கிடைத்தது' என்பது தவறுதலாகக் 'கிடைத்தது' என்றும், வரி 27 இல் 'காசியிலே' என்பது 'காசிலே' என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வரி 10 இல் 'பிறதாபர்' என்பது தவறுதலாகப் 'பிதாபர்' என எழுதப்பட்டுப் பின்னர் பிகரத்துக்குக் கீழே றகரம் எழுதப்பட்டுள்ளது.

ராமநாதர் என்ற பிராமணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட மானியத்தைப் பதிவு செய்வதற்காகவே இச் சாசனம் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்த ராமநாத பிராமணனார் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த ஒரு சிற்றரசர் அல்லது அதிகாரி (Chief) என S. O. கணகரத்தின முதலியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.<sup>25</sup> ஆனால் அதற்கு எதுவித சான்றும் இல்லை. சம்மாந்துறைக்கருகே யண்டித் தீவில் வெளிப்பத்து என்னுமிடத்துக்குச் சேர்ந்த கோணவட்டவான்வெளி,

கோட்டான்பத்து ஆகிய இடங்கள் ராமநாத பிராமணனுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தன.

மானியம் வழங்கிய மன்னன் ராசின்க மகாராசா எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; ராசின்க என்பது கண்டி மன்னனாகிய ராஜசிங்ஹ மன்னனையாகும். தென்னிந்தியச் சாசனங்களிலும் ராஜசிங்ஹ என்ற பெயர் ராசின்க என்று அல்லது இராசின்க என்று வருவது கவனிக்கத்தக்கது.<sup>26</sup> இரண்டாவது ராஜனிங்ஹ எனப்படும் இம் மன்னன் கி.பி. 1635 தொடக்கம் 1687 வரை கண்டியில் ஆட்சிபுரிந்தவன்;

சாசனம் வழங்கப்பட்ட திகதி சக ஆண்டு 1605 சித்திரை 29 புதன்கிழமை விசாக நட்சத்திரமும் பெளர்ணமையும் கூடிய நாள் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சக 1605, முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, கி.பி. 1683 ஆகும். சக 1605 சித்திரை 29 கிறீஸ்தாப்தக் கணிப்பிலே கி.பி. 1683 ஏப்ரில் 26க்குச் சமமாகும்; இந்த நாள் சாசனத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது போல ஒரு புதன்கிழமை அல்லாது ஒரு வியாழக்கிழமையாகும்; மேலும், அது ஒரு பெளர்ணமை நாளன்று; சாசனத்திலே பெளர்ணமை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது பிழை; 1683 ஏப்ரலில் 4 ஆம் திகதியும் 30 ஆம் திகதியுமே பெளர்ணமை நாட்கள்; இப்படியான பிழைகள் சாசனங்களிலே ஏற்படுவதுண்டு.

இச் சாசனத்தின் இறுதியிலே வரும் ஒம்படைக்கிளவி பின்வருமாறு: 'இதில் யாதாமொருத்தர் தடைபண்ணினால் காகியிலே, ராமேசுவரத்திலே, கதிர்காமத்தில் மாணிக்ககெங்கையிலே தீயிட்ட பாவத்தில் போவாராகவும்' பொதுவாக இலங்கைத் தமிழ்ச் சாசனங்களிலும் இப்படியான ஒம்படைக்கிளவிகளிலே இந்தியப் புண்ணியத் தலங்களிலே செய்யப்படும் பாவமே குறிப்பிடப்படும். ஆனால்

இச் சாசனத்திலே கதிர்காமத்து மாணிக்க கங்கை குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. ஏனெனில் பதினேழாம் நூற்றாண்டளவிலே கதிர்காமமும் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க புண்ணியத்தலமாகக் கருதப்பட்டதை இது காட்டுகின்றது:

இச் சாசனத்திலே வரும் இரு கலைச் சொற்கள் கவனிக்கத்தக்கவை. ஒன்று தாராததம் (வரி 23-24) என்பது ஒரு பெண்ணை மணம் முடித்துக் கொடுக்குமிடத்து அல்லது ஒரு மானியத்தை வழங்கும்போது கெண்டியால் நீர் ஊற்றிக் கொடுப்பது ஒரு பழைய இந்திய வழக்கம். இதனையே 'தாராதத்தமாகக் தாரா தாரை, நீர் ஓட்டம் + தத்த—கொடை) கிடைத்தது' அல்லது 'நீரோட்டி கொடுத்தது' எனத் தென்னிந்தியச் சாசனங்களிலே குறிப்பிட்டுள்ளனர்.<sup>27</sup> பிற்பட்ட சாசனங்களிலே இச் சொற்றொடர் மிக அருமையாகவே காணப்படுகின்றது. பணிவிடை என்ற சொல் சாசனத்தின் இறுதியிலே 'யிப்படிக்குச் செப்புப்பட்டையங் கெடைத்த பணிவிடைப் படியாகவும்' என்ற சொற்றொடரிலிலே வருகின்றது. இது ஒரு தாய தமிழ்ச் சொல்லாக இருந்தாலும், இதுவும் இப்படியான சொற்றொடரும் பொதுவாகக் கண்டி மன்னர்களுடைய மானியச் சாசனங்களின் இறுதியிலே காணப்படுகின்றன. அச் சாசனங்களிலே பணிவிடை (பணிவுட பனதயீ) எனக் காணப்படும் சொற்றொடரே இச் சாசனத்தில் பணிவிடைப் படியாகவும்' என எழுதப்பட்டுள்ளது.<sup>28</sup>

## பாடப் பிரதி

### முதலாவது ஏடு

1. 1605 ஆண்டு
2. சித்திரை மீ 29 திய
3. தி புதன்கிளமை வி
4. சாக நட்செத்திரமும் ப
5. வர்ணமையும் கிரக
6. ண புண்ணிய கா
7. லத்தில் புரராச் செசு
8. வர கனக மண்டல
9. சொ ளெந்திர றணகு
10. ர விக்குறும் பிற தாபரா
11. கிய ராசின்க மகாராசா
12. ஆண்டவர் திருக் கருணை
13. புரிந்து மட்டக்களப்பு
14. தெசுத்தில் சம்பாந்து
15. றைக் கடுத்த பண்டித்தி
16. வு வெளிப் பத்துக்குச் செ
17. ர்ந்த கொண்டவா
18. ன் வெளிபும் கொட்ட
19. ன் பத்து மிதுகளுக்க
20. றுத்த யிலவிசங்களுமு
21. ன் பட ராமநாத பிராமண
22. றுக்கு பிள்ளைமள்
23. னை தலமுறைக்கு தார
24. றாதத் தமாகக் கிடைத்து

### இரண்டாவது ஏடு

25. இதில் யாதா மொளூத்
26. தர் தடைபண்ணினால்
27. காசிலை ராமசுவரத்
28. திலே கதிர்காமத்தில் ம
29. றாணிக்க கெங்கையிலே
30. திவிட்ட பாவத்தில் பொ
31. வராகவும் யிப்படிக்கு
32. செப்புப் பட்டையங்
33. கெடைத்த பணி வி
34. டைப் படியாகவும்

1. *The Taprobanian* (Edited by Hugh Nevill), ii, December 1887 (Colombo), p. 163.  
 2. *Archaeological Survey of Ceylon Annual Report (A. S. C. A. R.) for 1933*, p. 19  
 3. :ம் என்ற எழுத்து bh (ஃ) என்ற எழுத்தைக் குறிக்கும்.  
 4. *University of Ceylon History of Ceylon*, i, part 2, pp. 736-737 (Colombo 1960)  
 5. உ-ம், *Madras Epigraphical Report for 1920*, No. 556 of 1919.  
 6. *The Taprobanian* ii, மேற்படி, ப. 163.  
 7. மேற்படி.

8. மேற்படி.
- 8 அ. *The Taprobanian*, iii, April 1888, p. 26.
9. *Quarterly News Letter*, No. 4, January 1949, Survey Department, Ceylon. Edited by R. L. Brohier, p. 7 (Govt. Press, Colombo).
10. இக் கட்டுரையின் பிற்பகுதியைப் பார்க்கவும்.
11. *Epigraphia Zeylanica*, iv, p. 191
12. H. Nevill, *The Taprobanian*, iii, Ap. 1888, P. 26.
13. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை (குலசபாநாதன் பதிப்பு), ப. 88 (கொழும்பு, 1953).
14. *Madras Tamil Lexicon*.
15. *The Taprobanian*, I, Oct. 1885, p. 4.
16. மேற்படி.
17. மேற்படி.
18. S. O. Canagaratnam, *Monograph of the Batticaloa District of the Eastern Province, Ceylon*, p. 31 (Colombo 1921)
19. *Ceylon Literary Register*, iii, pp. 551 - 553.
20. *Epigraphia Zeylanica* iv, p. 191
21. S. O. Canagaratnam, மேற்படி, ப. 31 அடிக்குறிப்பு.
22. மேற்படி.
23. *Madras Epigraphical Report for 1956/57*, p. 37.
24. S. O. Canagaratnam, மேற்படி, ப. 31, அடிக்குறிப்பு.
25. மேற்படி.
26. உ - ம்: இராசிங்கள் குளம் - 312 of 1928, 288 of 1924;  
இராசிங்க சுவரமுடைய - 275 of 1927/28,  
277 of 1927/28.
27. D. C. Sircar, *Indian Epigraphical Glossary*, p. 9, (Delhi 1966); *Epigraphia Indica*,
28. P. E. E. Fernando, 'India Office Land Grant of King Kirti Sri Rajasinha', *Ceylon Journal of Historical and Social Studies*, iii, No. 1, Jan. - June 1960, pp. 74, 81.

### ABSTRACT

Seven Tamil Inscriptions from the Eastern Province, Ceylon:

1. *Verukal Pillar Inscription - Trincomalee District - circa 16th century*. Records the building of the four external walls of the temple (at Verukal) by Kayila Vanniyanar (the Vanni chieftain of the area), Cimaya pillai, the people of Mattakkalappur (Batticaloa) and Nikompukkaraiyur (Negombo), and the Cettis.
2. *Kankuveli Pillar Inscription, - Trincomalee District - circa 14th century*. Records the grant to God Konainathan of some Land at Kankuveli by the Vanniyanar of the Malai (Trincomalee) and the Atappar (chiefs) of the seven villages in the presence of two Mutalimai, the Tanam and the Varipparru.
3. *Thambiluvil - Tirukovil Pillar Inscription, - Amparai District - Originally found at the Amman Temple, Thambiluvil but now at Tirukovil. Dated 10th year of Vijayabahu VI of Kotte*. Records a grant to the temple of Sivnanacankarar.
4. *Two Inscriptions From Tirukovil, - Amparai District - (1) Wall inscription Damaged. 16th century Dated in the reign of Vijayabahu VI. Apparently records a grant to the temple of Cittiravelayuta Svami.*  
(2) Pillar inscription - Dated Saka 1674 (A.D. 1752). A boundary stone.
5. *Viramunai Copper Plate Inscription, Batticaloa - Dated Saka 1537 (A. D. 1615). Grant of lands at Viramunai to twelve Cettis by the King of Cenkatakanakari (Kandy). The Cettis brought a princess from Maturaipattanam (Madurai) for the King.*
6. *Sammanturai Copper Plate Inscription - Dated Saka 1605 (A. D. 1682). Grant of land at Pantittivu to a certain Ramanata Brahmana by King Rajasinha (of Kandy).*

## செய்திகள்

— ஆசிரியர்

### 1. ஐராவதம் மகாதேவனின் அரிய கண்டுபிடிப்புகள்

தமிழ் நாட்டின் பழங்குகைகளிலே பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் பிராமிக் கல் வெட்டுக்கள் சரியான முறையிலே வாசிக்கப்பெறாது பல ஆண்டுகளாகச் சாசனவியலாளர்களைத் திணறடித்துள்ளன. இதனால் அக்கல்வெட்டுக்களைத் திருப்திகரமான முறையிலே தமிழ்நாட்டு வரலாற்றராய்ச்சிக்கும் தமிழ்மொழியாராய்ச்சிக்கும் தமிழ்த் தொல்வெழுத்தியலாராய்ச்சிக்கும் பயன்படுத்த முடியவில்லை. இக்கல்வெட்டுக்களோடு சம்பந்தப்பட்ட புதிர் இப்பொழுது இறுதியாக நீங்கத்தக்க வகையிலே இந்திய அறிஞர் ஒரு வருடைய ஆராய்ச்சிகள் பலனளித்துள்ளன என்று தோன்றுகின்றது. அந்த அறிஞர் இந்திய அரசாங்கத்தின் உணவுப் பகுதியில் துணைச் செயலாளராகக் கடமையாற்றும் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் என்பவராவர். அவருடைய கண்டுபிடிப்புக்களைப் புரட்சிகரமானவை என்று கூறலாம்.

தமிழ்நாட்டில் முதன்முறையாகப் பிராமிக் கல்வெட்டுடொன்று மதுரையிலிருந்து 23 மைல்களுக்கப்பால் கீழவளவு என்னுமிடத்தில் 1903 ல் வெங்கோபராவ் என்பவராலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. 1906 ல் L. A. கம்மியேட் என்பவர் மேலும் இரு பிராமிக் கல்வெட்டுக்களைத் திருநெல்வேலிக்கு அருகாமையில் மருகத்தலை என்னும் இடத்திலே கண்டுபிடித்தார். இவற்றை அடுத்து, மேலும் பல கல்வெட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

இப்பொழுது எல்லாமாக 72 கல் வெட்டுக்கள் 21 இடங்களிலிருந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றைவிடப் பிராமி எழுத்திலே மட்பாண்ட ஓடுகளிலே பொறிக்கப்பட்ட கீறல்களும் அரிக்கமேட்டில் கிரேக்க — உரோம அழிபாடுகளிடையே காணப்பட்டுள்ளன.

கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிராமிக் கல் வெட்டுக்களை வாசித்தறிவதற்குப் பல சாசனவியலாளர் முயன்றிருக்கின்றனர். இந்தியாவின் வேறு பாகங்களிலும் இலங்கையிலும் பிராமிக் குகைக் கல்வெட்டுக்கள் பெருந்தொகையாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவை அனைத்தும் கஷ்டமின்றி வாசிக்கப்பட்டன. தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே இவற்றை வாசிப்பதிலே பிரச்சினை தோன்றியிருந்தது. பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்ட இடங்களுள், தமிழ்நாட்டில் மட்டுமே பிராகிருதம் சாராத மொழி ஒன்று கல்வெட்டுக்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தமை இப்பிரச்சினைக்குக் காரணமாக இருந்தது; 1919 ல் திரு. H. K. கிருஷ்ண சாஸ்திரியும், 1924 ல் திரு. K. V. சுப்பிரமணிய ஐயரும், 1938 ல் திரு. C. நாராயணராவும், 1956 ல் கலாநிதி K. K. பிள்ளையும் இக்கல்வெட்டுக்களை வாசித்துத் தத்தம் வாசிப்புக்களையும் கருத்துக்களையும் வெளியிட்டிருந்தனர்.

திரு. கிருஷ்ண சாஸ்திரியின் கருத்துப்படி இக்கல்வெட்டுக்களில் வரும் சில சொற்கள் பிராகிருதச் சொற்கள்,

வேறு சில திராவிடச் சொற்கள். ஒரு சில சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்கள் போலத் தோன்றியதாகவும் அவர் கூறினார். திரு. சுப்பிரமணிய ஐயருடைய கருத்துப்படி கல்வெட்டுக்களின் மொழி தமிழ் ஆகும். ஒருசில பிராகிருதச் சொற்களும் கலந்திருந்ததாக அவர் கூறினார். திரு. நாராயணராவுடைய கருத்துப்படி இக் கல்வெட்டுக்கள் பிராகிருதத்தின் ஒரு வடிவமான பைசாசி மொழியிலே பொறிக்கப்பட்டவை. கலாநிதி பிள்ளையின் கருத்துப்படி இம் மொழி தமிழும் பிராகிருதமும் கலந்த மொழி ஆகும். இதே கருத்தை செக்கோஸ்லோவாக்கிய அறிஞராகிய கலாநிதி கமில் ஸ்வெலபில்லும் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்து தலைவேந்தராகிய திரு. T. P. மீனாசுந்தரமும் ஆமோதித்தனர்.

1961 தொட்டு இக் கல்வெட்டுக்களின் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட திரு. மகாதேவன் வியக்கத்தக்க வெற்றிகளைப் பெற்றுள்ளார் என்று கூறவேண்டும். அவருடைய சாதனை பெரிதும் மெச்சத்தக்கது. அவருடைய முடிபுகள் அதிபயனுள்ளவை. இந்த முடிபுகளைக் கொண்ட கட்டுரைகள் திரு. மகாதேவன் அவர்களால் கோலாலம்பூரில் நடைபெற்ற முதலாவது உலகத் தமிழ் மகாநாட்டிலும் சென்னையில் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகத் தமிழ் மகாநாட்டிலும் வாசிக்கப்பட்டன. இரண்டாவது மகாநாட்டிலே தெரிவிக்கப்பட்ட முடிபுகளே இங்கு தரப்பட்டுள்ளன:

கல்வெட்டுக்களின் எழுத்தை இவர் தமிழ் பிராமி என்று அழைத்துள்ளார். இந்த எழுத்து வடநாட்டிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுத் தமிழ் நாட்டிலே தமிழின் தேவைகளுக்கேற்றவாறு சிறிது மாற்றியமைக்கப்பட்ட எழுத்தாகும். அது ஏறக்குறைய கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டிலே தமிழ்நாட்டிலே உபயோகிக்கப்படத் தொடங்கியது.

சங்க நூல்கள் எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படும் நூல்களின் கால ஆராய்ச்சிக்கு திரு. மகாதேவனின் முடிபுகள் பெரிதும் பயனுள்ளவை. இந்நூல்களின் காலம் கிறிஸ்துவிற்குப் பிற்பட்ட முதல் மூன்று நூற்றாண்டுகள் என்று தொல்பொருளியற் சான்றுகளும் கிரேக்க உரோம இலக்கியச் சான்றுகளும் ஏற்கனவே காட்டியுள்ள முடிபினை இப்பொழுது திரு. மகாதேவன் வாசித்த கல்வெட்டுக்கள் மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. இக் கல்வெட்டுக்களுள் சில சங்க இலக்கியத்திலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மன்னர்கள் சிலரையும் குறுநில அரசர் சிலரையும் குறிப்பிடுகின்றன.

தமிழர் வரலாற்றுக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழைய எழுத்தாதாரங்கள் இந்த பிராமிக் கல்வெட்டுக்களே. நமக்குக் கிடைத்துள்ள அதி நம்பகமான ஆதாரங்களும் அவையே. சங்க இலக்கியத்தின் காலத்திலும் அதற்குச் சிறிது முற்பட்ட காலத்திலும் தமிழ்நாட்டிலே காணப்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருதார நிலைகளைப் பற்றி இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் அரிய சான்றுகளைத் தருகின்றன.

சேரநாட்டு இகும்பொறை வம்சத்து மன்னர்களைக் குறிப்பிடுகின்ற இரு கல்வெட்டுக்கள் புகலூருக்கு அருகாமையில் உள்ள குகை ஒன்றிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் குகை கருளிலிருந்து பத்து மைல் தூரத்தில் உள்ளது. தொல்லெழுத்தியல் அடிப்படையில் இக் கல்வெட்டுக்கள் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் பொறிக்கப்பட்டவை என்று கணித்துள்ளார் திரு. மகாதேவன். கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறையின் பேரன் இளங்கோவாக நியமனம் பெற்றபோது செங்காயபன் என்ற சமணனுக்கு (சமணன்) அளித்த பன்னித்தானத்தை (இளங்கோ ஆக, அறுத்தகல்) இக் கல்வெட்டுக்கள் பதிவு செய்கின்றன.

இக் கல்வெட்டுக்கள் தற்காலத்துக் கருருக்கு அருகாமையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதிலும் ஒரு முக்கியத்துவம் உண்டு. இக் கல்வெட்டுக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள குகையில் கருணர் என்னும் பெயரும் பொறிக்கப்பட்டுக் காணப்படுகின்றது. 'கொருர' (Korura) என்னும் இடத்தை சேரநாட்டிலுள் இருந்த தலைநகராகத் தொலமி குறிப்பிட்டுள்ளார். தற்காலத்துக் கருரிலும் அதற்கு அருகாமையிலும் உரோம நாணயங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இக் காரணங்களினாலே தற்காலத்துக் கருரே பழைய சேரத் தலைநகர் என்று அடையாளங்கண்டு கொள்ளலாம். சேர வம்சத்தின் ஒரு பிரிவினராகிய இரும்பொறையர் கருரிலிருந்து ஆட்சி செலுத்தினர் என்பதற்கு இக் கல்வெட்டுக்கள் ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

புகலூர்க் கல்வெட்டுக்கள் எனத் திரு. மகாதேவன் அழைக்கும் இக் கல்வெட்டுகளிலே மூன்று இரும்பொறையரைக் கொண்ட வம்சாவளி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அது பின்வருமாறு:

கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை



பெருங் கடுங்கோன்



கடுங்கோன் இளங்கடுங்கோ

இவர்களுள், கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை என்பான் ('செல்' என்பதைச் 'செல்வ' என்பதன் திரிபாகக் கொண்டு) பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாவது பத்தில் குறிப்பிடப்படும் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் என்றும், பெருங்கடுங்கோன் என்பான் பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம் பத்தில் வரும் பெருஞ்சேரல்

இரும்பொறை என்றும், இளங்கடுங்கோன் என்பான் பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்தில் வரும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்றும் திரு. மகாதேவன் அடையாளங்கண்டுள்ளார்.

இப்புகலூர்க் கல்வெட்டுக்களுள் ஒன்று பின்வருமாறு (உண்மையில் இதை அரணத்தமலைக் கல்வெட்டு என்றே கூறவேண்டும், ஏனெனில் புகலூருக்கு அருகாமையில் அரணத்தமலையிலேதான் இது காணப்படுகின்றது):

1. (இ)தா அமண்ணன் யாற்றார்  
செங்காயபன் உறைய்
2. கோ ஆதன் செல்லிரும்பொறை  
மகன்
3. பெருங்கடுங்கோன் மகன் (இ)ளங்
4. கடுங்கோ (இ)ளங்கோ ஆக  
அறுத்த கல்

மேலும் இரும்பொறையருடைய கல்வெட்டுக்களுக்கு அருகாமையிலே காணப்படும் இரு பிராமிக் கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிடன், கொற்றன் ஆகியோரை அகநானூற்றிலும் (77, 143) புறநானூற்றிலும் (168—172) குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சேரத்தளபதிகளாகிய பிட்டன், பிட்டங்கொற்றன் ஆகியோர் என்று திரு. மகாதேவன் அடையாளங்கண்டுள்ளார்.

இப்புகலூர்க் கல்வெட்டுக்கள் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுக்குப் பெரிதும் பயனுள்ளவை. ஏனெனில், இக்கல்வெட்டுக்களின் காலமே கபிலர், பரணர், அதிகமான், பாரி ஆகியோர் காலமாகும். அரிக்கமேட்டுக் கீறல்களுடைய எழுத்தின் உதவிகொண்டு புகலூர்க் கல்வெட்டுக்களின் காலத்தை ஏறக்குறைய கி. பி. 200 என மகாதேவன் அவர்கள் கணித்துள்ளார்கள்.

மதுரைக் கருகாமையில் மாங்குளம் என்னும் இடத்திலுள்ள இரு கல்வெட்டுக்கள் நெடுஞ்செழியன் என்ற மன்னனைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவற்றின் காலம் கி. மு. 2 ஆம் நூற்றாண்டாகும். இதே போல இன்னொரு பாண்டியன், கழு (கடு) மாறன் என்பான் அழகர்மலைக் கல்வெட்டுடொன்றிலே (கி. மு. முதலாம் நூற்றாண்டு) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். இவனுடைய பெயர் புறநானூற்றிலே (1598 குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கடுமான் மாறன் என்ற பெயரை ஒத்திருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. பெருமன்னர்களை விடக் கணிமான், பெருபரணன் போன்ற சிற்றரசர் களும் சில கல்வெட்டுக்களிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

இக் கல்வெட்டுக்களிலிருந்து அக்காலத்துச் சமய, பொருளாதார நிலைபற்றிச் சில தகவல்களைப் பெறலாம்; தவிர, மாதவிரை (சமஸ்கிருதம் : ஸ்தவிர, மஹா ஸ்தவிரா), பமித்தி போன்ற சொற்கள் பௌத்த துறவியரைக் குறிக்கும் சொற்கள். அமண்ணன் (சமஸ்கிருதம் : ஸ்ரமண) என்ற சொல் சமணத்துறவியைக் குறிக்கும். உபாசான் (சமஸ்கிருதம் : உபாஸக) என்பது பூரணதுறவுபூணாதவரைக் குறிக்கும். இத்தகைய சொற்கள் பௌத்த, சமண மதங்கள் பரவத் தொடங்கியமையைக் காட்டுகின்றன.

கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மாங்குளக் கல்வெட்டுக்களிலே வரும் நிகமம் (வணிககணம்), நிகமத்தோர் (வணிகணத்தவர்), காவீது (வணிககணத் தலைவன்), அறுவை வணிகன் (புடவை வியாபாரி), ஊபு வணிகன் (உப்பு வியாபாரி), கொழு வணிகன் (இரும்புப் பொருள் வியாபாரி), பாணித வணிகன் (பாணிப்பொருள் வியாபாரி), பொன் வணிகன், மணிய வணிகன் (மாணிக்க வியாபாரி) போன்ற சொற்

கள் அக்காலத்து வர்த்தகநிலை பற்றி அறிய உதவுகின்றன: தசன் (தச்சன்), பொன் கொலவன் (பொற்கொல்லன்), பாகன் (தேர், குதிரை, ஆணைப் பாகன்) ஆகிய சொற்கள் அக்காலத்துத் தொழில்கள் சிலவற்றைப் பற்றி அறிவிக்கின்றன.

## 2. இலங்கையில் அண்மையிற்

கண்டுபிடிக்கப்பட்ட தமிழ்க் கல்வெட்டுக்கள்:

(அ) யாழ்ப்பாணம் மெயின் விதியிலுள்ள பெட்டரல் கபேயில் 15 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டுவாயிற்கதவு நிலையிலே பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இது ஆறாம் பராக்கிரமபாகுவின் ஆட்சியிலே பொறிக்கப்பட்டது; போர்த்துக்கீசரால் இடிக்கப்பட்ட நல்லூர்க் கட்டிடங்களிலிருந்து இக் கல்வெட்டுள்ள கல் கொண்டு வரப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

(ஆ) ஊர்காவற்றுறைக் கப்பாலுள்ள ஹமென்ஹில் கடற் கோட்டையிலே பதினேராம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த ஒரு கல்வெட்டுக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இது முடலாவது ராஜேந்திர சோழனின் ஆட்சியின்போது இலங்கையைக் கைப்பற்றிய தளபதியாலே பொறிக்கப்பட்டதாகும்; இலங்கையைக் கைப்பற்றிய செய்தியும் இலங்கை மன்னன் (5 ஆம் மஹிந்த) சோழநாட்டுக்குக் கைதியாகக் கொண்டு செல்லப்பட்ட செய்தியும் ஒல்லாந்தர் கோட்டை கட்டுமுன் தற்போதைய ஹமென்ஹில் கோட்டை இருக்கும் தீவிலே சோழர்காலச் சைவக் கோயில் ஒன்று இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற செய்தியையும் இக்கல்வெட்டு அறிவிக்கின்றது.

(இ) பொலன்னறுவைக்கு வடக்கே யுள்ள பிரசித்திபெற்ற மதிரிகிரிய என்னும் இடத்திலுள்ள பௌத்த அழிபாடு



களிடையே சோழராட்சிக் காலத்துத் தமிழ்க் கல்வெட்டுடொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது; இக் கல்வெட்டிலிருந்து மண்டலகிரி என முன்னர் பெயர் பெற்றிருந்த மதிரிகிரிய சோழராட்சியின் போது நித்தவினோதபுரம் என்ற புதுப் பெயரையும் பெற்றது என்றும், சோழராட்சியின் போதும் மண்டலகிரி சிறப்புற்றிருந்தது என்றும் அறியலாம்;

இக் கல்வெட்டுப் பின்வருமாறு:

1. (ஸ்வஸ்தி) ஸ்ரீ (கொ) [ப்பர]
2. கெசரி ப [ந்] மராந ஸ்ரீ ரா [ஜெ]
3. ந்தர சொழற்கு யாண்டு
4. 2ஆவது மண்ட
5. லகிரியான நித்தவி
6. னோதபுரத்து பண்
7. டித சொழ ஈஸ்வரமுடை
8. யாற்கு இனைய மும்முடி சொ
9. ழ (அ) ணுக்கால பெரும்
10. (மி) டை வளவன் பிடா
11. ன் [சர]வன் தன் மகன் கு
12. ...நாராயணனைச் சாத்தி
13. (வை)ச்ச நொந்தாவிளக்கு
14. [ச்ச ப]சு 26.

1 க்கு வை

(இதில் வரும் சில கிரந்த எழுத்துக்களுக்குப் பதிலாகத் தமிழ் எழுத்துக்களும் தமிழ் எண்களுக்குப் பதிலாக அரபு எண்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன; கிரந்த அச்சுக்களும் தமிழ் எண்களின் அச்சுக்களும் கிடைக்காமையே இதற்குக் காரணம்.)

இக் கல்வெட்டு இரண்டாவது ராஜேந்திரனுடைய இரண்டாம் ஆட்சியாண்டிலே, அதாவது கி. பி. 1054இல், பொறிக்கப்பட்டது. இது மண்டலகிரியிலே சோழர்காலத்திற் கட்டப்பட்ட

புருந்த பண்டித சோழ ஈஸ்வரத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டு எனினும் தற்போது மண்டலகிரிப் பௌத்த விகாரையின் அழிபாடுகளிடையே காணப்படுகின்றது;

3. புதிய வெளியீடுகள்:

(அ) தி. கந்தையா, "Transformational Grammar and the Layering of Structure in Tamil," *Journal of Linguistics* (Great Britain), 4, 1968, பக்: 217-245;

(ஆ) கமில் ஸ்வெலசில், *Comparative Dravidian Phonology*, JL series, Practica, 80, Prague (180 பக்:) Mouton Publishers The Hague (வெளிவர இருக்கிறது).

4. தொல்பொருளியல் மகாநாடு

ஆசியத் தொல்பொருளியலாளர் மகாநாடு 1969 ஓகஸ்ட்டிலே இலங்கையில் நடைபெற இருக்கிறது. தொடர்புகள்: இலங்கைத் தொல்பொருளாய்வுப் பகுதி, எடின்பரோ கிறெஸன்ட் கொழும்பு-7.

5. இலங்கைச் சாசனவியலாளர் கழகம்:

இலங்கையிலே சாசனவியலில் ஈடுபாடுடையவர்களைக் கொண்ட ஒரு கழகத்தை அமைப்பதற்காக இலங்கை அரசாங்கத்தின் தொல்பொருளியல் ஆய்வுத்துணை ஆணையாளரும் சாசனவியலாளருமான கலாநிதி லத்தாமங்கல கருணாரத்ன முயற்சி எடுத்துவருகின்றார். லண்டன் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் கொட்பிறனுடைய அறிவுரையின் பேரிலே இம் முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொடர்புகள்: கலாநிதி லத்தாமங்கல கருணாரத்ன, தொல்பொருளியல் ஆய்வுத்துறை, எடின்பரோ கிறெஸன்ட், கொழும்பு-7.

## சிறப்புப் பெயர்களை எழுத்துப் பெயர்தல்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறையின் முன்னோடிகள் தலைவரும் மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்துக் துணைவேந்தருமான டெ. பெ. மீனாட்சிசுந்தரனாருடைய வழக்கு,

Quaritch	- குவாரீட்ச்	: சயாபில் திருவெம்பாவை திருப்பாவை	ப. 1 (சென்னை 1961)
Wales	- வேல்ஸ்	: ,, ,,	ப. 1
Bangkok	- பாங்காக்	: ,, ,,	ப. 68
Holi	- ஹோலி	: ,, ,,	ப. 18
Atith	- அதித்	: ,, ,,	ப. 20
Brah Chandra	- ப்ரஹ் சந்தர்	: ,, ,,	ப. 20
Nan Brah Tharani	- நன் ப்ரஹ் தரணி	: ,, ,,	ப. 20
Brah Gange	- ப்ரஹ் கங்கா	: ,, ,,	ப. 20
Tro Dvara	- த்ரோ த்வாரா	: ,, ,,	ப. 20

பிறமொழிச் சிறப்புப் பெயர்களைத் தமிழில் எழுத்துப்பெயர்க்கும்போது அப்பெயர்கள் மூலமொழியில் உச்சரிக்கப்படுவது போலக் கூடியவரை தமிழிலும் எழுதிக்கொள்வதே விரும்பத்தக்கது என்பதை ஆதரிக்கும் வகையில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் களுடைய வழக்கும் அமைவைத் காண்க:

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறுக், மாலத்தோ, வினாடர், வெவ்வெவ்வெச், எஸ்தோனியன், வெப்பியன், சபர, பின்னிஷ் என்றெல்லாம் பிறமொழிப் பெயர்களை எழுத்துப் பெயர்த்து எழுதியுள்ளார் (இளங்கதிர், 1967/68 ப. 135)

பேராசிரியர் வி. செல்வநாயகம் அவர்களும் அவ்வாறே எழுதியுள்ளார்;

Fiji	- பிஜி	: இளங்கதிர், 1964/65	ப. 109.
Robert de Nobili	- ரொபெட் டி நொபிலி	: இளங்கதிர் 1967/68,	ப. 1
Jacome Gonsalvez	- ஜகோம் கொண்செல்வஸ்	: ,,	ப. 2
Gabriel	- கப்ரியல்	: ,,	,,
Antonio	- அன்ரோனியோ	: ,,	,,
Lester	- லெஸ்டர்	: ,,	,,
Maxmulier	- மக்ஸ்மூல்லர்	: ,,	,,
Shelley	- ஷெல்லி	: தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (யாழ்ப்பாணம் 1960)	ப. 243
Midsummer Night's	- மிட்சம்மர் நைட்ஸ் டிரீம்	: ,, ,,	,,
Dream			
Harindra Nath Chatopadhyaya	- ஹர்ந்திர நாத் சட்டேர்பாத்யாய	: ,, ,,	ப. 244
Dvijendralal	- துவிஜேந்திரலால்	: ,, ,,	,,
John	- ஜோன்	: ,, ,,	ப. 218
Hamlet	- ஹாம்லெட்	: ,, ,,	ப. 243

## வட, கீழ் மாகாண ஊர்கள் வரலாறு

### கட்டுரைப் போட்டி

இலங்கையின் வட மாகாணத்தில் அல்லது கீழ் மாகாணத்தில் உள்ள ஓர் ஊரின் வரலாறு பற்றி எழுதப்படும் மிகச்சிறந்த கட்டுரைக்கு ரூ. 50/-ம் அடுத்த சிறந்த கட்டுரைக்கு ரூ. 25/-ம் வழங்கப்படும். இப் போட்டியிலே கலந்துகொள்ள விரும்புவோர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட ஊரின் வரலாற்றைப் பற்றிப் பின்வரும் விஷயங்கள் அடங்கிய ஒரு கட்டுரையை எழுதி 1969 ஜூலை 30 க்கு முன்பாகக் கீழ்க் காணும் விலாசத்துக்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டும்:—

1. ஊரின் பெயரைப்பற்றிக் கூறப்படும் பழங்கதைகள்.
2. ஊர் வரலாறு பற்றிக் கூறப்படும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள்.
3. ஊரிலே உள்ள தொல்பொருட்கள் : கல்வெட்டு, பழைய கட்டிடம், கற்சிலை முதலியன.
4. ஊரிலே வாழ்ந்த புலவர்களும் பிற பெரியார்களும்.
5. ஊரிலே செய்யப்படும் தொழில்களும் முன்னர் செய்யப்பட்ட தொழில்களும்.
6. ஊரிலே உள்ள கோயில்களின் வரலாறு.
7. ஊரிலே கடந்த ஐம்பது ஆண்டுக்காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் (இவை பற்றி வயோதிபர்களிடமிருந்து தகவல் பெற்று எழுதுதல் நன்று): சமூக மாற்றங்கள் — உடை, உணவு, பழக்கவழக்கங்கள், சாதிப் பாகுபாட்டு முறிவு ஆகியவை. பொருளாதார மாற்றங்கள் — தொழில் மாற்றம், விவசாய விழ்ச்சி அல்லது வளர்ச்சி, உற்பத்திப் பொருள்கள் சம்பந்தமான மாற்றம், வர்த்தக நிலை, கடைகள், மலாயா, சிங்கப்பூர், கொழும்பு ஆகிய இடங்களுக்கு உத்தியோகம் பெறச் சென்றோர் தொகை, சமய மாற்றம், கல்விநிலை (பாடசாலைகள், படிப்போர் தொகை), பண்பாட்டு நிலை — விழாக்கள், கூத்துக்கள், நடனங்கள், மரவேலைப்பாடுகள் ஆகியவை சம்பந்தமாக ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட ஊரின் எல்லைகள் கூறப்படவேண்டும் (சிறிய ஊராக இருந்தால் நல்லது). கட்டுரையின் அளவு சம்பந்தமாகக் கட்டுப்பாடு இல்லை:

விலாசம்:

சிந்தனை

**கட்டுரைப் போட்டி,**

Dr. கா. இந்திரமாலா மேற்பார்த்து,

வரலாற்றுத்துறை,

பல்கலைக்கழகம்,

பேராதனை;

With the best compliments

of



**ESTATE SUPPLIES CORPORATION LTD.,**  
HARDWARE MERCHANTS  
49 & 65-67, COLOMBO STREET,  
KANDY.

Phone : 448

If you need a good Printing

*Quickly Done*

AT COMPETITIVE RATES

Please Contact :-

**NATIONAL PRINTERS**

241, COLOMBO STREET,

KANDY.

இச் சஞ்சிகை பேராதனைக் கலைக் கல்விக் கழகத்தினரால் கண்டி, 241, கொழும்பு வீதியிலுள்ள  
நெஷனல் பிரிண்டர்ஸில் அச்சிட்டு ஆசிரியர் கா. இத்திரயாலா அவர்களால் வெளியிடப்பட்டது.